

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

KARANLIK SIR

aspendos

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

KARANLIK SIR

“Kehanete göre beş genç ejder bu savaşı durduracak. Ve o beş ejder biziz.”

Yedi ejder kabilesi, kaybolmuş, kadim bir hazinenin sahibi olmak için nesillerdir savaşmaktadır. Barış Pençeleri adlı gizli bir grup, savaşa kehanetin yardımıyla son vermek istemektedir. Gerçekleşmesi için büyük fedakârlıklar gereken bir kehanetin yardımıyla...

Beş yavru ejder kehanetin gerçekleşmesi için toplanır ve gizli bir mağarada yetiştirilir. Kendi istekleri dışında, savaşın sonunu onların getireceğine karar verilmiştir.

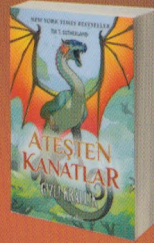
Ejder Kehaneti'nin dördüncü kitabında Starflight bir GeceKanat olarak kendini ve tüm algıları değiştirir. Arkadaşlarını kurtarmak adına türlü tehlikenin içinde cesareti keşfeder, kendini tanır, doğru adımlar atmayı öğrenir, hatta öğretir. Bilgiden aldığı güçle savaşmasını bilir. Starflight kehanetin ezberini bozacak kadar güçlüdür artık.

1. KİTAP

3. KİTAP

3. KİTAP

₺ 18

 [instagram.com/AspendosYayinevi](https://www.instagram.com/AspendosYayinevi)
 [facebook.com/AspendosYayinevi](https://www.facebook.com/AspendosYayinevi)
 twitter.com/AspendosY

aspendos

ISBN: 978-6059641142

9 786059 641142

Ateşten Kanatlar Serisi - IV
Karanlık Sır

Orijinal Adı: Wings of Fire IV -The Dark Secret

Yazarı: Tui T. Sutherland

Çevirmen: Mehtap Var

Editör: Gökçe Soysal

Kapak Uygulama: İlknur Muştu

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2015, Tui T. Sutherland

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayımlı Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-9641-14-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

ATEŞTEN KANATLAR SERİSİ

4. KİTAP

KARANLIK SIR

TUI T. SUTHERLAND

Çeviri
Mehtap Var

aspendos

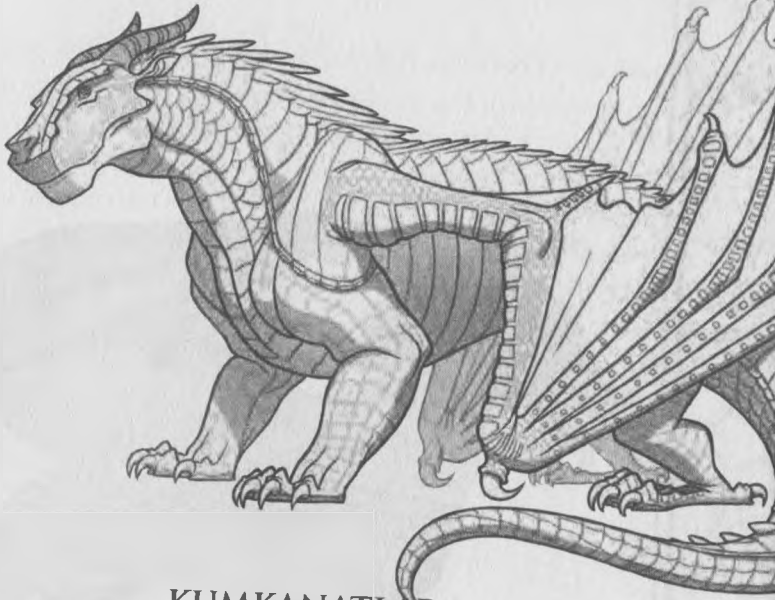
GECEKANATLAR

Fiziksel özellikleri: Mora yakın siyah pulları vardır ve yıldızlı bir gökyüzü gibi görünen kanatlarının altında yer yer gümüş renkli pullar bulunur. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Ateş püskürtebilir ve gölgelerde kaybolabilirler. Bazıları, yumurtalarından zihin okuma veya geleceği görme yetisiyle çıkarlar. (İkisinin birlikte görüldüğü nadir olur.)

Kraliçeleri: Kraliçe Vigilance

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

KUMKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Çöl kumu gibi soluk altın renkte ya da beyaz pulları vardır. Kuyruklarının ucunda bulunan iğne zehirlidir. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Su olmadan uzun süre dayanabilirler. Düşmanlarını, akrepler gibi, kuyruklarının ucundaki iğneyle zehirlerler. Ateş püskürtebilir ve kamufle olmak için çöl kumuna gömülebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Scorpion

Bilinen Animus Ejderleri: Jerboa (Nerede yaşadığı bilinmemektedir.)

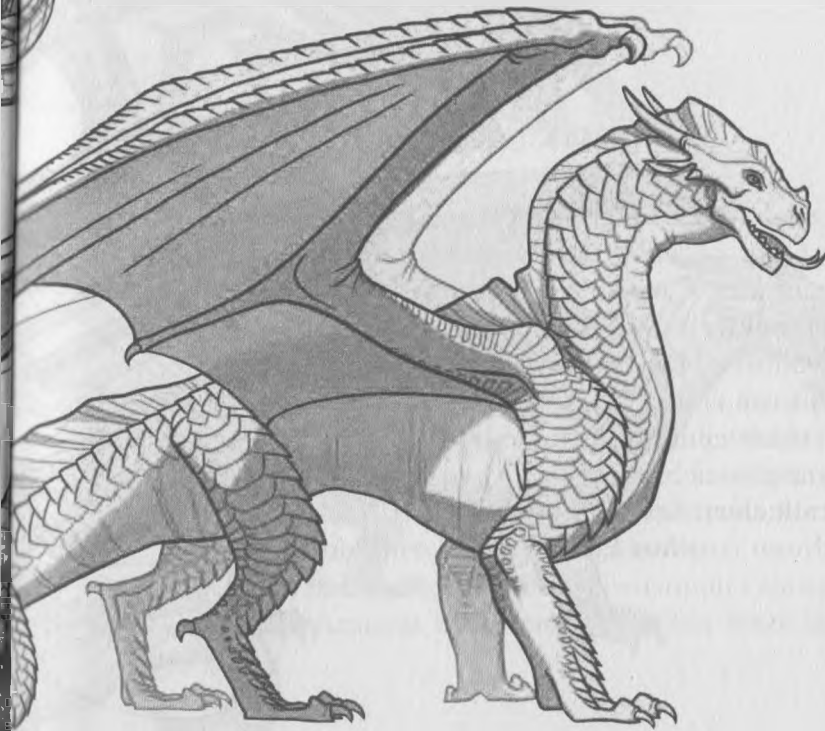
ÇAMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kalın, zırlı ve kahverengi pullarının arasına kehribar ve altın renginde pullar saçılmıştır. Büyük ve düz başları vardır. Burun delikleri burunlarının üstünde bulunur.

Yetenekleri: Çok üşümemiş ya da ıslanmamışlarsa, ateş püskürtebilirler. Nefeslerini bir saat boyunca tutabilirler. Büyük çamur birikintilerinde kaybolabilen bu ejderler genellikle çok güçlüdür.

Kraliçeleri: Kraliçe Crane

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

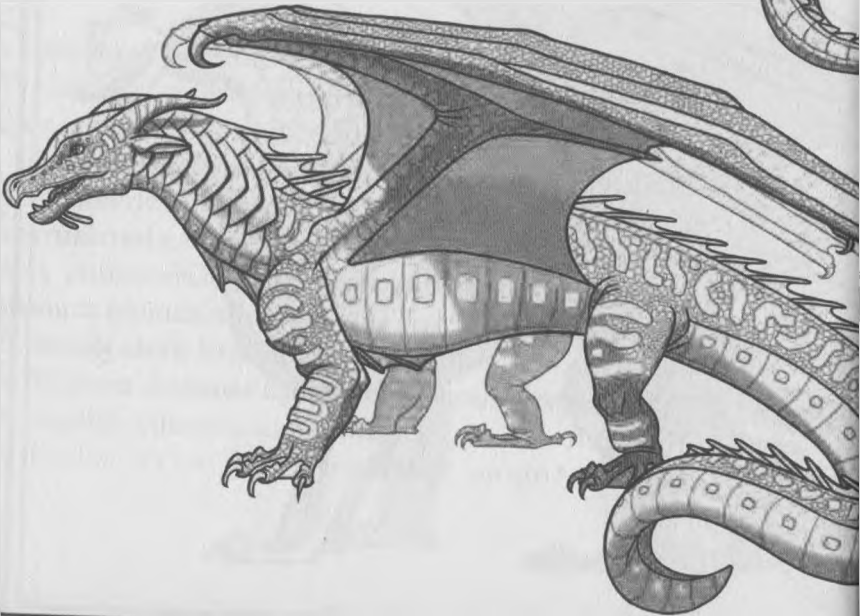
GÖKKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kırmızıya yakın altın rengi pulları vardır. Kanatları devasadır.

Yetenekleri: Çok hızlı uçabilirler ve iyi savaşırlar. Ateş püskürtebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Carmine

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

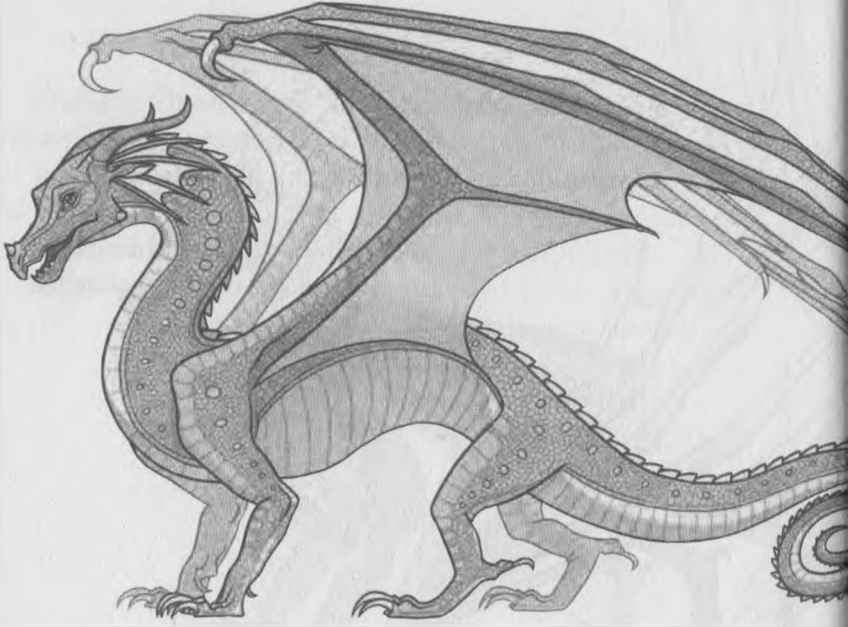
DENİZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Mavi, yeşil ya da akuamarin taşı renginde pulları vardır. Pençeleri perdelidir ve boyunlarından perde kulakları sarkar. Kuyruklarında, burunlarında ve karınlarında, karanlıkta parlayan şeritler vardır.

Yetenekleri: Su altında nefes alabilir, karanlıkta görebilirler. Güçlü kuyruklarının tek bir vuruşuyla kocaman dalgalar çıkarabilirler. Harika yüzücülerdir.

Kraliçeleri: Kraliçe Lagoon

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe'nin erkek kardeşi Albatross.

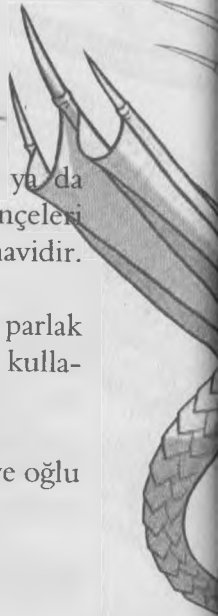
BUZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Ay gibi gümüş renkte ya da buz gibi soluk mavi renklere pulları vardır. Pençeleri buz üzerinde yürümeye elverişlidir. Çatal dilleri mavidir. Kuyrukları, gittikçe, bir kırbaç kadar incelir.

Yetenekleri: Sıfırın altındaki hava sıcaklığına ve parlak ışıklara dayanabilirler. Dondurucu buz nefeslerini kullanırlar.

Kraliçeleri: Kraliçe Diamond

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe Diamond ve oğlu Prens Arctic.

YAĞMURKANATLAR

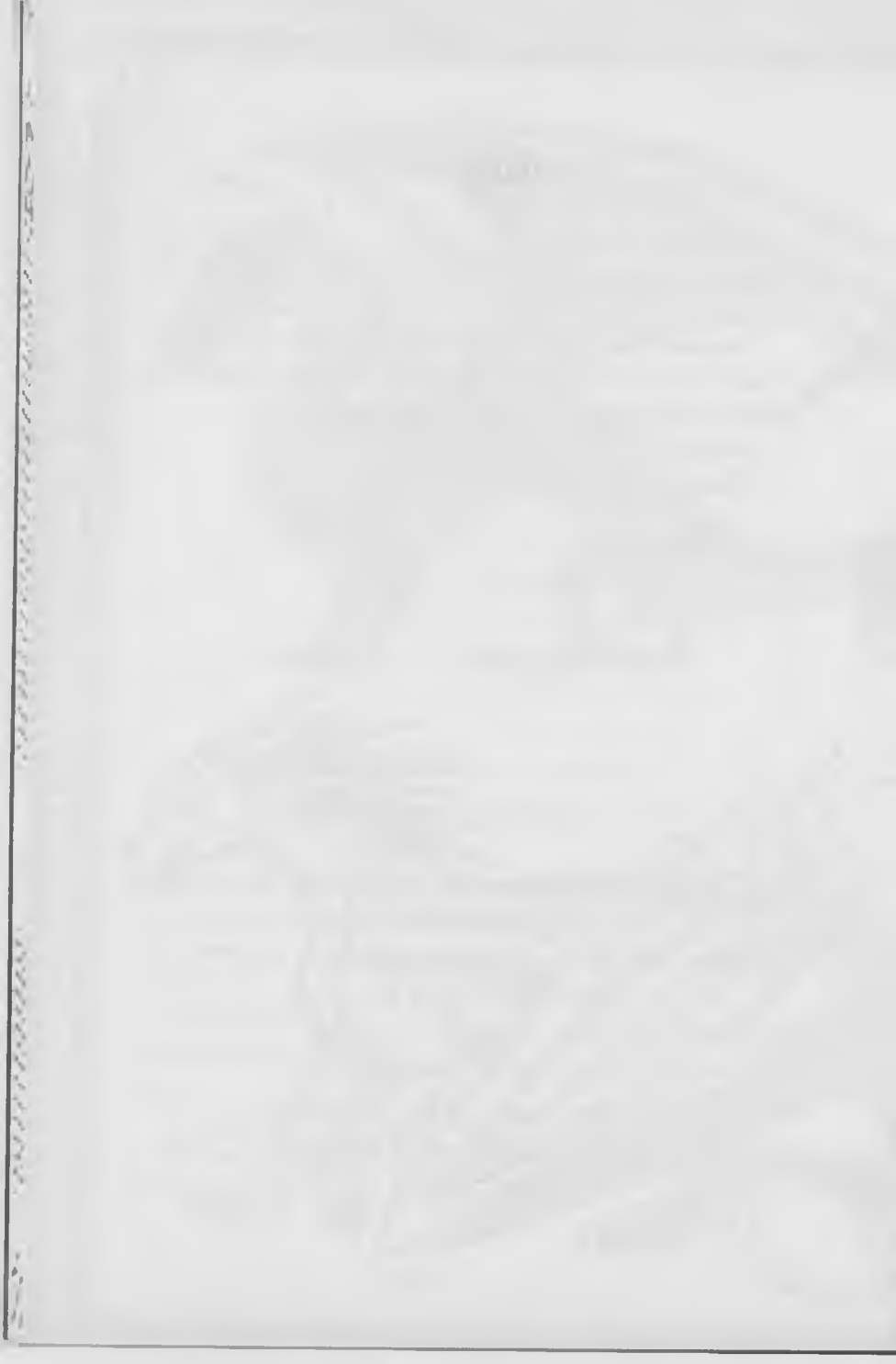
Fiziksel Özellikleri: Genelde cennet kuşları gibi parlak renklerde olan pulları sürekli renk değiştirir. Bir şeyleri kuyruklarıyla kavrayabilirler.

Yetenekleri: Kamufle olmak için pullarını, çevrelerindeki şeylerin renklerine dönüştürebilirler. Köpek dişlerinden ölümcül bir zehir fışkırtabilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Anaconda

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

ÖNSÖZ

*Savaşın yirminci yılında
ejderler gelecek.
Toprak kan ve gözyaşıyla ıslanınca
ejderler gelecek.*

*DenizKanat'ın masmavi yumurtasını bul.
Gecenin kanatları sana gelecek...
Dağın tepesindeki en büyük yumurta
sana gökyüzünün kanatlarını verecek...
Topağın kanatları için, çamurun içinde
ejder kanı renginde bir yumurta ara.
Ve düşman kraliçeden gizlenen
KumKanat yumurtası keşfedilmeyi bekliyor.*

*Kabartan, yakan ve kavuran üç kraliçeden
ikisi ölecek ve biri öğrenecek ki
daha kuvvetli ve yüksek bir kadere boyun eğerse
ateşin kanatları gücüne sahip olacak.*

*En parlak gecede beş yumurta kırılacak.
Savaşı durdurmak için beş ejder doğacak.
ışık saçmak için karanlık doğacak.
ejderler geliyor...*

GOVERNMENT OF INDIA

Ministry of Education

Department of Higher Education

For the Government of India

New Delhi

Reference is made to the letter of the Government of India

dated 1st March 1954, regarding the above subject.

The Government of India are pleased to inform you that

the Government of India have decided to grant the

Government of India a grant of Rs. 100 lakhs for the

purpose of the above project.

The Government of India are pleased to inform you that

the Government of India have decided to grant the

Government of India a grant of Rs. 100 lakhs for the

purpose of the above project.

The Government of India are pleased to inform you that

the Government of India have decided to grant the

Government of India a grant of Rs. 100 lakhs for the

purpose of the above project.

The Government of India are pleased to inform you that

the Government of India have decided to grant the

Government of India

GİRİŞ

Buz ejderleri hiç hesapta yokken birden ortaya çıkmıştı. Sessiz bir gece olmalıydı; krallıkların dağlarla ayrıldığı sınırda GökKanatlar ve ÇamurKanatlar dışında kimse olmamalıydı. On altı gün önce Crane'i kaybettikleri çatışmadan bu yana her yer oldukça sakindi.

Reed bu çatışmayı düşünürken içinde büyük bir boşluk oluştuğunu hissediyordu. Bazen gözlerini kapatıp bu boşluğa düşmek ve oradan bir daha hiç çıkmamak istiyordu. Ama bunu yapamazdı: Bakması gereken dört kardeşi vardı. Onların lideri, büyükkanatıydı. Her şeyin daha farklı olması gerektiğini henüz yeni öğrenmişti. Ailenin lideri, yumurtası çalınan ağabeyi Clay olmalıydı.

"Sesi duydu mu?" diye fısıldadı Umber hızla uçup yanına giderken. Umber, ÇamurKanat kardeşlerin en küçüğü, aynı zamanda da en dikkatli olanıydı. Reed onun sözlerine kulak vermesi gerektiğini artık öğrenmişti.

"Ne?" dedi Reed başını eğip kulaklarını uzatarak. İkisi de yükselirken hava akımını kanatlarında hissetti ve Bulut Pençesi Dağları'nı incelemeye koyuldu.

Arkasına dönüp kardeşlerine baktı ve kuyruğunu sal-

layarak onları çağırdı. Kısa süre sonra Pheasant, Sora ve Marsh'in arkasında uçuşunu fark etti.

"Bir tıslama duydum sanki," dedi Umber. "Ses yakından geliyor gibiydi."

Reed endişeyle dağın eteklerini kaplayan ağaçlara baktı. Oraya saklanmış bir şey olabilirdi.

Duyabildiği tek ses, adlarının "gizli devriye" olmasını herhalde şaka sanan KumKanat komutanının çığlık çığlığa bağırsıydı.

"Kıpırdayın biraz, ÇamurKanatlar!" diye kükredi kum ejderi. Yedi KumKanat'tan oluşan ve hepsi kraliçe Burn'e hizmet eden bölüğü homurdanarak onu takip ediyordu. "Bu gece bu işi bitirip biraz uyumak istiyorum!"

Umber, "Muhtemelen önemli bir şey değildi," dedi Reed'e.

Tam o sırada dokuz buz ejderi aniden ormandan fırlayıp KumKanatlar'a sandırdı.

Her şey o kadar ani gelişmişti ki, Reed bunun gerçek bir saldırı olduğunu henüz kavrayamadan iki KumKanat kanatları parçalanmış ve boğazları kesilmiş bir hâlde yerde yuvarlanıyordu.

Marsh korkuyla çığlık atıp Reed'e o kadar sıkı tutundu ki, ÇamurKanat neredeyse düşecekti. March, kardeşi Crane'in gözleri önünde öldüğü ilk saldırıdan sonra henüz kendini toparlayamamıştı. *Bu konuda bir şeyler yapmalıyım,* diye düşündü Reed. *Ama şimdi sırası değil.*

"Marsh, güçlü ol!" diye bağırdı boşa kalan kanadını çekerken. "Hadi, çabuk ol. Onlara yardım etmeliyiz!"

Kardeşlerinin gitmeye pek istekli olmadığını görünce kendini yine Clay'in böyle bir durumda ne yapacağını düşünürken buldu. Acaba kardeşleri onu liderliğinde daha mı güvende ve mutlu olurdu? Acaba kardeşleri de bunları sorguluyor muydu?

Fakat hiçbiri aklından geçenleri dile getirmedi. *Kendimizi göz göre göre ölüme atmak bu. Onlara nasıl yardım edebiliriz ki? Bir kardeşimiz daha kaybetmek istemiyoruz.* Bunun yerine onu takip edip acıyla bağırان ejderlere yardım etmek için aşağı uçmaya başladılar.

Reed, BuzKanatlar'la dövüşmekten nefret ediyordu. Dişli pençeleri normal pençelerden on kat daha keskindi ve kırbaç inceliğindeki kuyrukları burnunda ve kanatlarında acılı izleri bırakıyordu. En kötüsü de, üzerinize üfleyip sizi öldürebilirlerdi.

KumKanat komutanıyla boğuşan en büyük BuzKanat'a ateş püskürttü. BuzKanat ağzını birden kapatıp ona tısladı; ama KumKanat'ı alt etmeye çalıştığından Reed'in peşinden gelemiyordu. Reed havada döndü, başka bir BuzKanat yan tarafına saldırırken o da beyaz pullarla boğuşuyordu. Kanatları rüzgârda sarsılırken bir süre pençeleri kenetlendi. Reed en sonunda bir kez daha ateş püskürtünce BuzKanat birden geri çekilip burnunu ateşten son anda kurtardı.

Bir diğer BuzKanat'ın Umber'e saldırmak üzere olduğunu gören Reed, hemen sıçrayıp kardeşini kenara itti ve beyaz ejderle göğüs göğse geldi. Arkaya doğru sendelerken, başka bir BuzKanat'ın da o tehlikeli pençelerini Sora'nın boynuna doladığını gördü ve öfkeyle gürledi. Phe-

asant hemen gelip BuzKanat'ı Sora'dan uzaklaştırdı; ama buz ejderi dondurucu nefesini onlara üflemek için tekrar saldırdı.

Birini daha kaybedemem, diye düşündü Reed. *Buna dayanamam.* BuzKanat'ın yan tarafını tekmeleyip BuzKanat arkasına dönüp nefesini üfleyemeden pençelerini boynuna geçirdi. Gözleri kocaman açılan ejder, yaralarından kanlar akarken acıyla bağırdı. Reed bıraktığı an BuzKanat askeri ölü bir çekirge gibi kanatları hafifçe sekerek karanlık ormana yuvarlandı.

“Geri çekilin!” diye gürledi bir ses aniden. Reed, BuzKanatlar'ın pes ettiğini düşünüp bir an heyecanlandı; ama sonra sesin sahibinin KumKanat komutanı olduğunu fark etti. “Geri çekilin!” diye tekrar bağırdı kum ejderi.

Reed mücadeleye devam etseler BuzKanatlar'ı yenebileceklerini düşünüyordu; ama böyle bir risk alamazlardı. Her an bir BuzKanat gelip kardeşlerinden birini öldürebilirdi. Geri çekilmek kardeşlerini korumak anlamına geliyordu.

“Geri çekilin,” dedi komutan bir kez daha. Umber'i alıp geri çekti. “Kaçın! Pheasant, sen de!” Ay ışığında boğuşan askerleri görmeye çalıştı. Şimdilik herkes hayattaydı.

Kardeşi düşmanın koluna dişlerini geçirince buz ejderi acıyla bağırarak kardeşini serbest bıraktı. Hemen Reed'in yanına gitti ve Marsh, Umber ve Sora'yı da alarak havalandılar.

Reed, KumKanatlar'ın dağlara ilerlediğini gördü. BuzKanatlar'ın büyük kısmı onların peşinden gitmiş, yalnız iki tanesi Reed ve kardeşinin ardına takılmıştı.

“Bu taraftan!” diye bağırdı ormana girerken. BuzKanatlar orada saklanabiliyorsa, onun ejderleri de elbet saklanabilirdi. KumKanatlar’ı izlemek zorunda değildi. Zaten büyük ihtimalle Gök Krallığı’na kaçacaklardı. Ve BuzKanatlar’ı köyüne götürmeye hiç niyeti yoktu.

Ağaçlara çarpınca çam dalları yüzüne vurdu. Kardeşleriyle bunun daha önce alıştırmasını yapmışlardı. Tüm ormanı birlikte geçeceklerdi. Ne yapmaları gerektiğini hatırlayıp onu takip edeceklerine inanmak zorundaydı.

Uzaktan gelen yaprak hışırtıları üzerine dönüp arkasına baktı. Kardeşlerinin uçuşunu gölgelerinden bile tanıyordu; hepsi oradaydı. Dalların arasında kısılp kalanlar BuzKanatlar olmalıydı.

Reed büyük bir risk alıp yere kondu. Diğerleri de hemen ardından yere iner inmez kanatlarını iki yana açıp karanlık ormanda yere uzandılar.

Çıt çıkmıyordu. Hiç kimse nefes almıyordu. Dallar cıtırdıyor ve etraftaki çalıların arasından küçük hayvanlar ötüşüyordu. Reed ayağının üzerinden bir sincap geçtiğini gördü ama kılını kıpırdatmadı.

Uzun bir süre sonra uzaklardan gelen ısıklık ve kanat sesleri işittiler. BuzKanatlar topraklarına geri dönmek için toplanıyor gibiydi.

Reed hâlâ kıpırdamıyordu. Bir saat kadar bekledi. Tüm nefesi tükenene, tüm ejder sesleri ortadan kaybolana dek.

Sonra dikkatli bir şekilde sessizce nefes aldı. Hemen ardından diğerlerinin de nefes aldığını işitti.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Reed yavaşça.

“Berbat bir durumdu,” diye fısıldadı Marsh. “Hepimiz öleceğiz sandım.”

“Ben iyiyim,” dedi Pheasant. “Ufak tefek yaralarım hemen iyileşir.”

“Ben de iyiyim,” dedi Sora boğuk bir sesle.

“Umber?” dedi Reed minik ejderin sesini duyamayınca.

“Bu savaştan nefret ediyorum,” diye köpürdü Umber. “Neden savaştığımızı bile bilmiyorum. Kimin KumKanat kraliçesinin olacağından bize ne? Burn’le hiç tanışmadım ve tanışmak da istemiyorum. İki tarafla da ilgisi olmayan bir taht kavgası yüzünden neden BuzKanatlar’la mücadele ediyoruz?”

“Çünkü kraliçemiz böyle istiyor,” dedi Pheasant. Onları dinleyen kimse olmasa da, Reed uluorta böyle dalga geçmenin pek güvenli olmadığını düşünüyordu.

“Kraliçe Moorhen’in Burn ve GökKanatlar’la işbirliği yapmasının bir sebebi var,” dedi Reed. “Ona inancımızı asla yitirmemeliyiz.”

“Üstelik savaş yakında sonra erecek,” dedi Sora beklenmedik bir şekilde. Pek konuşmazdı; Crane’in ölümünden sonra neredeyse hiç sesi çıkmaz olmuştu. Reed dönüp gözlerinin ay ışığında parladığını gördü. “Clay savaşa son verecek.”

Reed, Clay’in adını onun ağzından duyunca bataklığa girip bir ay boyunca hiç çıkmamayı diledi. Kardeşi, hiç tanımadığı bu ejdere çok güveniyor gibiydi. Herkesin Reed’i sevdiğini ve onun izinden gittiğini biliyordu. Ama Clay

burada olsa Crane'in hâlâ hayatta olma ihtimalini hepsi düşünüyor olmalıydı.

"Haklısın," dedi Umber başını kaldırarak. "Clay ve arkadaşları çok yakında bizi kurtaracak."

"Ne zaman?" diye sordu Marsh. "Kehanette yirmi yıl yazdığını sanıyordum. Savaşın bitmesine iki yıl yok mu yani?"

"Aslında bazı ejderler savaşın başlama zamanı konusunda anlaşmazlığa düşüyor. Eğer başlangıç olarak ilk savaş sayarsak on sekiz yıl oldu. Ama tüm bunlara sebep olan Kraliçe Oasis'in ölümünden başlarsak, neredeyse yirmi yıl oldu." Reed'in başını eğdiğini görünce omuz silk-ti. "Clay'in kehanet ejderi olduğunu anladığımız günden beri kehanet hakkındaki her şeyi okuyorum."

Hepsi Clay'i, savaş ve kehaneti düşünürken derin bir sessizlik oluştu.

"Hepiniz bu kadar üzgünseniz," dedi Reed çekinerek ve, "Barış Pençeleri'ni bulmaya çalışabiliriz," diye ekledi.

Pheasant şaşkınlıkla tısladı. "Savaş sevmiyor olabiliriz; ama bu kabilemizi ve yuvamızı terk etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Biz ÇamurKanatlar'ız. Köyümüzde kalmalıyız."

Marsh, "Elbette eğer *sen* burayı terk etmemiz gerektiğini düşünmüyorsan," dedi Reed'e yaslanarak. "Senin kararlarına ne her zaman saygı göstereceğim."

"Hepimiz senin yolundan ilerleyeceğiz," dedi Umber.

Reed'in bundan hiç şüphesi yoktu. Ama doğru olan bu muydu? Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kabilesine

ihanet etmek mi yoksa kardeşlerinin hayatını tehlikeye at-
maya devam etmek mi?

“Hemen bu akşam karar vermek zorunda değilsin,”
dedi Pheasant uysalca. “Az önce büyük bir tehlikeden kıl
payı kurtulduk. Eve gidip uyuyalım. Sabaha hepimiz daha
iyi olacağız.”

Reed başını salladı ve hepsi ağaçların altında mümkün
olduğunca kanatlarını açıp esnemeye çalıştılar. Kışın yak-
tıkları ateş gibi kokan çam ağacının iğneleri pullarına ba-
tıyordu.

“Bu BuzKanatlar da nereden çıktı böyle?” diye sordu
Marsh pençelerini yere vurarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Reed. “Pusu kurmuş gelme-
mizi bekliyor gibiydiler; ama biz önemli bir birlik falan
değiliz. Belki buraya başka birilerini bulmaya geldiler ve
tesadüfen bizimle karşılaştılar.”

“Belki leş yiyicilerin mağarasını bulmaya gelmişlerdir,”
dedi Umber.

“Hangi leş yiyici mağarası?” Reed şaşkınlıkla kardeşine
baktı.

“Kokuyu alamıyor musun?” diye sordu Umber. “Bir
bölümünün de üzerinden uçtuk. Ormanın derinlerinde
saklı.”

“Canımız burnumuzda kaçmaya çalışırken böyle bir
şeyi nasıl *fark edebiliyorsun?*” dedi Pheasant.

Umber omuz silkti.

“BuzKanatlar leş yiyici mağarasını ne yapsın ki?” diye
sordu Sora yavaşça.

Bir süre düşündükten sonra hepsi bakışlarını Reed'e çevirdi.

"Bilmiyorum," dedi çaresizce. Bugünlerde bunu sıklıkla söylüyordu.

"Yani," dedi Pheasant kanatlarını açarak. "Önemli değil. Önemli olan Reed sayesinde bir kez daha kurtulmuş olmamız."

Buna gerçekten inanıyorlar mı acaba, diye düşündü. Ben inanmıyorum.

"Umarım bir dahakine de hayatta kalırız," dedi Marsh üzgün bir sesle.

"Umarım bir dahaki diye bir şey olmaz," dedi Umber. "Umarım Clay en yakın zamanda kehaneti gerçekleştirir, savaşı sonlandırır ve dünyayı kurtarır da bir daha kimseyle dövüşmek zorunda kalmayız. Siz de böyle düşünmüyor musunuz? Belki de yapar?"

"Belki," dedi Pheasant. "Umarım."

"Ben de," dedi Reed. Başını kaldırıp yıldızlara baktı. *Savaş sevdiğim birini daha benden almadan. Köyümüz yıkılmadan. Kardeşlerimin güvenliği ve kabilem arasında seçim yapmak zorunda kalmadan. Başka kimseyi öldürmek zorunda kalmadan.* "Umarım öyle olur."

The first of these is the fact that the

the second is the fact that the

the third is the fact that the

the fourth is the fact that the

the fifth is the fact that the

the sixth is the fact that the

the seventh is the fact that the

the eighth is the fact that the

the ninth is the fact that the

the tenth is the fact that the

the eleventh is the fact that the

the twelfth is the fact that the

the thirteenth is the fact that the

the fourteenth is the fact that the

the fifteenth is the fact that the

the sixteenth is the fact that the

the seventeenth is the fact that the

the eighteenth is the fact that the

BİRİNCİ BÖLÜM

GİZLİ PLAN

1

Nerede?

Starflight canı bu kadar acımıyor olsa öldüğünü düşünenecekti. Gözlerini her açmaya çalıştığında karanlık, gözlerini esir alıyordu. Burnu ve boğazı, sanki timsah kuyruğuyla kazınmış gibi acıyordu.

O iyi mi?

Yaşananların hangisi hayal, hangisi gerçek bilmiyordu.

Belki de hâlâ dağın altındaki mağaradaydı. Arkadaşları hiç kaçmaya yeltenmemişti. Belki de Morrowseer'ın ziya-retinden sonra uzun bir kâbus görmüştü.

Ama Starflight dev GeceKanat'ın kendisini kenara çektiğini çok net hatırlıyordu. GeceKanaatlar'ın şanını yürütmek zorunda olduğu, doğuştan lider oldukları, bir GeceKanat olarak diğer kabilelerden ejderlerin kendisinden korkması ve ona saygı duyması gerektiği, eğer bu dediklerini yapmazsa kabilenin yüz karası olacağı hakkında uzun bir demec vermişti. Tüm bunlar hayal ürünü olamazdı. Hepsi gerçektir.

Pullarını sivri kayalara yaslayıp kıvrıldı.

GökKanat Sarayı gerçek miydi? Ejderler gün ışığı-

nı tadamadan yakalanmıştı. Kaya kulesindeki hapislane. Sıcakta yanıp kavrulan, kan ve korku kokan arena. Kraliçe Scarlet'ın onu yakalayınca sevinçten havalara uçuşması, kendinden başka bir GeceKanat'la karşılaşması, kraliçenin onu dövüştürmeye çalışması, heyecanla ölümünü izlemeyi beklemesi.

Hayır, doğru olmalıydı. Çünkü GeceKanatlar'ın kendisini kurtardığını hatırlıyordu. Gökyüzünden arkadaşlarının mavi, kahverengi ve parlak noktalar olarak göründüğünü anımsadı; ortadan ikiye yırtıldığından üzerindeki kelimeler anlaşılmayan bir parşömen gibi hissettiği için tüm bunların doğru olduğunu biliyordu.

Onu bir daha göreceğ miyim?

Umarım burada değildir. Umarım güvenli bir yerdedir.

“Sanırım ters giden bir şeyler var.”

Bir ses mi duymuştı?

Dinlemeye çalıştı ama uyku ağır basıyordu.

Morrowseer bir demec daha veriyordu. Starflight'ın diğerlerinin lideri olmasının ne kadar önemli olduğunu, *her şeyin ona bağlı olduğunu* konusunda tehditler savurmaya devam etti. KumKanat kraliçesi olarak Blister'ı seçmeleri gerektiğini söyleyip durdu.

“Belki de yanlışlıkla onu öldürmüşlerdir. Sıkıntı yok. Kehanetteki yerini ben doldurabilirim.”

“Bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum, Fierceteeth.”

Ve Deniz Krallığı vardı. Hiç kimse onun sözünü dinlemiyordu. İşe yaramaz ejderin tekiydi ve diğerleri de bunu

biliyordu. Kimseye liderlik edemezdi. Blister'ı savunmaya çalıştığında arkadaşları ona gülmüştü.

Bir hapishane daha. Starflight'ın neredeyse hiç yardım etmediği bir firar daha. Ve sonra orman ve biri Kum Kralığı'na, diğeri GeceKanatlar'ın gizli topraklarına çıkan tuhaf tüneller.

Starflight *her şeyi* hatırlıyordu.

Ona daha önce hiç gitmediği yuvasına kavuşma fırsatını veren karanlık deliğe baktığını anımsadı.

“Isırırsam uyanır bence.”

“Morrowseer kehanet ejderinin pullarında diş izleri olduğunu görürse seni volkana atar bence.”

“Böyle bir şey yapmaya kalkarsa annem onu öğle yemeği yapar bence.”

Sesler duyduğuna emindi. Çok yakından gelen yabancı sesler.

Ormanda olanları pek hatırlayamıyordu. Tüm gücüyle odaklanmaya çalıştı. Son dakikalarına, GeceKanatlar, YağmurKanatlar'a saldırmasın diye tünelde nöbet tuttuğu zamana... Ne olmuştu?

“Bir an önce uyanıp yeteneklerini göstermezse biz hiçbir şey soramadan Morrowseer onu tekrar alıp götürecektir.”

“Ah, bir fikrim var.”

Kayalara sürtülen pençe seslerinin ardından etraf sessizleşti.

Starflight gözkapaklarını bir türlü açamıyordu; üzerinde ağır pullar var gibi hissediyordu. Tekrar kendini karanlığın kollarına bıraktı.

Evet, tüneldeki nöbet. Clay'le. Yeşil yaprakların arasından süzülen güneş ışığı ve güneşe dönen mavi çiçekler. Sunny ve Tsunami, Glory'nin kraliçelik yarışmasını izlemek için köye dönmüştü.

Sunny bir gece önce onlara yiyecek bir şeyler getirmişti. Tuhaf, mor meyveleri uzatırken altın sarısı pulları Starflight'ın siyah kanatlarına değmişti.

Hiçbir zaman onu sevdiğini söyleyememişti. *Diğer GeceKanatlar yüzünden benden nefret etme lütfen. Kabilenin geri kalanı gibi olduğumu düşünme. Glory'nin krallık hakkında söylediklerine aldırış etme. Duman, ateş, koku, ölümler, esaret, işkence edilen YağmurKanatlar ve zalim ejderler. Unut bunları. Bana onlardan biriymişim gibi bakma. Onların yaptıklarını asla yapmam.*

Ve sonra başını kaldırıp ona gülümsemişti; Sunny'nin gözlerinde gördüğü Starflight hâlinde memnundu.

Arkadaşı olarak.

Bu hem iyi hem de kötü bir durumdu.

“Dikkat et! Dökersen bir daha gidip getirmem, seni aptal.”

“Şu koca kanatlarını önümden çek o zaman, şişko.”

Yine sesler duyuyordu. Starflight hafızasındakilere odaklanmış, etraf kararmadan önce olanları hatırlamaya çalışıyordu.

En son deliğe bakıp diğer GeceKanatlar'ın tiplerini merak ediyordu. Acaba hepsi Morrowseer kadar ürkütücü müydü? Tünelden geçip onları görmeye gitse ne olurdu? Onu dinlerler miydi? Ya GeceKanat ve YağmurKanatlar'ın

kavgalarını sonlandırır mı? Ya kabilesi onu dinleyip söylediklerine inanır mı? Peki ya zeki olmanın cesur olmaktan daha önemli olduğunu düşünüyorlarsa? Özel GeceKanat güçlerine sahip olmamasını önemsemiyorlarsa?

O zaman Sunny beni nasıl görürdü?

Muhtemelen şöyle düşünürdü: Sen kimsin ve Starflight'a ne yaptın? Çünkü tek başına bu tünelden geçecek cesareti kendinde asla bulamazdı.

Ve sonra Clay, “Şunu gördünüz mü? Galiba bir domuzdu! Hemen dönerim!” diye bağırdı. Doymak nedir bilmeyen Clay, Starflight’ı deliğin başında tek başına bırakmıştı...

Ve birdenbire delikten koyu kanatlar belirmiş, koyu pençeler ağızını kavramış ve bir ses kulağına tıslamıştı. “Arkadaşının ölmesini istemiyorsan sessiz ol.” Başka bir ses, “Sonradan pişman olacağın şeyler yapma,” dedi. Starflight zaten çıt çıkarmamıştı. Başına aldığı darbeden hemen önce canının çok yanacağını hissetmişti. Acı tüm bedenine yayıldı ve son hatırladığı şey...

ŞLAP!

Starflight sarsılarak bağırdı. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Burnunun üzerinden akan soğuk ve tuzlu su boy-nundan geçip pullarının arasına girdi. Sersemliği bir anda uçup gidivermişti.

“İşe yaradı!” diye neşelendi yabancı seslerden biri.

“Hey!” dedi diğeri. “Gerçekten öldüğünü sanmıştım.”

Starflight başını iki yana sallayınca acı kafasının içine de sıçradı. Burnunu kaşıyarak okyanus suyunu dışarı çıkarmaya çalıştı.

Altı, yedi ya da sekiz bulanık gölge etrafını sardı. Hemen arkalarındaki duvarda, kayaların arasına için için yanan kömür parçaları yerleştirilmiş gibi kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Soğuk su burnunu bir süreliğine temizlemiş olsa da, dumanlı hava çoktan tekrar tıkamaya başlamıştı.

“Siz kimsiniz?” diye bağırdı Starflight. Yani en azından bağtırmaya çalıştı.

“Hah. Bize saldırır diye düşünmüştüm,” üçüncü bir ses. “Ben olsam öyle yapardım.”

“Pek tehlikeli birine benzemiyor,” dedi başka bir ses şüpheli bir tavırla. “Keşke daha büyük birini seçselerdi. Siz ne düşünüyorsunuz? Daha büyük, daha korkutucu ve daha vahşi birini.”

“Tıpkı benim gibi,” dedi az önce Starflight’ın ölmesini dileyen ejder.

“YağmurKanat kadar aklınız yok,” dedi başka bir ses. Starflight artık kaç kişi olduklarını kestiremiyordu. “Onu aldıklarında henüz yumurtadan çıkmamıştı. Büyük ve korkunç olup olmayacağını bilemezlerdi. Hatta cinsiyetini bile bilmiyorlardı. Bilseler elbette dişi bir ejder seçerlerdi.”

“Benim gibi.”

“Merhaba,” dedi Starflight öksürerek. “Merhaba?”

Starflight’tan bir ya da iki yaş büyük, aksi görünüm-lü bir ejder ona yanaştı. Ağzını dürtüp dişlerini inceledi. Göğsüne vurup Starflight’ı tekrar öksürttü. Dikkatle pen-celerine bakıp ofladı.

“Güçsüz,” diye belirtti. “Ben olsam ben de onu geri gönderirdim.”

“Bunu yalnız onun yerine seçilmek istediğini için söylüyorsun,” dedi başka bir ejder öne çıkarak. Starflight’ın başını dostça okşadı. “Ama kehanetler böyle işlemez.”

“Görürüz,” diye mırıldandı.

“Bu Fierceteeth,” dedi sıcakkanlı ejder Starflight’a. “Söylediklerine aldırış etme. Büyük kardeşler her zaman daha iyi olduğunu düşünür. Benim de kardeşim olduğundan durumu iyi biliyorum. Bu arada ben Mightyclaws.”

“Büyük kardeş mi?” dedi Starflight şaşkınlıkla Fierceteeth’e bakarak.

“Evet, ailenin tekrar bir araya geldiği o dokunaklı anlardan biri,” dedi. “Sanırım anneleriniz aynı ama babalarınız farklı. Nasılsın?” Onu tepeden turnağa inceledi. “Hasta? Çok hasta? Ölüyor gibi?”

“En *parlak gecenin* nesini anlamıyorsun?” dedi Fierceteeth’in arkasındaki ejderlerden biri. “Dersleri hiç dinlemiyor musun? Olaylar kehanetle örtüşmek zorunda. Selam, yabancı. Ben Mindreader¹. Ama endişelenme. Aklından geçenlerden uzak duracağıma söz veriyorum.

Odadaki yaşça büyük ejderler, bu Pyrrhia tarihindeki en komik şakaymış gibi kahkahalarla güldü. Starflight’tan daha küçük gibi görünen üç ejder bu grubun anlaşılmaz şakalarına alışkınmış gözlerini devirdi.

Starflight şaşkınlıkla pençelerini ıslak pullarına sürttü.

Net görmeye başladığında, kayalarda düzenli aralıklarla yavru ejderlerin yatabileceği büyüklükte girintiler olan, uzun, dar bir mağarada olduğunu fark etti. Odanın tek çı-

1 (İng): Zihin okuyan. (Çevirmenin notu)

kışı gibi görünen geniş geçide yakın girintilerden birine kıvrılmış yatıyordu. Yanındaysa genç ejderlerin üzerine döktükleri deniz suyunu taşıdıklarını düşündüğü büyük ve içi oyuk bir taş vardı.

Burası hapishaneye pek benzemiyordu. Daha çok yatakhane gibiydi.

Duvardaki kömürler odaya kırmızı bir parlaklık veriyordu. Odanın her iki ucundaki açıktan da gökyüzünden süzülen gri ışık içeri giriyordu.

Starflight'ın görebildiği kadarıyla en az elli yatak vardı; ama yaklaşık on bir tanesi kullanılıyor gibiydi. Bazılarının üzerinde dağınık örtüler, bazılarındaysa deniz kabuğu ve eğri büğrü taşlar vardı. Üzerinde örtü olan yatakların birkaçının yanına duran parşömenleri görünce, Starflight'ın içi içine sığmadı. Ama yatakların büyük bir kısmı bomboştu.

Yavru ejderlere yapılmış özel yataklar var ama hiç kimse kullanmıyor.

Starflight, Morrowseer onu GökKanatlar'dan kurtardıktan hemen sonra düşüncesizce ağzından kaçırdığı şeyi hatırladı. "Hiçbir GeceKanat'ı, hatta küçük olanları bile kaybetmeye gücümüz yetmez," demişti.

Kabilede ters giden bir şeyler olabilir, diye düşündü Starflight. Ya bir şekilde yavru ejderlerini kaybediyorlardı ya da yeteri kadar yumurtaları yoktu.

Her yer kükürt ve çürüyen hayvan leşi kokuyordu. Fierceteeth tekrar karnına vurmak için yaklaşıncsa, Starflight çürüyen leş kokusunun ejderlerden geldiğini fark etti.

Hepsinin nefesi korkunç kokuyordu. Morrowseer'ın nefesinin de pek güzel koktuğu söylenemezdi; ama buradaki koku çok daha kötüydü. Starflight onlarla konuşurken kendini geri çekmemek için var gücüyle uğraşıyordu.

Bir de hepsi zayıf ve dar omuzluydu. Durmaksızın öksürüyorlardı. Kanlı gözleri de pek sağlıklı görünmüyordu. *Yavru ejderler bile çok kötü durumda*, diye düşündü Starflight.

Kapıya bakarak dikkatlice gerindi. Starflight'ın görebildiği kadarıyla kapıdan her yöne geçit vardı. Yürüyüp diğer mağaralara geçebilirdi. *Herhalde muhafız vardır*, diye düşündü. *Ya da BİR SÜRÜ muhafız. Belki de Kraliçe Coral'ın yılanbalıkları gibi daha korkunç bir şey. Ya da Yağmur Kanatlar'ı esir aldıkları mağaralardaki gibi bir lav nehri.*

Birden korkudan pulları ürperdi.

“Neden buradayım?” diye sordu Starflight.

Çevresindeki yavru ejderleri dönüp birbirine baktı.

“Çünkü görevini yerine getiremedin,” dedi Fierceteeth. “Yani sanırım öyle.”

“Bunu bilmiyoruz,” diye araya girdi Mightyclaws. “İki büyük ejder birkaç saat önce seni buraya getirdi ve o zamandan beri sayıklayıp duruyorsun.”

“Evet, Sunny'ye bir şey olacak diye çok korktun. Sunny kim?” diye sordu diğer ejderlerden biri.

Starflight o sırada kendini volkana atmaya düşünüyordu. “Ejderin biri işte,” diye mırıldandı. *Umarım güvendedir.*

“Bize biraz anakaradan bahsetsene,” dedi Mindreader hevesle. “Bildığın her şeyi anlat. Ejderlerden daha uzun ağaçlar olduğunu ve bazı yerlerde gökyüzünün mavi oldu-

ğunu duydum. Doğru mu? Yanlış mı? Şimdiye dek gördüğün en güzel şey neydi? Yediğin en güzel yemek?”

“Hiç anakaraya gitmediniz mi?” dedi Starflight.

“Yavru ejderlerin on yaşına kadar adadan ayrılması yasak,” dedi Mightyclaws. “GeceKanat sırlarını tutamayacağımızı düşünüyorlar.”

Hepsi bir anda homurdandı.

“Tek istisna sensin,” dedi Fierceteeth küçümseyen bir tonda.

“O ve biri daha,” dedi Mindreader. “Annem bir ejder daha olduğunu söylemişti.”

“GeceKanat sırlarının hiçbirini bilmiyorum,” dedi Starflight.

“Ah,” dedi Mightyclaws. “Sanırım sır saklamanın bir yolu da bu!”

Koridordaki pençe seslerinin ardından diğerlerinden daha küçük, yaklaşık üç yaşında bir ejder belirdi. Koşarak odaya girdi ve, “Geliyor!” diye bağırdı.

Tüm ejderler apar topar yataklarına döndü. Bazıları örtünün altına gömülüp uyuyor gibi yaptı. Birkaçı da parşömenlerini okumaya koyuldu. Diğerleri de yataklarının etrafındaki nesnelerle oyalanmaya başladı. Fierceteeth yatağına oturdu, kanatlarını kıvrıp gözlerini girişe dikti.

Starflight, gitgide yaklaşan ağır pençe seslerini duyunca tekrar bayılacak gibi hissetti. Gökyüzünden gelen ışığa bakıp kaçmayı düşündü; ama kaçmaktan korktuğunu adı gibi biliyordu.

Morrowseer tıslayarak odaya girdi. Suratını asıp Fier-

ceteeth'e baktıktan sonra küçümser bir tavırla gözlerini Starflight'a dikti.

"Ayağa kalk," diye gürledi. "GeceKanat kraliçesi seni görmek istiyor."

2

Starflight'ın şimdiye dek tanıştığı kraliçelerle pek iyi deneyimleri olmamıştı.

“Ben mi?” diye kekeledi. “Şimdi mi? Yani hemen şu an mı? Ben önce... Yani pek hazır değilim. Kraliçenin karşısına çıkacak gibi... yani belki...”

“Zırvalamayı kes ve beni takip et,” diye gürledi Morrowseer mağaradan çıkarken.

“Hadi hadi,” diye tısladı Mightyclaws kanatlarını çırparak.

Starflight, dev GeceKanat'ın ardından yürürken yerdeki küçük deliklere takılıp sendeledi. *Sanırım bunlar volkanik kayalar*, diye düşündü duvarlara bakarak. *Acaba en son ne zaman patladı?* Pençelerinin altından gelen gürültüden ve yerdeki sıcaklıktan anladığı kadarıyla sönmüş bir volkana benzemiyordu.

Morrowseer arkasına bakmadan dönemeçli tünelde yoluna devam etti.

“Arkadaşlarım...” diye söze girdi Starflight. “Sunny ve diğerleri...”

Büyük, siyah ejder arkasına dönüp bakmadı.

Starflight birkaç dakika daha yürüdükten sonra derin bir nefes alıp tekrar şansını denedi. “Ne zaman geri döneceğim?”

Morrowseer cevap vermek yerine sadece homurdandı. Sormak istediği tüm sorular içinde kalmıştı. Kanatlarını büküp somurttu. Duvarlardan anladığı kadarıyla yaklaşmışlardı.

Yolda ne bir muhafız ne lav nehri vardı. Başka GeceKanat da görmemişti.

Ama tünelde ilerlerken Starflight yaklaştıkça yükselen tıslama, mırıldanma sesleri işitiyordu.

Tartışan ejderlerin söyledikleri anlaşılıyordu.

Starflight’ın bedenindeki tüm pullar ürpermişti. Morrowseer’dan korkmasa dönüp arkasına bakmadan kaçardı.

Morrowseer ve Starflight uzun bir yolculuktan sonra bir geçitten geçip ejderlerle dolu bir mağaraya girdi. Duvarlar ejder kanatlarıyla kaplıydı; GeceKanatlar’ı tavana ve kayalara yarasa gibi asmışlardı. Koyu pullu ejderler tek tek başlarını çevirip ikisine baktı. GeceKanatlar birden sustu.

En sonunda biri, “Şimdi saldırmalıyız! Hatta dün saldır...” derken Starflight’ı gördüğü an sesini kesti.

Starflight hâlâ rüya görüyor olabileceğini düşünüyordu; çünkü en büyük kâbusu gerçek olmuştu: gözlerini ona dikmiş bir oda dolusu öfkeli GeceKanat.

Starflight sendeleyip üzerine düşerken, “Dikkat et,” diye bağırdı Morrowseer. Sonra Starflight pençeleri önünde uzanan şeyi gördü.

Mağaraya birkaç adım attıktan sonra yol iki taraftan da-

ralıyor ve ince bir şerit hâlini alıyordu. Turuncu lav aşağıda köpürüyordu. Sıcaklık pullarına işlemiştii.

Morrowseer geçidin başına geri gidip Starflight'ı öne itti. Yavru ejder lavla çevrili bir kayanın tepesinde tek başına kalmıştı.

Lav ve GeceKanatlar'la çevriliydi.

Aklımdan geçenleri hepsi okuyor, diye düşündü korkuyla. Tüm düşüncelerimi görüyorlar. Korktuğumu, işe yaramaz biri olduğumu ve güçsüz olduğumu biliyorlar. Blister'ın kraliçe olmasını istemediğimi ve buranın korkunç bir yer olduğunu düşündüğümü ve...

Bilmelerini istemediğin şeyleri düşünmeyi kes!

Starflight tüm gücüyle odanın ayrıntılarına odaklandı. *Gördüklerini düşün. Başka bir şey düşünme.*

Aslında karşısında yüzlerce ejder yoktu. Diğer düşüncelerini rakamların içine gömerek ortalama bir tahminde bulmaya çalıştı. Kırk olabilirdi. Birçoğu Morrowseer kadar büyük ve en az onun kadar yaşlı olan kırka yakın siyah ejder mağaraya doluşmuştu. Hepsi yatakhanedeki yavru ejderler kadar zayıftı; birçoğunun ağzı ve kanatları yaralıydı. Burun deliklerinin etrafı kanla kaplıydı. Bu ejderler rengârenk, sağlıklı ve iyi beslenen YağmurKanatlar'ın tam zıttı gibiydi.

Tam karşısındaki duvarda bir boşluk vardı. Starflight'ın kanat genişliğinde gibi görünen kayaya oyulmuş bir daire ve içinde ejder gözü büyüklüğünde küçük delikler vardı.

Diğer ejderler bir şey yapmasını bekliyor gibi daireye bakıyordu.

Dairenin hemen yanında göğsü yaralı bir ejder duruyordu. Kanatları tonlarca kayanın altında kalmış gibi düşük duruyordu ve boynunda bir dizi elmas vardı. Boynuzlarına da gözyaşı damlası şeklinde elmaslardan oluşan küçük zincirler takmıştı.

Kraliçe bu olamaz, diye düşündü Starflight. Duruşunda asalet yoktu. Tanıştığı diğer kraliçelerin otorite sahibi olduğu bakışlarından belli oluyordu.

Kısa bir süre sonra bu küçük deliklerin ardında onu izleyen bir ejder olduğunu keşfetti. Birden ürperdi. Hiç kimse onu göremiyordu; ama varlığı tüm mağarada hissediliyordu.

İşte GeceKanat kraliçesi.

Parşömenlerde kraliçenin hep gizemli olduğu söyleniyordu; ama Starflight kendi kabilesinden bile gizlendiğini hiç düşünmemişti.

Neden?

Ejderleri daha çok korkutabilmek için, diye yanıtladı sorusunu.

“Bu o mu?” diye bağırdı ejderlerden biri.

“Evet,” diye gürlledi Morrowseer. *“Bu sabah onu ormanda yakalayıp getirdik.”*

Tüm mağarada ejderlerin kanat sesleri yankılandı.

“Bir şey söyledi mi?” diye sordu başka bir ejder. *“Ne biliyorlar? Planları ne?”*

“Ne zaman saldıracaklar?” dedi bir başkası.

“Ve şu YağmurKanat nasıl kaçmış?” diye bağırdı başka biri herkes aynı anda konuşmaya başlayınca. *“Raporlarda*

yanında bir ÇamurKanat olduğu yazıyor. ÇamurKanat! Buraya nasıl girmiş? Onları neden kaçmadan yakalayıp öldürmedik?”

Glory ve Clay'den bahsediyorlar, diye düşündü Starflight ürpererek.

“İşte sizi uyardığım YağmurKanat oydu,” dedi Morrowseer. “Barış Pençeleri’nin GökKanat’ın yerine bulduğu ejder.” Lava tükürdü. “İşte bu yüzden onu öldürmelerini söylemiştim.”

“O kadar ejder varken gidip bir YağmurKanat mı bulmuşlar,” dedi elmas kolyeli ejder. “Ne acı bir hata.”

“Onu yakaladık,” dedi kıvrık boynuzlu ejder. “Burada. Pençelerimizin arasındaydı. Ve *kimse onu öldürmedi mi* yani?”

“Kim bilir neler gördü?” diye bağırdı başka bir ejder. “Eğer planımızı YağmurKanatlar’a...”

“Planımızı öğrenmiş olamaz,” dedi Morrowseer.

“Krallıklar arasındaki tüneli öğrenmiş ama,” dedi uzaktan bir ses. “Ve şu küçük ejder de onunla kaçmış. Kalede gördüğü her şeyi anlatacak. Ya anlarılsa?”

Neyi anlarılsa? Starflight’ın pençeleri tir tir titriyordu. Titrerken dengesini kaybedip lava düşmekten korkuyordu; ama ortada bundan çok daha korkunç şeyler dönüyordu. *Planları ne?*

Arkasında kraliçenin durduğu daireye baktılar. Kraliçe henüz tek kelime etmemişti. Ama Starflight izlendiğini hissediyordu. Tenindeki karıncalanmaya bakılacak olursa mağaraya girdiğinden beri kraliçe gözlerini ondan bir an olsun ayırmamıştı.

Elmas kolyeli ejder aniden başını eğip daireye yöneldi. Odada birden bir sessizlik oluştu. Kaynayan lav dışında hiçbir hareketlilik yoktu. Sanki tüm GeceKanatlar nefesini tutmuştu.

Starflight hiçbir şey duymamıştı. Kraliçenin gizlendiği yerden gelen bir ses yoktu. Ama elmas kolyeli ejder başını sallayarak doğruldu.

“Kraliçe Battlewinner susup ona sormamızı istiyor.” Starflight’ı işaret etti. “Buraya bu yüzden geldi. Onu konuşturup bildiklerini ve yapacaklarını anlattırın.”

Tüm ejderler başını ona çevirdi.

Lava düşmek birden Starflight’a iyi bir fikir gibi gelmeye başladı.

“Şey,” diye kekeledi Starflight. Ben... şey...”

“Konusmazsan seni hemen şuracıkta öldürürüm,” diye bağırdı Morrowseer.

Starflight pençelerini birleştirip derin bir nefes aldı. “Adı Glory,” dedi.

Tüm ejderler tısladı. Adının ne olduğu kimsenin umurunda değildi.

“YağmurKanatlar’ı hapsedtiğinizi söyledi.” *Lütfen bunun doğru olmadığını söyleyin. Lütfen bir yanlış anlaşılma olsun.*

Fakat kimse söze girmedi.

Onlara Glory’nin planını anlatmalı mıydı? YağmurKanat kraliçesi olup kuracağı orduyla kayıp ejderleri kurtaracağını? Onu hafife almamaları gerektiğini?

Tüm bildiklerini GeceKanatlar’a anlatırsa arkadaşlarına ihanet etmiş olur muydu?

Ya da bildiklerini anlatmazsa kabilesine mi ihanet etmiş olurdu?

Mağaradaki puslu, basık hava Starflight'ın üstüne geliyor gibiydi.

Ya her şeyi düzeltmenin bir yolu varsa?

İşte istediğin şansı elde ettin. Glory'den GeceKanatlar'la konuşmak için izin istemiştin. Onlara açıklama yapabilmeleri için bir fırsat vermek istemiştin. Savaşta bir taraf seçmek zorunda kalmamak adına barışçıl bir çözüm istemiştin.

Ama burada GeceKanatlar'ın kara suratlarına bakarken ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Birden yakınlardan bir ses, “Bize saldırmayı düşünüyorlar mı?” diye bağırdı.

“Evet,” dedi Starflight. “Yani sanırım.”

Bunun üzerine mağarada öyle bir gürültü koptu ki, Starflight oturup başını kanatlarının arasına almak zorunda kaldı. Söylenebilecek en kötü şeyi söylemişti. Glory ve YağmurKanatlar'ın işini zorlaştırmıştı ikna yönteminin her zaman işe yarayacağını düşünürken şimdi ağzını açıp tek kelime edemiyordu.

Zaten sözlerime kulak asmazlar, diye düşündü kendi kendine; ama bunun doğruluğundan emin değildi. Öğrenecek cesareti de yoktu.

“Dert değil,” dedi boğuk bir sesi. “YağmurKanatlar bizimle rekabet edemez.”

Fena hâlde yaralı bir ejder Morrowseer'ı geçip mağaraya girdi diğer ejderlere dik dik baktı. Yarası burun deliklerinden birini kapatmış ve pullarını eritmişti. Çenesinden de köpükler sızıyordu.

Elmas kolyeli ejder suratını astı. “Vengeance, bu konseye davet edilmemiştin.”

“Evet, fark ettim,” diye tısladı. “Ama YağmurKanatlar’ı buradaki herkesten daha iyi tanıyorum. Neler yapabileceklerini en iyi ben bilirim.” Yüzünü işaret etti. “Ve bu tamamen şanssızlıktan oldu. YağmurKanatlar bizim için bir tehlike oluşturmamaya aptal ve korkak. Bunu kraliçelerini yakaladığımda anlamıştınız zaten. Gerçi kraliçelerinden sadece biriymiş. Aptal bir kabile işte. Ve kraliçe ne yapacağını bilemedi. Beni kolayca öldürebilirdi ama üzerime zehir atmaya denemedi bile. Hepsi aynı.” Vengeance başını iki yana sallayıp ağzından derin derin nefes aldı. “Pyrrhia’nın en güçlü silahına sahipler ama kullanmayacak kadar ahmaklar.”

“Şu Glory gelmeden önce öylelerdi,” dedi ejderlerden biri. “Ama Morrowseer’ın dediğine göre Glory diğerleri kadar güçsüz bir ejder değilmiş.”

Gücünü tahmin bile edemezsiniz, diye düşündü Starflight.

“Ve yerimizi bulmaları tamamen senin hatan,” dedi elmas kolyeli ejder. “Deathbringer bize kehanet ejderlerinin ormanda olduğunu ve onlar gidene dek ormana uğramamızı söylemişti; ama onu dinlemedin.”

“Deathbringer,” dedi Vengeance gülümseyerek. “Ah, doğru ya. Hayvanın Greatness nasıl? Hakkında çok ilginç bir hikâye duydum.” Dönüp kuyruğuyla arkasına işaret etti.

Starflight dört korumanın sürükleyerek getirdiği Gece-Kanat katilini görür görmez tanıdı. Kapının önü gitgide

kalabalıklaşıyordu. Vengeance, Deathbringer'ın kulağından kavrayıp Starflight'ın yanına fırlattı. Birbirlerine çarpıcı kanatlarını açıp dengede kalmaya çalıştılar.

Deathbringer, Starflight'tan pek iri değildi. Kraliçe Blaze'e saldırıp Glory'yi tehdit ederken daha iri olduğunu düşünmüştü. Starflight'la lavın üzerinde ölüm kalım savaşı verirken ve herkesin suratı asıkken daha az korkutucuydu.

"Ah," dedi Starflight'a samimi bir tavırla. "Demek sen de buradasın." Bir şey sormak istiyor ama buna cesaret edemiyor gibi bakıyordu.

Vengeance, "Bu ejder," dedi Deathbringer'ı işaret ederek. "Prenses Greatness'ın görevlendirdiği bu ejder düşmanla işbirliği yapıyordu. ÇamurKanat'ı buraya getirip diğer ikisinin kaçmasına yardım etti."

Demek prenses, diye düşündü Starflight. Yani elmas kol-yeli ejder Greatness annesinin adına konuşuyor.

"Bir saniye," dedi Deathbringer. Starflight'ın üzerinden atlayıp ön tarafa geçti. Etrafına bakıp masum bir ifadeyle kanatlarını açtı. "Düşmanlarla işbirliği mi? Kanıtın var mı peki?"

"Evet, görgü tanıklarım var," diye tısladı Vengeance. "Çıkarken saldırdıkları muhafızlardan biri onlara yardım ettiğini görmüş. ÇamurKanat içeri girebilsin diye dikkatini dağıttığın korumalar da her şeyi bize anlatabilir."

Derin bir sessizlik çöktü. Starflight herkesin Deathbringer'ın aklından geçenleri okumaya çalıştığını düşünüyordu. Ne olur ne olmaz diye hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu.

“Deathbringer,” dedi Greatness elmas kolyesini ön pençelerinin arasına alarak. “Böyle bir ihanetin bedeli ölümdür.”

GeceKanat kanatlarını açıp kraliçenin önünde eğildi. “Size yemin ederim her şeyi kabilem için en iyisini düşünerek yaptım.”

“Öyle mi?” dedi Vengeance öksürerek. “O zaman kehanet ejderleri neden hâlâ hayatta?”

Deathbringer kanadının altından arkaya bakınca Starflight’la göz göze geldi. Bir şeyler sormak istiyor gibiydi. Starflight aklından geçenleri tahmin etti. *Öyle mi? Hâlâ hayattalar mı?* Starflight hafifçe başını sallayınca Deathbringer’ın yüzünde bir rahatlama belirdi.

“Evet, görevimi henüz tamamlamadım,” dedi Deathbringer. “Ormana geri dönüp...”

“Bize ihanet etmeye devam edeceksin,” dedi Vengeance. “Eminim öyledir.”

Starflight, Greatness’ın yine daireye doğru eğildiğini fark etti; ama bu kez herkesin gözü Deathbringer’ın üzerinde olduğundan diğerleri bu sahneyi kaçırdı.

“Sadık bir GeceKanat olduğumdan hiç şüphemiz olmasın,” dedi Deathbringer sesini yükselterek. “Belki bu ejderleri gerçekten öldürmemiz gerekir gerekmediğini bir daha tartışabiliriz ama...”

“Gördünüz mü?” diye gürledi Vengeance. “O bir...”

“Vengeance!” diye bağırdı Greatness sözünü keserek. Ayağa kalkıp kanatlarını açınca prensesin elmaslarıyla uyumlu gri ve parlak pulları belirdi. Korkutucu ve asil gö-

rünmek için göğsünü kabartıp yüzünü buruşturdu; ama daha çok rol yapıyor gibi görünüyordu. Starflight onun iyi bir kraliçe adayı olduğunu düşünmüyordu.

“Kraliçe konuştu,” dedi Greatness öfkeli sessizliği bozarak. “Vengeance. Tüm kabileyi tehlikeye attın. Kuralları çiğnedin. Resmen bir yılanı getirip aramıza bıraktın!”

“Durun!” diye bağırdı Vengeance. “O daha kötüsünü yaptı. Ben her zamanki gibi yalnız bir YağmurKanat getirdim! Nereden bilebilirdim ki? Diğerlerinden farklı görünmüyordu!”

Üstelik,” dedi Greatness ve, “kraliçenin sinirlerini bozuyorsun,” diye ekledi. Kapıdaki görevlilere hafifçe kuyruğunu salladı.

“HAYIR!” diye çığlık attı Vengeance. Kanatlarını açtı; fakat henüz uçamadan görevlilere yakalandı. Göz açıp kapayıncaya dek yaralı ejderi lava fırlattılar.

3

Lav üzerlerine sıçrayınca Deathbringer hemen ayağa kalkıp kaçtı. Starflight yeterince hızlı davranamadığından ayağına parlak turuncu bir damla sıçradı. Acı tüm bedenine dağılınca bayılacak gibi hissetti.

Vengeance, diri diri yanarak can verirken acıyla çığlık atıyor ve kaçmaya çalışıyordu.

Deathbringer tam zamanında Starflight'ı pençeleriyle tutup kaldırmayı başardı. Can çekişen ejder kanatlarını çırpıştırırken dört bir yana lav saçılıyordu.

“BUNU BANA YAPMAYIN! KURTARIN BENİ!” diye bağırdı Vengeance.

Görevliler donuk suratlarıyla öne çıktı. Üzerlerinde zırh, başlarında miğfer ve karınlarının altına doğru da kalın tabakalar vardı. Hepsi de Glory'nin ormana getirdiği tuhaf, çatallı mızraklardan taşıyordu.

İşte bu mızraklarla Vengeance'ı lava geri ittiler. Ejder çırpınmayı bırakıp parlak kırmızı yüzeyin altına çöküp gözden kayboluncaya dek mızraklarıyla bastırdılar.

Uzun bir aradan sonra Starflight tekrar nefes aldı. Gözlerini havada süzülen Deathbringer'a çevirdi. Az önce

geleceğinden bir kare izlemişçesine hüzünlü duruyordu. Üstelik lava atılma ihtimali için olağanüstü bir kehanetin gerçekleşmesi falan gerekmiyordu.

“Teşekkürler majesteleri,” dedi Deathbringer tekrar kraliçenin önünde eğilerek.

“Teşekkür etme, Deathbringer,” dedi Greatness çatallı sesiyle. Boğazını temizleyip uzaklara baktı. “Seninle işimiz henüz bitmedi.” Görevlilere döndü. “Onu zindana atın. Yapılan suçlamalar incelendikten sonra majesteleri cezasına karar verecek.”

Deathbringer görevlilerin yanına uçtu ve hep birlikte kapıdan çıktılar. Uzaklaşırken arkasına dönüp Starflight’la göz göze geldi; ama Starflight bakışlarının anlamını bir türlü çözemedi.

Belki de benim akıl okuma yeteneğim olduğunu sanıyor. Bana mesaj gönderiyor.

Eğer öyleyse üzgünüm, Deathbringer. Yanlış ejderi seçtin.

Yorgun görünen Greatness, gözlerinin üzerindeki çukurlukları ovdu. “Peki, biraz dinlenmem gerek. Bu hafta yemek sırası gelenler gidip yemek yesin. Bu gece tekrar toplanacağız.” Orada göz gezdirdi, tekrar daireye eğildi ve, “Kraliçe günbatımına kadar yeni savunma ve saldırma stratejileri bulmanızı istiyor. Morrowseer, sen de o zamana dek şu ejderden biraz bilgi koparmaya çalış,” dedi.

Morrowseer başını salladı. Starflight, prensesin koparmak kelimesini mecazi anlamda kullanmış olmasını diliyordu.

GeceKanatlar tavandaki deliklerden geçip dağılmaya

başladı. Morrowseer başını sallayınca Starflight da isteksizce onu tünele doğru takip etti.

Yemekten bahsedilince ne kadar acıktığını hatırladı. Aslında esir mi, casus mu, yoksa bir yüz karası mı olduğundan bile emin değilken yemek konusunu pek önemseyemiyordu. Ve Vengeance'ın başına geleni gördükten sonra, GeceKanatlar ona ceza verirse sonunun ne olacağı konusunda oldukça gerilmişti.

Morrowseer, bir hışımla Starflight'ın önüne geçerken kanatları fırtına bulutları gibi kabardı. Starflight bir süre sonra yatakhaneye gitmediklerini fark etti. Morrowseer bir yerde dönmüştü ve tünelin sonunda gri bir ışık görünüyordu.

Kalenin yan tarafına doğru uzanan bir kayalığın tepesine çıktılar. Alt taraftaki çatlakları turuncu lavla dolu kayalar, dev, siyah pullu ejderleri anımsatıyordu. *Burası bir lav yatağı olmalı*, diye düşündü Starflight.

O zamanların üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi hissetse de, dağın altında yaşarken parşömenlerin birinde volkanlar hakkında okuduklarını anımsadı. Ama anakarada hiç aktif bir volkan olmadığından diğer parşömenler gibi dikkatle incelememişti. Parşömenlerin çoğunu yazan GeceKanatlar'ın volkanlar hakkınca bu kadar bilgi sahibi olacağı, hatta bir volkanda yaşayacağı hiç aklına gelmemişti.

Starflight, Glory'nin tarif ettiği gibi mağaralar ve lav nehri göremediğinden volkanın diğer tarafında olduğunu düşündü. Fakat hava tıpkı anlattığı bu gri ve puslu havada nefes almak zordu. Hâlâ içinde tuhaf bir his vardı; sanki derisi canlı canlı yüzülmüştü.

Yukarıda, küllü gökyüzünde bir çift siyah ejder akbaba gibi dönüp duruyordu. Starflight anakarayı yukarıdan görüp göremediklerini merak etti. Ada Pyrrhia'dan ne kadar uzaktaydı? GeceKanatlar'ın yaptığı, ormana giden büyülmüş tüneller dışında oraya gitmenin bir yolu var mıydı?

Aklındaki sorular bitmek bilmiyordu. Hayatı boyunca GeceKanatlar'ı ve gizemli topraklarını merak etmişti ve artık tüm sorularının cevabını bulabilirdi. Kısa bir süre düşünceye daldıktan sonra rahatladı. *Buradayım. Benim yuvam. Benim kabilem. Aradığım şey işte buydu.*

Ama bu düşünceleri ona pek inandırıcı gelmiyordu. Burası hep hayal ettiği GeceKanat topraklarından çok farklıydı. Herkesin sanat ve müzikle ilgilendiği, tüm ejderlerin okumaya hevesli olduğu, gökyüzüne uzanan kulelerin dikildiği, şelalelerin, gün ışığının ve her köşe başında bir kütüphanenin olduğu, gizli ve güzel bir yer hayal etmişti. Dumanlı, pis kokan, nefret dolu bir yer değil.

Ve aklına gelen tüm sorular cevaplansa bile, hiçbir şey Sunny ve diğerlerinin yerini tutamazdı.

Morrowseer lav yatağına baktı, burun deliklerini açıp dilini dışarı çıkararak derin nefes aldı. Bu hareketi uzun süre devam edince Starflight burnunda bir sorun olabileceğini düşündü.

“Şey,” dedi Starflight sonunda.

Morrowseer nefes alıp verirken ters ters ona baktı.

“Şey, sadece,” dedi Starflight. “Sadece başka bir şey bilmediğimi söylemek istemiştım. Gerçekten. YağmurKanat saldırısından bahsediyorum.” Hemen ardından hain beyni

yine düşüncelerle dolmaya başladı. *Glory'nin şu an kraliçe olmuş olabileceği dışında! Ve YağmurKanatlar'ın normalde savaştan yana olmadığı ve...*

Gözlerini arkadaki dağa çevirip hiçbir şey düşünmeden lava odaklanmaya çalıştı.

Morrowseer küçümser bir tavırla güldü. "Hiç şaşırmadım," dedi. "Tanıdığım en işe yaramaz casus olabilirsin." Kanatlarını açıp bir kez daha nefes aldı. "Hadi gidelim."

Havalanırken Starflight'ı kuyruğuyla neredeyse aşağı düşürüyordu.

"Aşağı mı?" diye seslendi Starflight kayalardaki çatlaklara bakarak. "Oraya gitmek güvenli mi?" Morrowseer'a yetişmek için hızla kanat çırpı.

"Tabii ki değil," dedi Morrowseer. "Birçok ejder oraya inme hatasına düştü." Başıyla kayalardan çıkan beyazlığı gösterdi. Starflight ne olduğunu anlayana dek gözlerini hiç ayırmadan baktı ama sonra pişman oldu. Birkaç tane daha görünce midesi kalktı: ejder kafatasları ve sonsuz bir çılgılla açılmış ağızları.

"Daha yakından bakmanı tavsiye etmem," dedi Morrowseer soğukkanlılıkla. "Biz şu tarafa gideceğiz." Başıyla lavanın gri, külle kaplı ağaçların olduğu tarafını işaret etti.

"Peki." Starflight boğazını temizledi. "Bu hafta yemek sırası gelenler derken ne demek istedi?"

Morrowseer güldü. "Bir listemiz var. Tüm GeceKanatlar'ın ayın beş günü avlanma hakkı var. Doğal olarak bu kural benim için geçerli değil."

"Doğal olarak mı?" dedi Starflight. Aslında bunu soru

sorar bir tavırla dile getirmek istememişti. *Ayda sadece beş gün mü? Bu kadar zayıf olmalarına şaşmamak gerek. Adada az yiyecekleri olmalı.*

Yaşlı ejder suratını asıp Starflight'a baktı. "Kabilenin geleceği için vazgeçilemez bir role sahibim."

"Ah," dedi Starflight. Bir soru daha sormaya cesareti yoktu.

Ağaçlara yaklaştıkça Starflight, lavın ucundan okyanusa kadar uzanan ormanın adanın çeyreğini kapladığını fark etti.

"Anladım," dedi rahatlayarak. "Nerede avlandığınızı merak ediyorum." Aktif bir volkanda yiyecek pek fazla şey olamazdı.

"Gerektiğinde burada avlanıyoruz," dedi Morrowseer. "Kum Krallığı'na ya da ormana gidemediğimiz zamanlar mesela." Çatallı dilini ağzından çıkarıp soktu.

Ah. Şu an bu kadar sinirli olmalarının bir sebebi de bu olmalı. Ormanı avlanmak için kullanıyorlardı, diye düşündü. Glory ve Clay'in nehrin yanında bulduğu tembel hayvan gibi. O hayvanın kokusunu bir türlü unutamıyordu. Starflight bir an kokunun hatırlayınca geri geldiğini düşündü; ama ona benzer bir çürüyen hayvan kokusu aslında üzerinde uçtukları ormandan geliyordu.

"Buraya geldiğimizde tüm ada böyleydi," dedi Morrowseer.

"Ağaçlarla mı kaplıydı yani?" diye sordu Starflight. "Ne oldu? Volkandan mı?" *Ne kadar saçma bir soru. Elbette volkandan.* Arkasına dönüp ağaçların üzerine lava püskürtüp adayı çorak bırakan dağa baktı.

Morrowseer sorusunu yanıtlamadı. Havada bir daire çizdiler ve Starflight sinsice ağaçların arasında gezinen birkaç GeceKanat daha olduğunu fark etti. Morrowseer onlara ters ters baktı ve sonra kuyruğunu Starflight'a salladı.

“Çabuk ol,” diye bağırdı. “Diğerleri avımı bulamadan.”

“Senin avın...” diye söze girdi Starflight merakla; ama Morrowseer çoktan kanatlarını içine çekip sahile yakın bodur ağaçlara doğru inişe geçmişti.

Yere konarken gri toz bulutları yükselten yaşlı ejder hiç vakit kaybetmeden başını önüne eğdi. Burnundan çıkardığı korkunç seslerle derin derin nefes alarak dilini dışarı çıkarıp geri soktu.

Starflight daha önce böyle bir avlanma yöntemi görmemişti. Dune, mağarada yaşarken onlara nasıl avlanmaları gerektiğini öğretmişti. Ara sıra avların kokusunu sürmüşlerdi. Starflight tüm görevleri düzgün bir şekilde yerine getirmeye çalışırdı. Ama genelde sessiz olmak, hedefini belirlemek ve sonra da hızlıca saldırmak gerekiyordu.

Ama Morrowseer'ın çıkardığı sese bakılacak olursa, adadaki tüm hayvanlar saldırıya geçtiğini duymuş olmalıydı.

Dune ve verdiği avlanma derslerini düşünerek siyah ejderi takip etmeye devam etti. KumKanat korumaları, hiçbir zaman Kestrel kadar acımasız olmasa da onlara pek kibar davranmıyordu. Ama Starflight'ın ne kadar çok çalıştığını hep fark ediyordu ve bazen Starflight'ın zorlandığı parşömenlerde ona özel ders veriyordu.

Diğer korumaları Webs, dışarı çıktıkça ona yeni parşö-

menler getirmeye çalışıyordu. Ona her zaman diğerlerinden daha farklı davranmıştı. Belki de zihin okuma ya da kehanet yeteneklerinin bir anda gelişeceğini düşünüyordu.

Ben de hâlâ bekliyorum, diye düşündü kanatlarını bükerek.

Morrowseer boğuk bir sesle zaferini kutladı ve önüne çıkan çalının altına baktı.

Çalının altında yarı ölü bir şey vardı.

Yarı ölüden fazlası, diye düşündü Starflight. *Neredeyse ölmüş.* Ejder başı büyüklüğünde gri ve beyaz tüy topuna benziyordu. Dev GeceKanat pençesiyle sürükleyince hayvan acı bir çığlık attı.

“O ne?” diye sordu Starflight. Parşömenlerde okuduğu kuşları hatırlamaya çalışıyordu. O kadar merak etti ki, konuşmaya korktuğunu unuttu. “Daha önce gördüğüm martılardan çok daha büyük.”

“Dev bir albatros,” dedi Morrowseer kuşu tersine çevirirken. “Şimdiye kadar çoktan ölmüştür diye düşünmüştüm.” Omuz silkerek pençesini kuşun boynuna geçirdi.

Starflight hemen kanadıyla burnunu tıkadı. Ölü kuştan ağır bir koku geliyordu; kokudan kurtulmak için okyanusa koşup kafasını tuzlu suya gömmek istiyordu.

Morrowseer kuşa birkaç kez daha pençe atarken, Starflight kuşun boynunda tıpkı ormandaki tembel hayvandaki gibi bir ısırtık gördü. İltihaplı ve berbat görünen yaranın üstünde böcekler geziyordu.

“Bunu yemenin güvenli olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Sonuçta ben öldürdüm,” diye gürledi Morrowseer. “Tabii ki yiyeceğim.”

“Peki bunu yersen hastalanmaz mısın?”

Morrowseer sert bir bakış attı. “GeceKanatlar hastalanmaz. Lütfen bana hassas bir miden olduğunu söyleme; yeterince kötü özelliğin var zaten.”

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Starflight. Midesinin onu yalancı konumuna düşürmemesini umuyordu. “Ama bak sana, şu yaranın çevresi mikrop kapmış gibi.”

“Elbette,” dedi Morrowseer. “Nasıl öldüğünü sanıyorsun? Benim ısırganımla. Bu...” Susup yüzünü buruşturdu. “Siz de böyle avlanmıyor musunuz?”

Starflight gözlerini korkunç kokan kuşa çevirdi. Mağaradan kaçtıklarından beri tüm avlanma işini Clay’in yaptığı onı söylememesi gerektiğini hissediyordu. Ama Morrowseer’a kendini ifade edemediğini de söyleyemezdi.

Aklını kullan, dedi kendi kendine. Bir yolunu bulacaksın.

“Avını önce ısıırıyorsun,” dedi yavaşça. “Sonra ölmesini bekliyorsun. Sonra da ölüp çürümeye başladığında onu bulup yiyorsun. Ama miden rahatsız olmuyor.” Gözlerini kısip Morrowseer’ın dişlerine baktı. “Küçük bir ısırık bile avı öldürmeye yetiyor. Yoksa zehriniz mi var?”

Morrowseer başını iki yana salladı. “Bazı GeceKanatlar zehrimizin olduğunu düşünüyor ama kabiledaki ejderlerin cesetlerini inceleyen bilim ejderleri şimdiye dek böyle bir şeye rastlamadı. YağmurKanatlar’ın zehir atma yöntemini taklit etmeye alıştığımızda da başarısız olduk.” Kaşlarını çatıp kuşa baktı ve aniden kanatlarından birini

kopardı. “Bu senin olsun,” dedi sert bir şekilde ve kanadı Starflight’a fırlattı.

Starflight kanada dokunmamak için hemen geri kaçınca kanat tam önüne düştü. İçinden çıkan böcekleri görünce hemen gözlerini kapattı.

“Ben almayayım, teşekkürler,” dedi.

Morrowseer çoktan dişlerini albatrosun karnına geçirmişti. Bir lokma kopardı, bir süre çiğnedi ve gözlerini kısarak Starflight’a baktı.

“Ne yiyeceksin?” diye bağırdı. “GeceKanatlar böyle beslenir.”

“Başka bir şey yakalayacağım,” dedi Starflight. Etrafa bakındı. “Kaplumbağa ya da kertenkele falan.”

“Neden böyle işe yaramaz bir ejder olduğunu şimdi anlıyorum,” diye tısladı Morrowseer. “Kimse sana GeceKanat kurallarını öğretmedi. Kabiledeki diğer ejderler gibi üstün yeteneklerle doğmanı bekledik ama sanırım sen sakatsın. Böyle ince zevkler ve uzun kaplumbağa avlarına ayıracak zamanımız yok. Ya şu kanadı ye ya da açlıktan öl.”

Starflight, Morrowseer’ın az önce hem işe yaramaz hem de sakat demesine anlam veremiyordu.

“Bak, belki senin mideni rahatsız etmiyordur ama benimkini edeceğini düşünüyorum,” dedi Starflight. Keşke tüm bunları yazabilseydi. GeceKanat ısırmaları ve nasıl avlandıkları parşömenlerde yazıyor muydu? Belki kabileyi inceledikten sonra bu konuda ilk parşömeni yazabilirdi. “Leş yemeye alışkın değilim. Bilimsel açıdan bakacak olursak buna zamanla alıştığınızı düşünüyorum. Tıpkı böyle

beslenerek büyüyen yavru ejderleriniz gibi. Ama ben şu an gerekli antikorlara sahip değilim. Bu yüzden kendimi riske atmayacağım.”

Dev ejder ağzını tam bir ısırık daha alırken durup Starflight’a baktı.

“Demek öyle,” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “O sorunun cevabını böylece öğrenmiş olduk.”

“Hangi soru?” dedi Starflight.

Morrowseer pençesiyle dişlerini temizledi ve kuyruğunu salladı.

“Artık babanın kim olduğunu biliyorum.”

Ağaç dalları, okyanustan gelen rüzgârda savruluyordu. Starflight pençelerini yere gömdü.

Aslında hâlâ anne ve babasının kim olduğunu merak ediyordu; ama cevabı öğrenmeye korkuyor gibiydi. Morrowseer ya da Vengeance gibi bir baba... Greatness ya da Fierceteeth gibi bir anne... Bu kaçınılmaz gerçekle yüzleşmektense belki de hiç öğrenmemek daha iyiydi.

Ama birden bu adadaki bir ejderle kan bağı olduğu ve birilerinin onunla gerçekten ilgileceği düşüncesi epey cazip geldi.

Sunny'yle hep ailemizi bulmaktan bahsederdik.

"Babam," diye fısıldadı. "Önceden babamın kim olduğunu bilmiyor muydun?"

"Birkaç seçenek vardı," dedi Morrowseer soğukkanlılıkla. "Ama senin gibi konuşan tek ejder tanıyorum."

Demek babam benim gibi konuşuyor.

"İşte şimdi daha da çekilmez biri olacak," diye söylendi Morrowseer. Diğer kanadı alıp parçalayarak ağzına tıktı. "Altı yıldır yumurtanın kendisine ait olduğunu iddia ediyor."

“Onunla tanışabilir miyim?” diye sordu Starflight.

“Mecburen tanışacaksın zaten,” dedi Morrowseer kuyruğunu kıpırdatarak. “Buraya geldiğinde izini sürmediğine şaşırdım doğrusu. Başka bir büyük deney peşinde olmalı. Parşömenleriyle ilgileniyordur herhalde. Belki de savaşa girmez üzere olduğumuzdan haberi bile yoktur.”

Benimle tanışmak istiyormuş. Beni arıyormuş.

“Peki ya annem?” diye sordu Starflight. “Onunla da tanışabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Morrowseer ağzındaki tüyü çıkarırken. “Öldü. Beş yıl önce öldü.”

“Ah.” Starflight bu haberi duyunca aniden göğsüne saplanan acıya bir anlam veremiyordu. Onunla hiç tanışmamıştı. Kehanet uğruna yumurtasından vazgeçtiğine göre ona o kadar da bağlı değildi. Coral ve Clay’in annesi kadar kötü biri olabilirdi.

Ama yine de...

“Nasıl öldü?” Starflight, Morrowseer’in albatrosu yerken batırdığı yerlere bakmamaya çalışıyordu. Dune ve Kestrel her zaman sofra kurallarına ve temizliğe özen gösterirdi. Hep birlikte bir dağın altında kapana kısılmış olduklarından, biri avını gürültülü ve rahatsız edici bir şekilde yediğinde oradan uzaklaşma şansları olmuyordu.

“Annen savaşa girdi. İki GökKanat’ın saldırdığı bir DenizKanat’a yardım etmeye çalıştı.” Morrowseer homurdandı. “Aptal ejder. Zekânı ondan almadığın kesin.” Gözlerini kısıp Starflight’a baktı ve kemiklerden birini fırlattı. “Yeter artık. Sana soracak sorularım var.”

“Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Starflight telaşla.

“Şu YağmurKanat tehlikeli biri mi?” diye sordu Morrowseer söylediklerini duymazdan gelerek. “Yaptığımız çalışmalara göre YağmurKanatlar’ın tek derdi rahat yaşamak. Öyle mi?”

Starflight başıyla onayladı. Glory’ye ihanet etmeyi gerçekten hiç istemiyordu. Ama Morrowseer’in aklından geçenleri okuduğuna eminken soruları yanıtlamamanın ya da yalan söylemenin bir yolu yoktu.

Bu cevap üzerine Morrowseer’in rahatlaması Starflight’ı şaşırttı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Yani belki bir şey yapmazlar. Belki de uykularına kaldıkları yerden devam ederler.”

Starflight, Morrowseer’in onu yanlış anladığını fark etti. YağmurKanatlar’ın çoğunun tembel olduğunu söylemek istemişti; ama GeceKanat, Glory’nin de diğerleri gibi olduğunu sanmıştı.

“Olabilir,” dedi Starflight dilinin ucuyla. Glory’nin asla vazgeçmeyen bir karakteri olduğunu ve YağmurKanatlar’ı kurtarmak için canını dişine takıp mücadele edeceğini düşünmek istemiyordu. Glory’yi böyle görmek çok tuhaftı; Tsunami’nin acımasızlığı bir günlüğüne ona geçmiş gibiydi. Glory yıllarca hiçbir şeyi umursamıyor gibi davranmıştı. Ama görünüşe bakılırsa kabilesinden bazı ejderlerin kaçırılması ve işkence görmesi onu harekete geçirdi.

Starflight konseyin söylediklerini anımsadı. “Konsey hangi plandan söz ediyordu?” diye sordu. “YağmurKanatlar’dan ne saklıyoruz?”

Saklıyoruz, derken GeceKanat kabilesine kendisini de dahil etmesi ona pek inandırıcı gelmemiştir. Ama Morrowseer'ın ona güvenmesini ve onlara destek olduğunu düşünmesini istiyordu. Bu taktiği Tsunami ve Glory kavga ederken Sunny sürekli kullanıyordu. "Bugün neden Tsunami'ye kızgınız?" "Glory bize yine ne yaptı?" Genelde işe yarıyordu.

Ama bu taktik Morrowseer'da işe yaramadı.

"Ne kadar az şey bilersen o kadar iyi," dedi Morrowseer. "Başını daha az belaya sokmuş olursun."

Starflight'ın hayat görüşü bunun tam tersiydi. Bilginin her zaman bilgisizlikten daha iyi olduğunu düşünürdü.

Morrowseer kuşun son parçasını da ağzına atıp tüyle-rini tükürdü. "Aç kalmaya niyetliysen," diye mırıldandı ve Starflight'a verdiği kanadı bir çırpıda midesine indirdi. "O zaman sen bilirsin," diye söylendi. "Hadi, Mastermind'a gidelim." Kuştan arda kalanları çalıların arasına sokuşturup havalandı. "Sonra seni diğerlerine götüreceğim," dedi arkasına dönerek.

"Nereye?" diye sordu Starflight; ama hızla uçmaya devam eden Morrowseer arkasına bakmadı.

Starflight, GeceKanatlar'ın avlanma tarzını düşünerek onu takip etti. Yatakhanedeki yavru ejderlerin nefesinin kötü kokması gibi kafasına takılan birkaç soru açığa kavuşmuştu. Deathbringer'ın böyle kokmaması ilginçti. Starflight, Deathbringer'ın anakarada uzun süre yaşadktan sonra birçok ejder gibi canlı avlanmayı öğrenmiş olabileceğini düşündü.

Önlerindeki siyah GeceKanat Kalesi, gri gökyüzünde belli belirsiz görünüyordu. Dağın yarısını çevreleyen katlardan oluşan dev bir binaydı. Fakat pek sağlam görünmüyordu; alt taraftaki kayalardan biri hareket etse tüm bina bir anda okyanusu boylayacak gibiydi.

Aslında... Starflight gözlerini kısıp kaleye baktı. İlk bakışta puslu havadan dolayı anlaşılmıyordu; ama yaklaştıkça tahminleri doğru çıktı. Kalenin bir kısmı bir süre önce lavların arasında kalmıştı. En az Kraliçe Scarlet'ın arenası büyüklüğünde bir bölüm siyah ve kabarmış kayalarla kaplıydı. Dağdan çıkan dev bir ejder pençesiyle duvarlara saldırmış gibi görünüyordu.

Starflight başını kaldırıp korkuyla volkanın ağzına baktı. İçerideki ateş kıpkırmızı parlıyordu ve Glory doğru tarif ettiyse lav, YağmurKanatlar'ın esir alındığı mağaraların olduğu yöne akmış olmalıydı. Her an yeni bir patlama olabiliirdi; kalenin sağlam kısmı da tehdit altındaydı.

Bunları düşününce Morrowseer'in peşinden gitmek onu daha da korkutmuştu; ama başka şansı yoktu. Büyük GeceKanat kalenin en üst katındaki ağız görünümlü deliklerden birine girdi. Buradaki tüneller şamdanlarla, meşalelerle ve Starflight'ın daha önce de gördüğü kömür oyuklarıyla aydınlatılmıştı. Diğer tünellerin aksine bu tünelde zemin sürekli temizleniyor gibi yumuşak ve pürüzsüzdü.

Starflight, Gök Krallığı'ndaki altın ejder şekillerini, Deniz Krallığı'ndaki zümrütle donatılmış tahtı ve YağmurKanat köyündeki rengârenk çiçekleri düşündü. Burası diğer krallıklara hiç benzemiyordu. Taş duvarların sıkıcı-

lığını ortadan kaldıracak, GeceKanatlar'ın gücünü ve zenginliğini gösterecek hiçbir şey yoktu.

Ama sanırım buraya hiç kimse gelmiyor, diye düşündü. Diğer ejderlere gösteriş yapmak yerine, her şeyi bir sır gibi saklıyorlar. Bunun ne kadar mantıklı bir hareket olduğunu anlıyordu. Ama burada ateş ve kayalar dışında başka şeyler görmek de hiç fena olmazdı.

Köşeden dönünce, Starflight durup arkasına baktı. Bir şeyler duymuştu sanki. Belki de duydukları hayal ürünüydü. Ama arkalarındaki taş vuran pençe sesleri duymuştu.

Karanlık tünele bakarken birden ümide kapıldı. *Belki de Glory'dir, diye düşündü. Burada kamufle olmuş bekliyordur. Beni kurtarmaya gelmiştir.* Glory'nin tünelin çevresinde nöbet tutan GeceKanatlar'ın arasından nasıl sıvışabileceğini düşündü. Eğer emir veren kişi o olsaydı, kimse görünmez olup girmesin diye tünelin girişini bir GeceKanat'la kapatırdı. Ama GeceKanatlar bu kadar zeki olmayabilirdi.

Sesi tekrar duydu. *Tık tık tık.* Sahibi her kimse sinsice hareket etme konusunda çok başarısızdı; ama Starflight artık duyduğunun pençe sesi olduğuna emindi. *Glory olsa bu kadar ses çıkarmazdı.* Gelen Clay olabilir miydi?

O kadar ümitlenmişti ki... Ya gelen Clay'se! Ya birazdan kahverengi kafasını köşeden uzatıp sırtırsa! Starflight, ÇamurKanat onu kurtarmaya gelirse bir daha onunla asla dalga geçmeyeceğine dair evrene söz verdi.

"Hızlan biraz," diye bağırdı Morrowseer ön taraftan.

Starflight gerçekten saçmaladığını fark etti. Eğer onu kurtarmaya çalışan birileri varsa, Starflight dikilip ona ba-

karak işini kolaylaştıramazdı. Tam Morrowseer'ın peşinden gitmek için dönünce biri köşeden başını uzattı.

Gelen Clay değildi. Glory, Sunny ve Tsunami de.

Sadece yavru bir GeceKanat'tı.

Yavru ejder bir süre öylece bakakaldı. Sonra Starflight omuz silkip arkasına dönerken ejder cıgılık attı. "İnanamıyorum, gerçekten sensin!" Birden olduğu yerden fırlayıp Starflight'ın ön pençelerini kavradı.

"Geleceği görmeye çalışırken seni görmüştüm," dedi kendinden emin bir şekilde. Pençelerini çekmeye çalışırken donakalmıştı. "Sen beni hiç gördün mü?"

"Öyle mi?" dedi Starflight şaşkınlıkla. Hemen hemen onun yaşlarındaydı, demek ki ejderlerin yetenekleri henüz büyümeden geliyordu. Yani Starflight'ın yeteneklerinin şimdiye dek ortaya çıkmış olması gerekiyordu.

Ama çıkmamıştı. Ne zaman birinin aklından geçenleri okumaya ya da geleceği görmeye çalışsa, kendini karanlık gökyüzüne boş boş bakıyor gibi hissediyordu.

Bunu Morrowseer'a henüz itiraf edememişti.

Morrowseer'dan bahsetmişken... Dev GeceKanat arkasına dönüp onlara yaklaşıırken yer titriyordu. Yavru ejderi görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"FATESPEAKER!" O kadar güçlü bağırdı ki, Starflight volkanın o an patlayabileceğini düşündü. "Sana mağarada diğerlerinin yanında kalmanı söyledim!"

"Biliyorum. Seni duydum," dedi sevinçle. "Ama sıkıldım ve dolaşmaya çıktım. Sonra da sizin buraya geldiğinizi görünce ben de geleyim dedim. En sonunda GeceKanat

Kalesi'nde olduğuma gerçekten inanamıyorum. Kaleyle ilgili bir sürü rüya görmüştüm," dedi Starflight'a dönerek. Pençelerini hâlâ bırakmamıştı. "Ama rüyalarımnda burası çok daha büyük, daha aydınlık, daha güzel kokan, mücevherlerle süslü ve suratsız askerlerin olmadığı bir yerdi." Bir süre düşündü. "Hımm. Belki de gördüklerim gelecekle ilgili değil, sıradan rüyalar."

"Fatespeaker," diye tısladı Morrowseer. "Gördüklerini kendine saklaman konusunda sana ne söylemişim?"

"Sakin bana gördüklerinden bahsetme, umurumda değil," dedin," diye yanıtladı Fatespeaker. "Ama belki bu ejder anlattıklarımıla ilgilenir. Ne dersin?" dedi Starflight'a.

Aslında ilgileniyordu; ama burnundan dumanlar çıkan Morrowseer'in önünde bunu söylemenin pek mantıklı olduğunu düşünmüyordu. Gözucuyla ejderi süzmeye başladı.

Fatespeaker'ın siyah pulları birden ürperdi. Tıpkı Starflight'ın kanatları gibi, onunkiler de kanadının altında grileşip gökyüzünü andırıyordu. Ama Fatespeaker'ın gri pulları onunkinden daha fazlaydı. Gözlerinin köşesinde bir çizgi ve bileğinde bir halka vardı. Kuyruğundaki dağınık grilikler de yıldızlardan oluşan çil taneleri gibi görünüyordu.

"Her neyse, sadece çok önemli bir ejder olduğunu biliyorum," dedi Starflight'a. Pençelerini bıraktı. "Bir de birlikte harika bir geleceğimizin olduğunu."

Öyle mi? diye düşündü Starflight ümitlenerek. Gece-Kanat Kalesi'nden başına bir şey gelmeden çıkmayı başarabilirdi. *Bu gelecekte önemli bir rolüm var mı? Arkadaşlarım*

da orada mı? Sunny'yle birlikte miyim? Morrowseer öfkeyle tepelerinde tünemeseydi bu soruları sorabilirdi.

“Diğerlerinin yanına git,” diye emretti Morrowseer.

“Ah, ben de sizinle gelemey miyim?” diye sordu Fatespeaker. Morrowseer’a masum bir bakış attı. “Gittiğiniz yere beni de götürürseniz çok büyük şeyler başaracağımı hissediyorum! Ayrıca bence ilginç bir yolculuk olacak!”

“Bence bu geleceği görmek sayılmaz,” dedi Starflight. “Tahmin ediyorsun gibi sanki.”

Morrowseer homurdandı. “Peki, tamam. Ama çeneni kapa ve hiçbir şeye burnunu sokma.”

“Hiç öyle şey yapar mıyım!” dedi Fatespeaker neşeyle. Hemen ardından Starflight’a kuyruğuyla çelme taktı.

Morrowseer ağır adımlarla yürümeye devam etti. Fatespeaker’ın yüzündeki kocaman gülümseme, ona Sunny’yi anımsattı. Acaba Sunny onu özlemiş miydi? O da Starflight’ı düşününce göğsüne bir ağrı giriyor muydu?

“Ah, ne kadar üzgün birisin sen,” dedi Fatespeaker kadedini sürterek. “Neşelen biraz. Adın ne senin?”

“Bunu daha önce görememiş miydin?” Starflight merakla başını yana eğdi. Geleceği görenlerin ne kadar ayrıntılı tahminlerde bulunduğunu merak ediyordu. Morrowseer’ın yıllar önce gördüğü kehanet belli ki çok gizemliydi; ama kâhinler tüm gördüklerini paylaşmıyor olabilirlerdi.

“Şey...” Fatespeaker başını öne ve arkaya salladı, gözlerini kısip düşüncelere daldı. “Ah, elbette... Bigtoes!²”

“Ne?” Starflight bu sözden biraz alınarak parmaklarına baktı. “Hayır, hayır. Adım Starflight.”

2 (İng.): Kocaparmak. (Çevirmenin notu)

“Ah,” dedi. “Emin misin?”

“Elbette eminim.”

Fatespeaker omuz silkti. “Neyse, yaklaştım. Selam, Starflight! Ben Fatespeaker. Beni daha önce neden burarlarda görmediğini merak ediyorsundur herhalde.”

Starflight durup ona baktı. “Öyle mi?”

“Çünkü burada büyümedim.” Starflight’ın tepkisine aldırmandan neşeyle anlatmaya devam etti. Morrowseer’in koridorda yankılanan sesi üzerine ikisi de hızlandı. “Adaya daha dün geldim. Bunu duyunca çok şaşıracağını biliyorum; beni Barış Pençeleri büyüttü!”

Starflight birden yalpalayıp duvara doğru yürüdü. Baş dönerken sendeleyerek geri geldi.

“Ah, ay,” dedi Fatespeaker. Yavaşça omzunu okşadı. “Umarım canın yanmamıştır. Neyse, meğer ben herkesin heyecanla beklediği kehaneti gerçekleştirecek ejderlerden biriymişim. İnanabiliyor musun?”

Hayır, diye düşündü Starflight.

“Gecenin kanatları benim,” dedi gururla. “Morrowseer savaşı sonlandırmanın benim ellerimde olduğunu söylüyor. Ama nedense bu konuda bana biraz ters davranıyor.”

Starflight’ın tüm ümitleri birden yok oldu. Fatespeaker’ın na doğru yolu gösterecek bir GeceKanat olduğunu düşünmüştü. Burada dersini aldıktan sonra arkadaşlarının yanına gönderileceğini düşünmüştü.

Ama görünüşe bakılırsa Fierceteeth haklıydı; o, Starflight görevini yerine getiremediğinden buradaydı.

Ve Starflight’ın yerine Fatespeaker geçecekti.

Düşününce tüm taşlar yerine oturuyordu. Fatespeaker'ın, Starflight'ın sahip olmadığı güçleri vardı. Starflight, Morrowseer'ı birçok kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Ne bir GeceKanat olarak ne de bir kehanet ejderi olarak görevlerini yerine getirememişti.

“İnanamıyorum,” dedi Fatespeaker yüzündeki ifadeyi görünce. “Elindeki tek denizaygırını yemiş bir ejder gibi görünüyorsun. İyi misin?”

“Ben...” dedi Starflight. “Düşünmüştüm ki...”

Bir dönemece geldikleri sırada neredeyse Morrowseer'ın kuyruğuna basıyorlardı. Morrowseer ikisine ters ters bakarak telaşla Starflight'ı susturdu.

Ama Fakespeaker'ın gözü karaydı.

“Laboratuvar,” diye okudu kapıdaki yazıyı. “Aa, ne demek acaba?”

“Hiçbir şeye dokunmayın demek,” dedi Morrowseer sert bir ifadeyle. “Buraya Starflight'ın babasını görmeye geldik. Eğer gerçekten çok şanssızsak, üzerinde çalıştığı deneyleri bize gösterecek vakti vardır.” Tısladı. “Hadi bitirelim şu işi.”

Kapı, kalede Starflight'ın gördüğü diğerinden daha temiz ve daha aydınlık, geniş bir odaya açıldı. Bir balkonda duruyorlardı; önlerinde bir kat yukarı ve bir kat aşağı ulaşımı sağlayan tuhaf borular vardı.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı biri. Üst kattan sıska ve siyah bir ejder gelip hemen önlerinde durdu. Üzerinde yalnız birkaç küçük delik olan tuhaf bir kask takmıştı. *Kraliçenin konsey dairesi bundan çok daha mantıklı*, diye düşündü Starflight. "Lütfen beni rahatsız etmeyin! Deneyin en önemli aşamasındayım! Ve Greatness buranın her an kapatılabileceğini söyledi! Lütfen hepimiz burayı terk edin!" Kanatlarını ve pençelerini çırparak onları uzaklaştırmaya çalıştı.

"Mastermind," dedi Morrowseer sakince. "Yerden göğeye kadar haklıymışsın. Farsight'ın yumurtasından çıkan ejder senin oğlunmuş ve tanışmanız için onu buraya getirdim."

Ejderin onları kovmasını bekleyen Starflight birden gerildi.

Ama Mastermind kaskını çıkarınca Starflight, minik yaralar ve kan lekeleriyle dolu burnunu ve meraklı gözlerini gördü.

"Oğlum," dedi. Starflight sesinden mutlu ve bir o kadar da heyecanlı olduğunu hissetti. Mastermind yanlarına kondu, kaskını yere koydu ve pençelerini Starflight'ın omuzlarına koydu. "Üç ay aşkına," dedi. "Ne kadar yakışıklı bir ejder. Bana benziyor; bunu biliyordum. Tıpkı tahmin ettiğim gibi baskın bir çene yapısı var." Bir kendine bir Starflight'a baktı. "Ah, evet. Kanatlarımızın dışına doğ-

ru sıçrayan grilikleri görüyor musun? Mesela Morrowseer'inkiler salyangoz kabuğu gibi içe doğru." Kanadını açıp Morrowseer'a uzattı; ama dev ejder hırlayarak uzaklaştı.

"Elbette şu an her şey test aşamasında," dedi Mastermind. Starflight kendini ona doğru sırttan babasına gülümserken buldu. "Daha derin verilerle her şey kanıtlanabilir; ama hiç yoktan iyidir. Özellikle de kabiledeki diğer ejderlere bakacak olursak. Sen de dahil, Morrowseer. Yavru ejderlere ulaşmadın henüz, değil mi?"

Morrowseer'ın bu soruya cevap vererek konuyu değiştirmek istemediği yüzündeki ifadeden anlaşıyordu.

"Ama benim bir oğlum var," dedi Mastermind gururla. "Bunca ejder varken benim oğlum! Strongwings şimdi gülsün de görelim! Herkes benim yakışıklı oğlumu görene dek bekleyin bakalım!" Tekrar Starflight'ın omzunu tuttu. "Ben de bir asistan arıyordum! Hangi konularla ilgilisin, evlat?"

Evlat. Starflight dizlerinin bağı çözülecek gibi hissetti.

"Şey, birçok şey var," diye kekeledi. "Parşömenler. Parşömenleri severim."

"Muhteşem!" dedi Mastermind. "Parşömenlerim var. Peki arıtma? Bu konuda bir bilgin var mı?"

Starflight birden canlandı. "Biraz... okyanus suyunu alıp sterilize ertmek, değil mi?"

"Sterilize mi?" diye araya girdi Fatespeaker. Kocaman gözlerle ikisini izliyordu. Starflight, adanın dışında büyüdüğünden Fatespeaker'ın henüz haberi olmadığını anımsadı.

“İçilebilir bir hâle getirmek yani,” diye açıkladı Starflight. “Bu borularla mı yapıyorsun?”

“Gayet iyi,” dedi Mastermind heyecanla pençelerini sallarken. “Adada sadece bir su kaynağımız var ve son birkaç yıl içinde küllerden dolayı su kirlendi. Ben de tüm kabilenin güvenliği için bu mükemmel mekanizmayı icat ettim...”

Boruları gösterip sürecin bilimsel işleyişini anlatmaya devam etti. Starflight hayranlıkla onu dinliyordu. Hiç bu kadar bilgili bir ejderle tanışmamıştı. Babası ayaklı kütüphane gibiydi.

“Gel, gel,” dedi Mastermind hevesle. Kaskını aldı. “Üzerinde çalıştığım diğer projeleri göstereceğim.”

Starflight izin almak için Morrowseer’a baktı ve büyük GeceKanat esneyerek gözlerini devirip oturdu. Fatespeaker davet edilmeyi beklemeden Mastermind alt kata uçarken peşinden gitti.

“Volkanla ilgili tüm işleri buraya yapıyorum,” dedi lav kazanlarının ve yerdeki buhar deliklerinin üzerinden geçerken. “Patlamaya dayanıklı olabilecek maddeleri test ediyorum ve set modelleri dizayn edip bunları uygulamaya geçirmeye çalışıyorum. Neden asistana ihtiyacım olduğun çok açık, değil mi?”

“Burası çok güzel bir yer,” dedi Fatespeaker etraftaki volkan deneylerine bakarak.

“Harika,” dedi Starflight. Alt taraftaki derin bir delikten çıkan dumana baktı. Laboratuvarın her katını en ince ayrıntısına kadar incelemek istiyordu. Köşede içine tam bir ejder girebilecek büyüklükte tasarlanmış ve bir şeyle dol-

durulmuş bir mekanizma vardı. Acaba içindeki su muydu? Starflight ne olduğunu tahmin etmekte zorlanıyordu. Kafasında milyonlarca soru ve babası da kabul ederse demeye değer birkaç fikir vardı.

Mastermind kuyruğuyla laboratuvarın diğer köşesini işaret etti. Dağ ve üzerinde minik kaleler olan birçok maket vardı. Birçoğu da için için yanıyordu. “Gördüğünüz gibi pek de iyi gitmiyor!” Gergince güldü. “Kraliçe Battlewinner bu durumdan hiç memnun değil. Elbette odaklanmam istediği başka konular var. Gelin, gelin!”

Üst hata doğru havalandı. Starflight etrafına bir kez daha bakıp kabileyi volkandan korumaktan daha önemli bir görev olamayacağını düşündü. *Acaba bakteri ve hayvan ölümleri hakkında araştırma yapıyor mu? Belki bu konuyu araştırmam için laboratuvarında bana bir yer verebilir.*

Birden silkelendi. *Laboratuvarında bir yer mi? Burada kalmayı planlıyor gibiyim.* Fatespeaker’a baktı ve sonra gözlerini hemen üzerinden duman tüten lava çevirdi. *Bu konuda başka bir şansım olamayabilir. Ama Sunny’yi tekrar görmeme izin vermeliler. Eğer hayatım boyunca burada esir kalacaksam ona bir hoşça kal demeliyim.*

“Hadi!” Fatespeaker’ın seslenmesi üzerine birden kendine geldi.

Mastermind’in arkasından gittiler. Üçüncü kat, her birinin üzerinde üç-dört sembol bulunan kapıların olduğu bir balkondan oluşuyordu.

Starflight’ın babası kapılardan birinin önünde durup pençelerini ovuşturdu. “Yaklaşık bir yıl önce gerçekten tuhaf bir doğa olayı yaşadık. Siz bunu biliyorsunuz. Barış

Pençeleri'nin bundan haberi yok. Diğer kabilelerin de. Bu biyolojik gariplik konusunda çok az bilgiye sahip olduğumuzdan henüz parşömenlere bile yazmadık. Ne anakarada dağıtılan parşömenlere ne de yalnız GeceKanatlar'ın okuduklarına. Bu konu hakkında bir tez hazırlıyorum; ama öğrenmemiz gereken hâlâ çok şey var ve ne zaman halka sunabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

“Görüyorsunuz,” dedi onlara eğilerek. “Kabilelerden biri olağandışı bir savunma mekanizması geliştirdi. Köpek dişlerinden temas ettiği hayvanları ve bitkileri öldürebilen bir zehir atıyorlar. Hangi kabile olduğunu duyunca çok şaşıracaksınız!” Bildiklerini sunmak için çok heyecanlı olduğundan tahmin etmelerini bekleyemedi. “YağmurKanatlar!”

“YağmurKanatlar!” diye bağırdı Fatespeaker heyecanla. Starflight kendini kötü hissetmeye başladı. Birden kapıların ardında ne olduğunu görme istediğini yitirdi.

“Bir bakalım. Buradan başlayacağız,” dedi Mastermind. Uzun, dar bir taş odaya açılan kapıyı araladı. Girişin yakınında, kısa zincirli tüy kelepçeler yere sabitlenmişti. Boylu boyunca duvarlar ve zemin siyah lekelerle doluydu. Her birinin yanında da tebeşirle alınmış karmaşık notlar vardı.

Starflight kelepçelere bakakaldı; kendini berbat hissediyordu.

Mastermind siyah lekeler eski lavlar gibi kurumuş ve sertleşmiş olmasına rağmen dikkatle üzerlerinden atladı. “YağmurKanatlar'ın zehir atabildiğini öğrendiğimizde doğal olarak aklımıza gelen ilk soru buydu: Ne kadar uzağa atabiliyorlardı? Kısa menzilli mi, yoksa uzun menzilli bir

silahlı? Belirli bir mesafeden saldırırsak onları etkisiz hâle getirebilir miyiz?”

Odanın en dibinde durup yerdeki lekeyi işaret etti. “Şimdiye dek en uzağa atılan zehir bu. Bunu atan yaşlı bir YağmurKanat’tı. Yani bu yetenek yaşlandıkça artıyor diye düşünüyorum.” Yüzünü asıp düşünürken boynuzlarını kaşdı. “Acaba buraya getirip test edebileceğimiz yaşlı ejderler var mı?”

Buraya getirmekten bahsediyor, diye düşündü Starflight öfkeyle. Sanki onları kaçırmıyorlar da burada misafir ediyorlar.

Fatespeaker da korkuyla kelepçelere bakıyordu. Konuyu oraya nasıl getireceğini bir türlü kestiremiyor gibi duruyordu.

“Bir diğer soru da şu: Hangi maddeler zehirden etkilenmiyor? Zehre karşı siper olarak kullanabileceğimiz bir şey var mı?” Mastermind tekrar zıplaya zıplaya yanlarına geldi. “Gelin gelin!” Diğer kapıya yöneldi. “Elbette kendimizi tehlikeye atmadan ejderleri incelemenin bir yolunu bulmalıydık. Yalnız birkaç YağmurKanat bize zehir atmaya çalıştı; ama zehrin etkisi gerçekten çok korkunç.”

Kapıyı açıp pençesiyle içerideki masaları işaret etti. Farklı boyutlarda ve şekillerde maddeler gruplandırılmıştı. Bir masada eriyen sarı çiçekler ve saklı bitkileri vardı. Bir diğerindeyse sadece kayalar vardı. Üçüncüsündeysen... Starflight tüm tabaklarda denek olarak kullanılmış tembel hayvan, balık, kertenkele gibi canlılar olduğunu gördüğü an hemen başını çevirdi.

“Ay!” diye bağırdı Fatespeaker.

“Zehri her şey üzerinde denedik,” dedi Mastermind gururla. “Metali etkilenmiyor gibi görünüyor.” Sonra kaskına vurdu ve kasktan *kling* diye bir ses geldi.

“Ama canlı olan her şeyi yok ediyor. Göze veya kana girdiğinde, birkaç dakika içinde öldürüyor. Pullara isabet ettiğindeyse ölmekten beter ediyor. Doktordan döner dönmez incelemeye alacağımız birkaç kazazedemiz var.” Tekrar pençelerini ovuşturdu. “Eğer şanslıysan bunu görme fırsatı bulursun,” dedi Starflight’a. “YağmurKanat zehrinin gücünü görebilme şansı hayatta bir kez ele geçer.”

“Zehrin etkilerini biliyorum,” dedi Starflight. “İki ejderin ölüşünü izledim.” *Kraliçe Scarlet da öldüyse üç olabilir.*

Glory’nin zehriyle ilk öldürdüğü ejder Fjord’u anımsadı. Arenada Clay’i öldürmeye çalışan ejder. Zehrin bir kısmı Fjord’un boynundaki açık yaraya isabet etmişti; bu yüzden dakikalar içinde ölmüş olmalıydı. Ve Barış Pençeleri’ne ihanet edip düşmanları Yaz Sarayı’na sokaan ÇamurKanat Crocodile... Glory kaçarken onu öldürdüğünde zehir ejderin gözlerine isabet etmişti.

Ama Kraliçe Scarlet... Gergince kıpırdanmaya başladı. Hatırladığı kadarıyla Glory’nin zehri kraliçenin yüzüne gelmişti. Bu yüzden hâlâ hayatta olabilirdi. Hayatta ve Vengeance gibi görüldüğünden yavru ejderlere kötü örnek olan biri.

Mastermind heyecanla ona baktı. “İki ejder mi? Öldüler mi? Emin misin? Ne kadar dikkatsizmiş; henüz bu kadar kontrolsüz bir YağmurKanat’la karşılaşmadık.”

“Dikkatsizlikten değildi. İsteyerek öldürdü,” dedi Starflight. O an Glory’nin adına sinirlendi.

Fatespeaker hayretler içinde kaldı.

“Ben hiç... Emin misin?” Babasının kanatları kabardı. Hem korkmuş hem de etilenmiş gibi görünüyordu. “O zaman işler tamamen değişir! Böyle bir değişkeni daha önce düşünmemiştim! Bana bildiğin her şeyi anlatmalısın. Saldırı neden gerçekleşti, nasıl görünüyordu, kurbanlar ne kadar sürede öldü geri gitmeye zamanları oldu mu?”

“Belki daha sonra.” Starflight hiçbir şey söylememesi gerektiğini anladığında her şey için çok geçti. Bu bilgi konseye ulaştığında Glory’nin ne kadar tehlikeli olduğu anlaşılacaktı. Mastermind’in deneylerden başını kaldıramadığından kimseye bir şey söyleyecek vakit bulamayacağını umuyordu.

Mastermind diğer kapıya yöneldi. “Ne olur ne olmaz diye zehrin sadece belirli maddelere etki ettiğini öğrenmemiz üzerine yeni bir proje geliştirdik: gerekli olduğunda kullanmak üzere YağmurKanat saldırısına dayanıklı bir zırh.

“Ama gerekli değil ki,” diye sözünü kesti Fatespeaker. “YağmurKanatlar diğer ejderlere saldırmaz. Bunu herkes bilir.” Sonra Starflight’a baktı. “Yani saldırmamalılar.”

“Bir YağmurKanat bile gerektiğinde kendini koruyacaktır,” dedi Starflight.

“Hımm. Gözlemlerime göre pek sık rastlanan bir durum değil,” dedi Mastermind. “Ama siz yine de uzak durun.” Onları birkaç adım geri itip kaskını başına taktı ve kapıyı açtı.

İçeride duvara çivilenmiş bir ejder vardı.

Starflight midesi boş olduğu için şanslıydı; içeri bakar bakmaz öğürdü. Tekrar konuşmaya başlamadan önce gözlerini kapatıp derin derin nefes alıp vermek zorunda kaldı.

YağmurKanat, Starflight, Gök Krallığı'nda bağlandığı zincirler gibi griydi. Sunny'den ilk ayrılışıydı. Duvara doğru çömelip kanatlarını açtı. Tekrar gözlerini açmaya cesaret ettiğinde, çivi sandığı şeylerin aslında kelepçe olduğunu fark etti; ejderi duvarda sabit tutuyor, ama ilk düşündüğü gibi kanatlarının içinden geçmiyordu.

Elbette bu durum içimi rahatlatmadı.

“Ona ne yapıyorsun?” diye bağırdı Fatespeaker. Odaya girdi, Mastermind’in önüne geçti ve YağmurKanat’ın çenesini usulca pençelerinin arasına aldı. Esir YağmurKanat ona zar zor karşılık verebildi.

“Bugünlük işi bitti,” dedi Mastermind. “Uzun süre zehir atıklarında bir noktadan sonra zehrin bitip bitmediğini kontrol ediyorduk; ama henüz bir şey öğrenmeden bayılıp kaldı.”

“Su içmesi gerek,” dedi Fatespeaker önce etrafa, sonra Starflight’a bakarak.

Starflight, Crocodile ve Fjory’u düşününce birden duraksadı. Bu ejder aniden onlara zehir atsa onu suçlayamazdı. Ama hedef tahtası olmak da istemiyordu.

“*Starflight*,” dedi Fatespeaker. Sesi Sunny’yi hatırlattığından ona hayır diyemiyordu.

“Gidip getireyim.” Daha önce üzerinde bir musluk gördüğü arıtma makinesinin borularından birine gitti, boş bir kazan bulup doldurdu.

Starflight gelmeden Fatespeaker ejderin kanatlarından birini serbest bırakmıştı. Mastermind hiçbir tepki vermeden kaskıyla kapıdaki deliklerden onları izliyordu. Yüzünü göremezken neler düşündüğünü anlamak zordu.

Starflight yanından geçip kazanı yere bıraktıktan sonra ejderin diğer kanadını çözdü. Ejder birden yığılırken Fatespeaker ve Starflight neredeyse altında kalıyordu; ama tam zamanında onu yakalayıp kanatlarını omuzlarına dayadılar. Fatespeaker kazanı kaldırınca YağmurKanat hafifçe doğrulup biraz su içti.

“Adın ne?” diye sordu Starflight.

Öksürüp etrafına baktı. “Daha önce hiçbir GeceKanat adımı sormamıştı,” diye fısıldadı boğuk sesiyle. “Adım Orchid.”

“Ah!” diye bağırdı Starflight ve sonra hemen susup kapiya baktı.

Mastermind kapiya yaslanıp bağıırıyordu. “Strongwings! Strongwings, seni kalın kafalı! Hemen buraya gel!”

“Mangrove seni arıyor,” diye fısıldadı Starflight telaşla. “Pes etmedi. Yakında buraya gelip seni kurtaracak.”

Fatespeaker, Starflight pullarını sopmuş ve altından bir suaygırı çıkmış gibi şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ama Orchid başını kaldırdı; sevinçten gözleri dolmuştu. Birden pullarında göğsünden kanat uçlarına doğru ilerleyen bir pembelik belirdi.

“Yakında,” dedi yavaşça. “O gelene dek dayanabilirim.”

Umarım yakında gelir, diye düşündü Starflight. Yağmur-Kanat onu dinliyor gibi başını eğdi ve Starflight o an tura başladığından beri başkalarının bilmemesi gereken şeyler düşündüğünü fark etti. Aklından geçenlerin okunduğunu unutmıştı. *Bunu nasıl unuttum ki?*

Ama babası aklından geçenlerin hiçbirine tepki göstermemişti. Mastermind hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. *Belki de babam akıl okuyabilenlerden değildir. Bizim genlerimizde bu güç yaygın olmayabilir. Onun gibi zeki olmak yeterince güçlü bir özelliktir.*

Hep tüm GeceKanatlar’ın akıl okuyabildiğini ve geleceği gördüğünü sanmıştı. Okuduğu parşömenlerden böyle bir çıkarım yapmıştı. Ama sonra Glory sadece bazılarının bu özelliğe sahip olduğunu düşünmüştü ve haklıydı. *Belki de tamamen sakat değilim.*

“Üç ay aşkına!” Mastermind girişten bağırdı. “Onu bu pembe renge nasıl döndürdün? Daha önce hiçbirini böyle görmemiştim.”

Çünkü bu mutluluğun rengi ve bu berbat adada mutluluktan eser yok.

Starflight, Fatespeaker’la göz göze geldi.

“Sanırım su vermemize sevindi,” dedi Fatespeaker göz

kırparak. Neler düşündüğünü bilmesi için aklından geçenleri okuması gerekmiyordu. *Bu konuyu sonra konuşuruz.*

“Muhteşem.” Mastermind gelip pençesiyle Orchid’in boynundaki pulları dürttü. Orchid gözlerini kapattı. Rengi değişmedi. “Muhteşem ötesi.”

Asık suratlı, iriyarı bir GeceKanat balkondan içeri girdi. Ağzının bir kenarından kertenkele parçası sarkıyordu ve omuzlar neredeyse kapıdan geçemeyecek kadar genişti.

“Ne var?” diye söylendi ağzındakini çiğnerken.

“Bunu geri götürün,” dedi Mastermind. “Ah, Strongwings, bil bakalım ne oldu? Oğlumla tanıştım.” Neşeyle Starflight’a selam verdi. Starflight zamanda yarım saat geri gidip tanışmalarına Mastermind kadar memnun olabilimeyi diliyordu.

Strongwings şüpheci bir tavırla Starflight’a baktı. “Hah,” dedi. “Peki. Benim ne zaman böyle bir kaskım olacak?” Mastermind’ın başındaki şeyi gösterdi.

“Bu sadece bir örnek,” dedi Mastermind. Starflight’a döndü. “Tahmin edebileceğin gibi, zehir geçirmeyen yeni ürünümüzün en büyük sorununu görüşü engellemenin gözleri koruyarak çözeceğiz. Senin fikrini de almak istiyorum çünkü bu konuda tıkanığımı kabul etmeliyim. Bu yüzde yüz koruma sağlayan bir yöntem değil.” Başındaki kaska vurdu. “Çevresel görüşü göz ardı edebiliriz; ama deliklerden zehir girebilir.” Başını iki yana salladı. “Daha zekice bir şey tasarlamalıyız.”

“Neyse,” diye homurdandı Strongwings. “Bandı nerede?”

Mastermind köşeyi işaret etti ve kaslı GeceKanat bir metal parçası ve mızrak aldı. Bandı ağzına dolayıp kilidini mızrağın ucuna bağladı. Sonra Starflight ve Fatespeaker'ı itti, YağmurKanat'ın boynuna zincir bağladı ve hızla çekti. Orchid hiç karşı gelmeden odadan çıktı.

“Ama bunu neden yapıyorsunuz?” dedi Starflight. “Neden zehirlerini inceliyorsunuz?”

Mastermind kaskını çıkarıp şaşkınlıkla Starflight'a baktı. “Bilim için! Ejderlerle ilgili bilgilerimizi geliştiriyoruz!”

“Daha farklı bir sebebi olmalı,” dedi Starflight. “Bu sizin için neden bu kadar önemli? Neden zehir geçirmez bir zırh istiyorsun? Onları rahat bıraksanız YağmurKanatlar size asla saldırmaz.”

Babası omuz silkti. “Kraliçenin de kendine göre sebepleri var elbet. Onun planlarına karışmıyorum. Benim için bilimsel buluşlar yapıyor olmak yeterli bir sebep.”

Starflight duvardaki kelepçelere ve yere baktıktan sonra midesi bulandığından başka soru sormadı.

“Keşke seni daha fazla gezdirecek vaktim olsa,” dedi Mastermind kaskını raflardan birine bırakırken. “Ama kraliçeyle yaptığımız günlük toplantıya yetişmem gerek.”

“Onu görebiliyor musun?” diye sordu Starflight.

“Hayır, hayır,” dedi Mastermind. “Üç ay aşkına, hayır. Kraliçeyi kimse görmez en azından yaklaşık dokuz yıldır. Kendini gizli tutuyor.

Ciddi misin? diye düşündü Starflight.

“Keşke ona bildirebileceğim bir gelişme olsaydı,” dedi Mastermind. “Ama ona senden bahsedince kesinlikle çok

şaşıracak. Yarın tekrar gel. Birbirimizi daha yakından tanıyalım, anlaştık mı?” Cevabını beklemeden kanatlarını Starflight’a dolayıp ona sarıldı. “Seninle tanışmak harika, evlat. Seninle gurur duyuyorum.”

İkisini de dışarı çıkardıktan sonra kapıyı kilitledi ve balkonun sonundaki tünele yöneldi. Starflight ardında işken-ce edilen YağmurKanatlar olduğunu bildiği kapılara göz gezdirdi.

“İnanılmaz,” dedi Fatespeaker. “Sanırım korkunç ejderleriz. Bunu daha önce hiç tahmin edememiştim.”

Starflight kanatlarını eğip yere oturdu. “Okuduğum her şeye inanmışım. GeceKanatlar’ın ne kadar asil, zeki ve mükemmel ejderler olduğuna... Hiç anlayamıyorum.”

“Peki neredeydin?” diye sordu merakla. “Sen diğerleri gibi değilsin. Ve Mangrove kim?”

“Ben de Barış Pençeleri’yle büyüdüm,” dedi. Dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak Mangrove sorusunu araya kaynatmayı planlıyordu. “Aslında kehanetteki ejder benim. Ya da bendim. Ama sanırım beni gözden çıkardılar çünkü yerime seni koymayı düşünüyorlar.”

“Ne?” Bir adım geri çıkıp kanatlarını çırpıstırdı. “Bekle biraz. Seni hiç görmedim. Ve Barış Pençeleri kampında yaşıyordum.”

“Bizi gizli tuttular,” diye açıkladı Starflight. “Bir dağın altındaydık. Bizi kimsenin bulmaması gerekiyordu.”

“İşte buradasınız.” Morrowseer büyük bir gürültüyle yanlarına kondu. “Eğer sohbetiniz bittiyse, ilgilenmemiz gereken diğer konulara dönebiliriz.”

“Henüz lafımı bitirmedim,” dedi Fatespeaker ona dönerek. “O da özel ve seçilmiş bir ejder! İkimizin aynı anda kehanet ejderi olması mümkün mü?”

“Biriniz olacak,” dedi Morrowseer. “Ama bu yüzden ikiniz de buradasınız. Kimi seçeceğimize karar verelim diye.”

Yani hâlâ bir şansım var, diye düşündü Starflight.

“Bilmiyor musunuz yani? Kehaneti gören sen değil misin?” diye sordu Fatespeaker yüzünü buruşturarak.

“Kehanetler karmaşık olabiliyor,” dedi Morrowseer soğukkanlılıkla.

“Aaa,” dedi Fatespeaker. “Güzel cevap. Bunu bir ara Vi-per’a söylemek için not etmeliyim.”

“Asıl problem,” dedi Morrowseer ve, “ikinizin de uygun adaylar olmamanız. Ama o yaşta kullanabileceğimiz başka ejder olmadığından ikinizden birini seçmeliyiz,” diye ekledi ve homurdandı. “Şeylerden uzak... yani her ihtimale karşı güvende olabilmemiz için kabileden ayrı büyümenizin bir hata olduğunu anladık. GeceKanatlar’ın GeceKanat mucizeleriyle doğduğuna inanıyorduk.”

Küçümser bir tavırla iki yavru ejdere baktı. “Ama anlaşılan yanılmışız.”

“Ama ben neden uygun bir aday değilim?” diye sordu Starflight. Sesindeki ağlamaklı tondan nefret etse de engel olamadı. “Ben ne yaptım ki?”

“Liderlik özelliğine sahip değilsin,” dedi Morrowseer. “Senin yüzünden diğerleri GeceKanatlar’ı korkak ve başkalarının sözüne itaat eden ejderler sanıyor. Ve dost olduğumuz bir ejdere karşı geldin.”

“Blister’a mı?” dedi Starflight. Deniz Krallığı’ndaki karşılaşmalarını hatırlayınca birden irkildi. Starflight gerçekten Blister’ın KumKanat kraliçesi olması konusunu uzun süre düşünmüştü. Ama çok çıkarıcı ve güvenilmez biriydi. Üstelik Sunny’ye yiyecek gibi bakması hiç hoşuna gitmemişti.

“Tüm planımızı tehlikeye attın,” dedi Morrowseer.

“Ne planı?” diye bağırды Starflight. “Ne istediğinizi bile bilmiyorken size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bu sözleri üzerine Morrowseer’in gerçekten durup düşünmesi Starflight’ı şaşırttı.

Sonra, “Hayır!” diye gürlledi. “Yavru ejderlere güvenip sırlarımızı açıklayamayız. Belki seçilersen sana daha çok açıklama yapabiliriz. Ama şimdilik emirleri nasıl yerine getireceğinizi bilmeniz yeterli.” Kaşlarını çatı. “Şimdi benimle gelin.”

Morrowseer kuyruğunu sallayarak hızla ilerledi.

Starflight ve Fatespeaker birbirine baktı. “Şimdiye dek gördüklerinden herhangi bir ipucu edindin mi?” diye sordu Starflight. “Gizli planları hakkında yani.”

Boynunu kaşıdı; hareket ettikçe boynundaki gri halka parlıyordu. “Bir düşüneyim.” Bir süre gözlerini kapatıktan sonra tekrar açtı. “Ah, kesinlikle! Bizimle ilgili bir plan! İkimizle! İkimiz kahraman olacağız. Tüm kabile savaşları sonlandırırken bize yardım edecek. Bizi kral ve kraliçe bile yapabilirler.”

Starflight şaşkınlıkla bakakaldı. Kral ve kraliçe mi? Ama yapamazdı çünkü karşısındaki... Sunny değildi. Ve hayatı boyunca tek bir ejdere âşık olmuştu.

“Ya şimdi kıpırdarsınız ya da ikinizi de öldürürüm,” diye tünelden bağırdı Morrowseer.

İki ejder birden toparlanıp koşmaya başladı. O kadar acele ediyorlardı ki, sürekli birbirlerine takılıp sendeliyorlardı. Fatespeaker önden giderken Starflight kafasındaki onlarca soruyla onu takip ediyordu.

Fatespeaker’ın kraliçe olduğu bir dünyada kral olma ihtimalini hayal bile etmek istemediğinden babasının deneylerine odaklanmaya çalıştı. *YağmurKanatlar’a neden işkence ediyorlar? Bu sorunun cevabını bulabilirim. Düşün, Starflight, düşün.*

İlk tahmini GeceKanatlar’ın YağmurKanat zehrini kendileri kullanmak istediği yönünde oldu. Vengeance’ın da dediği gibi, zehir Pyrrhia’daki en güçlü silahlardan biriydi. Bir şekilde zehri çoğaltıp kendilerine aktarabilirlerse, telepati ve geleceği görme güçlerini de düşünsürsek GeceKanatlar’ı hiçbir kabile durduramaz.

Gizli planları böyle bir yeni silah geliştirince savaşa katılmak olabiliirdi. Starflight nedenini bilmese de Blister’ın tarafını seçtiklerini zaten biliyordu. On sekiz yıl sonra neden savaşa girmek istediklerini bir türlü çözemiyordu.

Blaze nasıl yardımları karşılığında BuzKanatlar’a toprak vereceğini söylediye, Blister da benzer bir vaatte bulunmuş olabiliirdi.

Toprak.

Starflight birden her şeyi anlayınca tünelin ortasında durakaldı.

İhtiyaçları olan şey bu. GeceKanatlar’ın her şeyden çok yeni bir yuvaya ihtiyacı var.

Volkan çok tehlikeliydi. Burada taşındıklarında belki volkan aktif değildi; ama şimdi her şey değişmişti. GeceKanatlar her gün bu tehditle yaşıyordu. Üstelik ada korukunç bir yerdi. Avlanacak çok az hayvan vardı. İçme suyu tükenmek üzereydi. Kalın bulut tabakasından dolayı gökyüzü görünmüyordu ve ormana giden tünel dulunda gidecek hiçbir yer yoktu.

Orman, adanın tam tersiydi. Orada mükemmel bir yaşam sürdürebilirlerdi.

Planları bu. Starflight başını kavradı. Bunu neden daha önce düşünememişti? GeceKanatlar zehir üretmeye çalışmıyordu. Mastermind'in tüm planları zehirden korunabilme üzerineydi. Çünkü GeceKanatlar ormanı işgal edip YağmurKanatlar'ın elinden almak istiyordu; ama YağmurKanat saldırısından korkuyorlardı. Çünkü barışçıl olarak bilinen kabile bile konu topraklarını korumaya gelince savunmaya geçecekti.

Bu yüzden GeceKanatlar, YağmurKanat zehrinden korunmanın yollarını arayıp ormana girecekleri güne hazırlık yapıyordu.

Blister'in onlara vaat ettiği şey bu muydu? Ormandan Kum Krallığı'na uzanan tünel... Blister kraliçe olunca, GeceKanatlar'ın ihtiyacı olduğunda KumKanat askerleri oradan geçecek.

YağmurKanatlar büyük bir tehlike altındaydı. Konu birkaç ejderin ortadan kaybolmasından çok daha derindi. *Glory haklıydı; Kraliçe Magnificent yanılmış. Karşı koymazlarsa yakında hepsi ölecek.*

Ve bunu bilen tek kişi benim.

Ama Starflight kehanet ejderlerinin en korkağı, en güçsüzüydü. YağmurKanatlar'ı nasıl kurtarabilirdi? Kendi kabilesinin saldırısını nasıl engelleyebilirdi?

Fatespeaker geri gelip yanında durdu.

“Ne zaman daha huysuz olamaz desem çıtayı biraz daha yükseltiyor,” dedi. “Hadi, acele et! Belki sen seçilirsin diye diğerleriyle tanışman gerekiyormuş.” Pençelerini Starflight'ın gözlerinin önüne getirip salladı. “Uyansana, seni uykucu.”

Starflight birden kendine gelip silkindi. “Geliyor,” dedi. Kelimeleri bir araya getiremiyor gibi hissediyordu.

Belki de düşündüklerim doğru değildir. Ama doğru olduğunu biliyordum. Tüm parçalar yerine oturmuştu.

GeceKanatlar'ın gizli planını çözdüm. Ama şimdi ne yapacağım?

ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
VOLUME LXXV. PART I. 1945.
PUBLISHED BY THE INSTITUTE.
LONDON: H. K. LEY, LTD., 1945.
PRINTED BY THE UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE.
THE JOURNAL OF THE ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE INSTITUTE.
LONDON: H. K. LEY, LTD., 1945.
PRINTED BY THE UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE.

CONTENTS
The Journal of the Royal Anthropological Institute
of Great Britain and Ireland
Volume LXXV. Part I. 1945.
Published by the Institute.
London: H. K. Ley, Ltd., 1945.
Printed by the University Press, Cambridge.

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE INSTITUTE.
LONDON: H. K. LEY, LTD., 1945.
PRINTED BY THE UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE.

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE INSTITUTE.
LONDON: H. K. LEY, LTD., 1945.
PRINTED BY THE UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE.

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE INSTITUTE.
LONDON: H. K. LEY, LTD., 1945.
PRINTED BY THE UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE.

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
PUBLISHED BY THE INSTITUTE.
LONDON: H. K. LEY, LTD., 1945.
PRINTED BY THE UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE.

İKİNCİ BÖLÜM

KRALİÇENİN SIRRI

THE
JOURNAL
OF
THE
AMERICAN
MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL., U.S.A.
1914

Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance.
Single Copies, Fifteen Cents.
Entered as Second-Class Matter, May 2, 1882.
Postpaid.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917.
Paid for by the Postoffice and Insular Office, Chicago, Ill., as Second-Class Matter.
Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

7

Diğerleriyle.

Starflight kaleye yakın bir mağaraya gidip dört yabancı ve asık suratlı ejderle karşılaşınca dek Fatespeaker'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Kırmızı, yeşil, kahverengi ve altın sarısı yavru ejderler.

GökKanat var, diye düşündü Starflight. Ve gerçek bir *KumKanat*'a benzeyen bir *KumKanat*. Daha önce hiç *KumKanat*'la tanışmamıştı ama yüzündeki öfkeli ifadeyle Sunny'nin tam zıttı gibi görünüyordu.

“İşte yedek kehanet ejderleri,” diye gürledi Morrowseer suratını asarak.

“Bu kim?” dedi zümrüt yeşili DenizKanat. “Dişiye benziyor. Acaba diğeri gibi sinir bozucu biri mi?” Başını Fatespeaker'a doğru salladı.

Fatespeaker, “Bu Starflight. Starflight, bunlar da arkadaşlarım,” dedi DenizKanat'ı umursamadan. GökKanat kızgınlıkla söylendi ve KumKanat gözlerini devirdi. “Bu GökKanat Flame. Şişman ÇamurKanat'ın adı Ochre. Asıl suratlı KumKanat Viper ve bodur DenizKanat da Squid.”

Squid, “Başını belaya soktu mu?” diye sordu Morrow-

seer'a. "Ona mağaradan ayrılırsa basının belaya gireceğini söylemiştim. Umarım ona hak ettiği cezayı vermişsindir."

Tam o sırada, "Neredeydin?" diye sordu Viper zehirli kuyruğunu Morrowseer'a sallayarak. "Tam bir buçuk gündür ne bakmaya gelen ne de üç ay önceden kalmış artıklar dışında yemek getiren oldu."

Flame, "Onları da kustu," dedi Ochre'yi işaret ederek.

"İğrençti," dedi Ochre. "Muhtemelen gıda zehirlenmesi geçirdim. Hâlâ hayatta olduğum için çok şanslısınız."

"Hem de nasıl," dedi Flame. "Çünkü onu ellerimle öldürmeyi çok istiyordum."

"Demek bu berbat kokunun sebebi bu," dedi Fatespeaker. "Başka bir mağaraya geçebilir miyiz? Ya da ormana mı gitsek?"

Eğer tüm özelliklere sahip başka bir ejder grubu varsa... O zaman kimsenin bize ihtiyacı yok. Starflight'ın başı dönüyordu. Peki Barış Pengeleri yıllardır bunu planladıysa o zaman bizi neden tehdit ettiler? Neden esir aldılar? Ve neden GeceKanatlar bizi peşimize bir kiralık katil taktı?

Yavaş yavaş her şeyi kavıyordu. Yerimize bu beşini geçirebilmek için bizi öldürmeye çalışıyorlardı. Bu işi iki grup kehanet ejderiyle yürütemezlerdi. Olayların zamanlamasını düşününce birden pulları ürperdi. Blister'a karşı çıkana dek bize bir şans vermişlerdi. Sonra da bizi öldürmeye karar verdiler. Çünkü ben diğerlerini Blister'ı seçmeye ikna edemedim.

Morrowseer, Starflight'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi dikkatle yüzüne bakıyordu.

"Yani Deathbringer hepimizi öldürmeye çalışıyordu," dedi Starflight.

“İlk hedefi YağmurKanat’tı,” dedi Morrowseer. “İkincisi de DenizKanat. Diğerleri konusunda hâlâ bir karara varamadık.”

Starflight başını iki yana salladı. “Glory ve Tsunami’yi öldüremezsiniz. Öldürürseniz söylediğiniz hiçbir şeyi yapmam.” Volkan yerinden oynuyormuş gibi pençeleri tir tir titriyordu. Morrowseer oracıkta boğazını kesse daha mutlu olacak gibi hissediyordu.

“Göreceğiz,” dedi Morrowseer. Pek korkmuş gibi görünmüyordu.

Fatespeaker, “Asıl sorunun benim yerime başkasının geçmesine arkadaşlarımın asla izin vermeyeceği,” dedi Morrowseer’a. “Biz birlikte büyüdü! Birbirimize bağlıyız! Eğer beni çıkarıp yerime başkasını almaya çalışırsanız arkadaşlarım sizinle sonuna kadar mücadele eder!”

“Yerine başka biri mi gelecek?” dedi Viper hemen. “Böyle bir şey mümkün mü?”

“Kabul ediyorum,” dedi Flame. “Başka biri gelsin.”

“Bence de,” dedi Ochre. “Sessiz birine benziyor. Biraz sakinlik hiç fena olmaz.”

“Onu uçurumdan aşağı ben atabilir miyim?” diye sordu Squid.

Fatespeaker dargın bir ifadeyle arkadaşlarına baktı. “Çok komik.”

Starflight arkadaşlarının bir yandan da şaka yapmadığı izlenimine kapıldı. *Zavallı Fatespeaker*, diye düşündü. *Onu gerçekten arkadaş olarak gördüklerini düşünüyor.*

Squid, “Sen de sürekli gelecek hakkında sinir bozucu tahminlerde bulunuyor musun?” diye sordu Starflight’a.

Starflight ne söyleyeceğini bilemeden kıpırdanmaya başladı; ama Morrowseer hemen söze girdi.

“Hepinizin yerine başkası geçebilir,” dedi nefretle. “Sen hariç.” Başıyla Flame’i işaret etti.

GökKanat göğsünü kabarttı. “Ha. Sakın bunu unutmayın.”

Viper tısladı. “O zaman neden bizi buraya getirdin?” diye sordu Morrowseer’a.

“Ve ne zaman geri döneceğiz?” diye sordu Squid.

Morrowseer kaşlarını çatıp Squid’e baktı. Starflight, DenizKanat’a daha çok sinirlendiğini seziyordu. Acaba GeceKanatlar Tsunami hakkında verdikleri kararı değiştirebilir miydi? Eğer Tsunami hayatta kalırsa bu ejderle uğraşmak zorunda kalmazlardı.

Ama Tsunami de bu DenizKanat’tan pek farklı sayılmazdı.

Morrowseer’ın işlerinin hep ters gitmesi ne acı, diye düşündü Starflight sevinçle. Kehanete uygun olmayan ili GeceKanat. İki sinir bozucu DenizKanat. Hiçbir sorunu olmayan iki KumKanat ve iki DenizKanat.

Elbette Sunny’nin hiçbir sorunu olmadığını düşünüyordu. Dünyadaki en komik, en zeki ve en kibar ejderin neden zehirli bir kuyruğa ihtiyacı olsun ki?

“Bu işin bir parçası olmak istiyorsanız,” diye gürledi Morrowseer, ve, “emirlere uymalı, birlikte çalışmalı ve size söylenenleri yerine getirmelisiniz,” diye ekledi.

“Emirlere uymak ve söylenenleri yerine getirmek aynı şey,” dedi Fatespeaker.

Morrowseer ters ters Fatespeaker'a baktı. "Çünkü çok önemli." Koyu gözleriyle ejderleri süzdü. "O zaman ilk seni test edelim bakalım," dedi Starflight'a. "Yapman gereken tek şey hayatta kalmak."

"Ne?" dedi Starflight.

"Diğerleri," dedi Morrowseer. "Öldürün onu." Starflight'a bakıp kuyruğunu salladı.

Tüm ejderler bir süre gözlerini ondan ayıramadı.

Viper, "Onun yerine onu öldürsek olur mu?" dedi Fatespeaker'ı işaret ederek.

"Aa, evet. Öyleyse ben de gönüllüyüm," dedi Flame.

"Hayır," dedi Morrowseer bağırarak. "Ne bekliyorsunuz? Size bir emir verdim! Onu öldürmenizi söyledim!"

Starflight, Morrowseer'in ciddi olduğunu fark etti. Hemen ardından Viper ona saldırdı; zehirli kuyruğunu akrep gibi bükerek savuruyordu. Bir yandan da Ochre pençelerini kanatlarına geçirmeye çalışıyordu. Starflight, Flame'in ateş püskürtmeden önce çıkardığı tıslama sesini Kestrel'den aldığı korkunç eğitimlerden hatırlıyordu.

Morrowseer büyük ihtimalle Starflight'ın dövüş yeteneklerini canlı canlı görmek istiyordu; ama Starflight'ın umurunda değildi. Dövüşmekten çok daha fazla bilgiye sahipti. Ama aynı zamanda da her zamanki gibi donup kimsenin onu görmemesini beklemesi imkânsızdı. Böyle bir şansı yoktu.

Starflight Ochre'nin kanadının altına girdi, Squid'i Viper'a doğru itti, Fatespeaker'ın etrafından dolaşıp mağaradan dışarı çıktı.

Tepeden aşağı süzölürken kanatlarından ıslık sesi geliyordu. Ejderlerin bağrışmaları yankılanıyordu. Peşine düşeceklerinden emindi.

Saklanacak bir yer bulmalıydı.

8

Starflight tepeden aşağı inip okyanusa doğru yol aldı. Telaşla aşağıyı inceliyordu.

İşin iyi taradı, eğer doğru anladıysa ejderlerin adaya yeni geldiklerinden yolları pek iyi bilmiyordu.

Kötü tarafıysa, Starflight da yolları bilmiyordu.

Şu an volkanın ağaçsız tarafındaydı. Burada hiç yeşillik yoktu. Aşağıda sadece koyu renkli kayalar ve lav nehirleri vardı. Saklanacak hiçbir yer yoktu; bir süre kamufle olduktan sonra yön değiştireceği bir yer bile.

Ön tarafta, adayı çevreleyen siyah kumsal vardı. Glory'nin ormana giden tünele siyah kumsalın üzerinde bir mağaradan girildiğini söylediğini anımsadı.

Bir an geçidi bulabileceğini düşünerek ümitlendi; ama ejderler arkasından geldiğinden pek vakti yoktu. Bir süre sonra ona yetişirlerdi. Flame'in birçok GökKanat gibi kocaman kanatları vardı ve diğer kabilelerden olan tüm ejderlerden çok daha hızlı uçuyor olmalıydı.

Bir an cesaretini toplayıp arkasına baktı ve dört ejderin gökyüzünde parlayan renklerini fark etti. Düşündüğünden çok daha yakındaydılar.

Yalnız dört ejder.

Fatespeaker görünürde yoktu.

Kurallara karşı mı geliyor? Yoksa beni yakalamanın başka bir yolunu mu buldu?

Bunu düşünecek vakti yoktu. Starflight aşağı süzülerek yere olabildiğince yakınlaşmaya çalıştı. Siyah pulları, kayaların arasında onu saklıyordu.

Yerdeki deliklerden gelen dumanı görünce, yanmamak için apar topar yan tarafa kaçtı. Kayalar yakından bakılınca eriyip birbirine yapışmış siyah ejder pullarına çok benziyordu. *Flame ve Viper beni yakalarsa benim pullarım da araya karışacak.*

Asıl sorun, ejderlerin çok yakında olduğundan her yaptığını görebilmesiydi. Nereye saklanırsa saklansın peşinden gelebilirlerdi. İçlerinde bir DenizKanat ve bir GökKanat varken onları suda ya da gökyüzünde alt etmek pek mümkün değildi.

Bir yandan düşünürken bir yandan hızla kanat çırpıyordu. *Aklını kullan, Starflight. Tek yeteneğin bu.*

Saklanabileceği tek bir yer vardı: kale. Kendini içeri kilitleyecek bir oda bulabilirdi; belki babası ona yardım ederdi. Havaya yükselip ejderlerin yolunu kesmemesini ümit ederek kaleye yöneldi.

Kuyruğuna bir sıcaklık gelince dumanın bu kez nereden geldiğini görmek için arkasına döndü.

Burnundan ateşler çıkaran Flame'in yalnız birkaç kanat uzağında olduğunu görünce çok korktu.

GökKanat'ı gören Starflight birden var gücüyle kanat

çırparak hızlanmaya çalıştı. Ama kasları şimdiden yorulmuştu ve Flame'e yakalanmadan kaleye ulaşamayacağını farkındaydı.

Sonra aşağıdaki lav nehrini çevreleyen mağaraları fark etti.

YağmurKanat hapisaneleri! Glory kaldığı yeri en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı.

Aniden deliklerden birinden yoğun bir duman bulutu yükseldi. Bu şansı kaçıramazdı.

Hâlâ kaleye gidiyor gibi görüldüğünü umarak dumanın arkasına girdi, sarmal hareketlerle aşağı indi ve ilk bulunduğu mağaraya daldı.

Bir GeceKanat muhafızı girişte boylu boyunca uzanıyordu. Starflight başının üzerinden atlarken takılıp sendeledi. Bunun üzerine muhafız telaşla ayağa kalkıp uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini kırıştırdı. Biraz daha ilerleyince, hareketliliği fark eden YağmurKanatlar'ın renk değiştirdiğini işitti.

"Hey!" dedi muhafız. "Burada ne yapıyorsun?" Pullarının altından kaburgaları görünse de, birden iri bir ejder gibi göründü. Starflight sendelerken bir yandan da peşinden kimse gelmiyor gibi sakın olmaya çalışıyordu.

"Ben... ben... ben YağmurKanat'ı görmeye geldim," diye kekeledi.

"Esir olanı mı?" Muhafız şüpheyle suratını buruşturdu. "Neden?"

"Şey..." Starflight hızla okuduğu parşömenleri hatırlamaya çalıştı. En sevdiği GeceKanat Hikâyeleri parşöme-

ninde yavru ejderlerle ilgili birkaç hikâye vardı. İşe yaramayacağını düşünse de, “Okul ödevi?” diyerek şansını denedi.

Verdiği cevap üzerine muhafızın rahatlaması onu çok şaşırtmıştı, “Ah,” dedi. “Mastermind’in ödevi, değil mi? Bu tuhaf ejder sürekli gözlem ve alan araştırması ödevleri veriyor. Verdiği ödevler kızımı deli ediyor. Tamam, gir bakalım. Ama dikkatli ol.”

Starflight sevinçle eğilip selam verdi ve mağaraya girdi.

Esir YağmurKanat yere ve duvara zincirlenmiş, ağzı da Orchid’inki gibi demir bir bantla sarılmıştı. Acılı, pes etmiş bir ifadeyle Starflight’ı izledi. Pulları gri ve koyu maviydi.

Starflight, Kinkajou ve Glory kaçtıktan sonra diğerlerine fazladan zincir takılıp takılmadığını merak ediyordu. Hatırladığı kadarıyla Glory’nin sadece ağzı sarılıydı. O üzgün YağmurKanat’a yakında buradan kurtulacağını söylemek istiyordu; ama Orchid’e söylemesi bile yeterince tehlikeliydi. YağmurKanatlar’ın sır tutma konusunda ne kadar başarılı olduğunu bilmiyordu ve GeceKanatlar etrafta dolaşıp esirleriyle bu şekilde konuştuğunu öğrenirse... Bundan pek hoşlanacaklarını sanmıyordu.

Dışarıdan kanat sesleri geliyordu. Starflight derin, koyu bir boşluk gibi görünen mağaranın en dibine girdi. Glory tüm mağaraların büyük bir uçurumun etrafında çevrelenişini, Kinkajou’nun diğerlerine bu yolla geçtiğini söylemişti.

Starflight’ın yapmak istediği son şey karanlığa atlamak-

tı. Hayır, hayır. İstedığı son şey Flame ve Viper'la pençe pençeye boğuşmaktı. Seçenekler arasında en iyisi bilinmedik bir karanlığa atlamaktı.

Kanatlarını açıp köşeye gitti ve yavaşça aşağı indi. Sürekli keskin bir şeye çarpmaktan korkarken altının bomboş olduğunu fark etti. Boşluk onu içine çekmek istiyor gibiydi.

Birkaç ejder boyu düştükten sonra nihayet altında bir çıkıntı olduğunu görünce pençelerini hafifçe yaslayıp kanatlarıyla tutundu. Biri yukarıdan baksa bile siyah pulları onu gölgelerin arasına saklıyordu.

Birden sesler yükselmeye başladı.

"Nerede acaba?" Gelen Flame'in sesi gibiydi.

"Kimsin sen?" diye gürledi GeceKanat muhafızı. "Kaçaklar! Bir GökKanat! Ve bir ÇamurKanat! Diğer esirleri götürmeye geldiler!" Sesi Starflight'ın etrafındaki kayalar da acıyla yankılanan bir alarm çanını çalmaya başladı.

Kulaklarını tıkadı ama bu kadar sesin arasında bile Flame'in bağırışlarını işitebiliyordu. "Hayır! Burada yaşıyoruz!"

Ochre'yi de hâlâ duyuyordu. "Morrowseer'layız!"

"Bir GeceKanat ejderini öldürmeye çalışıyoruz!" diye bağırdı Flame. "Nereye gittiğini gördün mü?"

İnanmıyorum, bunu söylememen gerekirdi, diye düşündü Starflight.

"BİZİM EJDERLERİMİZİ ÖLDÜRMEYE GELMİŞLER!" diye çığlık attı GeceKanat muhafızı.

Sonra, muhafız Flame'in başına bir şey geçirmiş gibi

büyük bir gürültü koptu. En azından Starflight böyle olmasını diliyordu. GökKanat'ın o kendini beğenmiş suratını her gördüğünde aklına Flame'in kehanette Glory'nin yerini alacağı geliyordu.

Morrowseer gördüğü ilk andan beri Glory'yi öldürmeye çalışıyor, diye düşündü. Çünkü o bir YağmurKanat ve Morrowseer da planını anlayıp kabilesine anlatmasından korkuyordu. Glory'nin zayıf ya da işe yaramaz olduğunu düşünmüyor. Aslında yapacaklarından korkuyor.

Korkmalı da.

Birkaç korumanın gelip Flame ve Ochre'yi götürmesiyle bağırış sesleri kesildi. Starflight, Viper ve Squid'in de kalede onu ararken aynı şekilde yakalanmış olmasını diliyordu. Ne olur ne olmaz diye bir süre daha saklanmaya karar verdi.

İşte şimdi kaçabilirim, diye düşündü. Kimse beni izlemiyorken. Ormana gidip Glory'ye diğerlerine haber verebilirim. Tünelin nerede olduğunu az çok biliyorum ama eminim girişte muhafızlar vardır. Muhafızların beni durdurmaya çalışacağına da eminim. Emin olduğum bir şey daha var: Morrowseer o kadar sinirlenir ki beni kendisi öldürür.

Gözlerini kapatıp adayı hayal etti. Okyanusun üzerinden uçabilirim. Bir yön seç ve git işte. Hiçbir zaman bunu deneyecek cesaretinin olmayacağını biliyordu. En yakın kara parçasının ya da anakaranın nerede olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Bu adanın daha önce gördüğü Pyrrhia haritalarında olmadığına emindi.

Starflight kanatlarını pençelerine doladı, başını kayalara yasladı ve iç çekti.

“Starflight?” diye bir fısıltı geldi yukarıdan.

Başını yukarı kaldırıp donakaldı. Hareket etmezse gölgeler onu hâlâ saklayabilirdi.

“Starflight, benim, Fatespeaker,” dedi yavaşça. Sesi Starflight’ın geldiği mağaradan gelmiyordu. Boşluğa bakan bir diğer mağaradan gelmiş olmalıydı.

“Orada olduğuna eminim,” dedi. “Çünkü oraya inmek çok akıllıca ve cesur bir hareket. Bunu da ancak sen yaparsın.”

HAH, diye düşündü Starflight. Hiçbir zaman cesur olmadım. Cesur olan Tsunami’ydi. Cesur biri dört ejderle aynı anda dövmüşmeye çalışırdı. Peki ya karanlık bir delikte oturmak? Birilerinin beni buradan kurtarmasını beklemek? Bu konuda haklı işte. Bunu ancak ben yaparım.

Fatespeaker bir süre sessizce oturdu: ama Starflight nefes sesini hâlâ işitiyordu. “Elbette orada değilsin, sanırım delirdim,” dedi. “Yanımda bana tuhaf bakışlar atan bir YağmurKanat var. Selam. Neler oluyor? Tuhaf bir şey değil, sadece bir boşlukla konuşuyorum. Sen perişanlığa devam edebilirsin. Ben yokmuşum gibi davran.”

“Aa, kulakları biraz sarardı,” dedi. “Bu eğlendiğin anlamına mı geliyor yoksa sinirlendiğin mi? Hangisi?”

Eğlendiği, diye düşündü Starflight sınırlı YağmurKanat pul rengi deneyimlerine dayanarak.

“Keşke seni serbest bırakabilsem, üzgün ejder,” dedi YağmurKanat’a. Ama şu uzun ve sivri çubuklara ihtiyacım var. Starflight, hadi, buraya gel de bu ejderlere nasıl yardım edeceğimizi konuşalım. Birkaç mağaraya daha uğradım ve burada en az on mağara var. Düşünebiliyor musun?”

Kinkajou'ya bakacak olursak on dört.

“Ah, seni öldürmeyeceğime söz veriyorum,” diye ekledi. “Yoksa bu yüzden mi çıkmıyorsun? Off. Gördüklerime göre birlikte harika şeyler yapacağız. Ölürsen bunların hiçbiri gerçekleşemez, değil mi? Morrowseer'ın ne içtiğini bilmiyorum; ama benim kehanetlerimin de en az onunkiler kadar iyi olduğunu ve kehanetime göre sen *sonsuz* de*k* yaşayacaksın.”

Starflight karanlığa gülümsedi. Bu sohbete katılmayı çok istiyordu.

“Peki,” dedi. “Geliyorum.”

Birlikte mağaraya geri döndüler. Viper ve Squid'in suratlarını asmış duvarın dibinde otururken Morrowseer da bir öne bir arkaya yürüyordu.

“Ah, yoksa birilerini mi kaybettiniz?” dedi Fatespeaker dalga geçer bir tavırla. Morrowseer ters ters ona baktı.

“Hiç komik değil,” diye tısladı Squid. “Binlerce Gece-Kanat beni kovaladı!”

Viper gözlerini devirdi. “Dört taneydi,” dedi.

“Neredeyse kuyruğumu yakıyorlardı! Mızrakları gözümlü çıkarabilirdi! Kehanet ejderi olduğumu söyleyince daha da sinirlendiler. Eve dönmek istiyorum.” Squid kanatlarını büküp suratını astı. Üstelik söz verdikleri hazineyi de göremedim.”

“Hazinemizi güvende tutuyoruz,” diye gürledi Morrowseer. “Diğer kabileler gibi gösterip hava atmıyoruz. Alnını kaşdı. “Belki de burada olduğunuz haberini biraz daha yayabilirdim.”

“Belki de,” dedi Viper.

“Konseyin haberi var ama görünüşe bakılırsa haber henüz herkese ulaşmadı. Morrowseer pençesini taşla vurup başını Starflight’a eğdi. “Saldırganları uzaklaştırmak için etkili bir yöntem. Bunu bilerek yapmamış olman sorun değil. Ben olsam böyle yapmazdım ama işe yaradı.”

“Şimdi onun yerine Fatespeaker’ı öldürebilir miyiz?” diye sordu Viper.

“Bazen gerçekten korkunç biri oluyorsun,” dedi Fatespeaker.

“Onu öldürme şansınız vardı ama bunu iyi kullanamadınız,” dedi Morrowseer.

“Bakın, kaderde ne varsa o,” dedi Fatespeaker. “Kehaneti kimin gerçekleştireceğı konusunda neden bu kadar endişelisin anlamıyorum. Bu senin kehanetin; arkana yaslanıp olanları izlemelisin. Ben ya da Starflight, ne fark eder?”

“GeceKanatlar için çok şey fark eder,” dedi Morrowseer. “Kraliçe birinizi seçmemi diğerini de öldürmemi emretti.”

Fatespeaker birkaç kez ağzını açıp kapattı. “Gerçekten mi?” alçak sesle. Starflight onun adına çok üzüldü. GeceKanatlar’ın umduğundan ne kadar farklı olduğunu birkaç gün önce ormanda Glory’nin anlattıklarıyla kavramaya başlamıştı. Fatespeaker her şeyi bir anda öğreniyordu.

“Ama bugün değil,” dedi Morrowseer. “Şimdilik size göz kulak olabilmek için hepinizi kaleye götüreceğim.”

Morrowseer hepsini Starflight’ın ilk uyandığı yatakha-

neye gönderdi. Morrowseer akşamki konsey toplantısına yalnız gidince de Starflight derin bir oh çekti.

“Beni götürmek istemediğine emin misin?” diye sordu Fatespeaker. Starflight, diğer GeceKanatlar’la tanışmak istediğini düşünüyordu. Kabile hakkında üzerinde Morrowseer ve Mastermind’dan daha iyi izlenimler bırakacak ejderlerle.

“Gayet eminim. Burada kal,” diye hırladı Morrowseer. “Ve mümkün olduğunca az konuşmaya çalış.”

Kanatlarını iki yana düşürüp ardından bakakaldı. “Kraliçeyi görmek istiyordum,” dedi Starflight’a.

“Mastermind’u duydun. Kraliçeyi kimse göremez.” Başını iki yana salladı. “Tüm yönetim işlerini kızı Greatness aracılığıyla yürütüyor gibi.” Bu, Starflight’ın üzerine ayrıca düşünmesi gereken bir konuydu. Bu hikâyenin altında başka şeyler olduğunu düşünüyordu.

GeceKanatlar’ın planından Fatespeaker’a bahsetme konusunda biraz şüpheliydi. Ona bu planı engelleme konusunda yardım edebilirdi. Sonuçta esir alınan YağmurKanatlar’ı görünce o da üzölmüştü. Ama ne kadar sevecen olursa olsun, kendi kabilesine ihanet etmeyi kabul eder miydi? Kendi bile buna zor dayanıyordu. Sırf arkadaşlarını düşündüğünden bunun gerekli olduğuna inanıyordu.

Zaten onunla konuşacak vakti yoktu. Morrowseer gider gitmez Starflight, Fatespeaker, Viper ve Squid yatahanede kalan yavru GeceKanatlar’ın yanına doluşmuştu.

“Merhaba!” dedi Fatespeaker neşeyle. “Selam! Selam! Sizinle tanıştığırna çok memnun oldum!”

“Ah, demek sen de diğersin,” dedi Fierceteeth burun kıvrarak. “Sen de pek mükemmel birine benzemiyorsun.”

Mindreader, “Şu renklere bak!” dedi Squid’in yeşil kanatlarını işaret ederek. “Parlıyor!”

“Bana dokunma!” diye bağırdı. “Viper! Durdur şunları!”

KumKanat onu umursamadı. GeceKanat ejderleri peşinden ayrılana dek kuyruğunu salladı ve sonra yatakhane-nin en ucundaki taşın üzerine kıvrıldı.

Starflight da yorgunluğa yenik düşüyordu. Fatespeaker diğerleriyle tanışırken onu yalnız bırakıp birkaç saat önce uyandığı yere tekrar uzandı.

Arkadaşlarını özliyordu. Clay’le yabandomuzu yemek, Tsunami’yle tartışmak, Glory’ye yeni keşiflerinden ve GeceKanat tehlikesinden bahsetmek istiyordu. Ama en çok da Sunny’yi özlemişti. Sıcak pullarını onunkilere yaslama-sını, konuşurken yeşil gözleriyle ona bakmasını özlemişti. Bugün olan her şeyi ona anlatmak istiyordu. GeceKanat-lar’ın tuhaf avlanma tekniklerini, korkunç konsey odasını, kraliçenin gizemli davranışlarını ve gizli planlarını.

Ona babasından bahsetmek istiyordu.

Ve yedek ejderlerden.

Ve...

Gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Starflight rüya görüyordu; ama rüyadan çok bir anı gibiydi.

Webs sütunu yuvarlayıp içeri girdiğinde Starflight mağaranın girişinde bekliyordu. Kanatlarını açıp öne eğilerek korumanın pençelerini görmeye çalıştı.

Webs, "Bu sefer yalnız bir tane," dedi taşıdığı balıkla dolu ağdan bir parşömen çıkarırken. Parşömeni Starflight'a attı. Parşömenin köşeleri ıslanmıştı ve balık kokuyordu; ama Starflight bunu hiç dert etmedi.

Parşömeni çalışma mağarasına götürünce Sunny'nin çatıdaki delikten gelen güneş ışığının altında kıvrıldığını gördü. Yeşil gözlerini açıp gülümseyince kalbi yerinden çıkacak gibi hissetti.

"Yeni bir parşömen mi?" dedi. "Konusu ne?"

Yanına oturup dikkatle parşömeni açtı. "Konusu biziz." Hızlıca yazanlara göz gezdirdi. "Hımm, ilginç. Bu yeni yazılmış olmalı. Nerede olduğumuzla, kehanete dahil olabilecek ejderle ve kehanetin nasıl gerçekleşeceğiyle ilgili teoriler."

Sunny oturup altın rengi pullarını ona yasladı. "İnanılmaz! Ben de öğrenmek istiyorum."

"En parlak gecede yumurtadan çıkan on yedi DenizKanat

olduğu yazıyor. Ama yalnız altı tanesi maviymiş. Deniz Kralığı'nın dışında da yumurtalar olabileceğinden hiçbirisi doğru yumurta olmayabilirmiş. Barış Pençeleri'nin çocukları gibi mesela."

"Ya da Barış Pençeleri'nin çaldığı yumurtalar gibi," dedi Sunny.

"Evet. Bu ihtimalden bahsetmiyor." Starflight susup okumaya devam etti.

"KumKanat yumurtasından bahsediyor mu?" diye sordu telaşla.

"Yazarın bu konuda biraz kafası karışmış sanki." Starflight parşömende göz gezdirerek KumKanatlar'dan bahsedildiği yerleri bulmaya çalıştı. "Eğer bir KumKanat çölde bir yerde kendi başına yumurtadan çıkarsa hayatta kalamaz diyor. Bu yüzden yumurta birine ait olmalı. Barış Pençeleri'ne olabilir. Bu da kraliçelerin savaşından uzak bir yerde saklı, sözünü açıklıyor."

"Keşke korumalarımız yumurtalarımızın nereden geldiği konusunda daha fazla bilgi verse," dedi Sunny iç çekerek.

"Biraz atlayıp savaşın son bulduğu bölüme gelebilirim," dedi Starflight parşömeni pençeleri arasında yuvarlayarak.

"İyi fikir. Önerilere açığız!" dedi. "Savaşı durduracak her türlü ipucuyu dinleyebiliriz."

Starflight, GökKanat kelimesini gördüğü an durdu. "En parlak gecede doğan hiç GökKanat kalmamasından bahsediyor. Nasıl yani? Çok ilginç. Gök Krallığı'nda mutlaka olmalı. Bu yazar neden bahsettiğini bilmiyor olabilir." Sunny'yi kendine olabildiğince yakında tutmak için okumaya devam etti.

"Zaten bir GökKanat'a ihtiyacımız yok," dedi. "Glory var. Tüm Pyrrhia'da bizden bahsetmeleri çok heyecan verici değil mi?"

dedi. “Şu an savaş meydanlarında onları bu sonsuz mücadeleden kurtaracağımızdan bahseden askerler var. Annesinin ve babasının geri dönmesini bekleyen yavrular var. Ve bu dileklerini gerçekleştirecek olan biziz. Bir sürü ejderi mutlu edeceğiz, Starflight.” Kanatlarını kırıpıştırıp çok üzgün görünmemeye çalışıyor gibi omuz silkti. “Yani, bilmiyorum. Burada önemli bir görevi gerçekleştirmeye geldiğimizi bilmek mutluluk verici.”

Sunny’nin kehanete bu gözle bakması Starflight’ın hoşuna gidiyordu. Birçok ejderin hayatının ona bağlı olması Starflight’ı hep korkutmuştu. Ama Sunny kehanete bir görev değil, verilmiş bir söz olarak bakıyordu. Onunla kehanetten bahsetmek Starflight’ı rahatlatıyordu.

“İşte burada,” dedi. “Ejderlerin kehaneti gerçekleştirebileceği bazı yöntemler. Şey... İlk teoriye göre tüm kehanet ejderleri kraliyet ailesinden geliyor ve her biri kendi kabilesinin başına geçerek savaşları sonlandırabilir.”

Sunny gülmekten kendini alamadı. “Clay’i ÇamurKanat prensesi olarak hayal ettim de...”

Starflight da kıkırdadı. “Ama bu çok saçma. Aramızda BuzKanat yok. Ve bu gelecekteki KumKanat kraliçesi sen olacaksın demek oluyor.”

“Hayır, ben almayayım!” dedi Sunny sertçe. “Ben Tsunami değilim. Asla kraliçe olmak istemiyorum.”

Bu fikir Starflight’ın da hoşuna gitmemiştir. Ama onun asıl derdi kraliçe olmak için ona meydan okumaya çalışacak vahşi KumKanatlar’dı.

“Peki, bir sonraki...” diye söze girdiği an tünelden koşan bir ejderin peçe sesleri yükseldi.

Başlarını kaldırdıklarında Kestrel'in Dune ve Webs'le odaya daldığını gördüler.

"Ver şunu bana," diye hurladı Kestrel. Parşömeni Starflight'ın pençelerinden çekip aldı. Parşömen yırtılırken Starflight üzümlere bağırıyordu.

GökKanat parşömene göz gezdirdikten sonra dönüp Webs'e baktı. "Ne düşünüyordun? Sahilde bulduğun her kâğıt parçasını onlara mı veriyorsun?"

"Balıkçı verdi," dedi Webs. "Sürekli yeni parşömenler aradığımı biliyor. Okuyacak vaktim yoktu ama kötü bir şey olduğunu düşünmedim."

Kestrel, "Kehanet Ejderleri Nerede?" diye başlığı okudu. "Sence bu tehlikeli bir başlık değil mi yani? Akıllarına bir sürü soru ve fikir gelecek."

"Zaten aklımıza bir sürü soru ve fikir geliyor," diye araya girdi Sunny.

"Kehanet hakkında bilmeniz gerekenleri biz size öğretiriz," diye hurladı Kestrel. "Küçük beyinlerinizi böyle dedikodularla ve söylentilerle doldurmayın."

"Starflight'ın beyni küçük falan değil," diye karşı çıktı Sunny. Starflight'a baktı. Starflight yanıt vermeyince de fisıldadı. "Hey, senin de, 'Sunny'ninki de değil,' demen gerekiyor."

Starflight, Sunny'nin ona moral vermeye çalıştığının farkındaydı ama konuşamayacak kadar gergindi. Korumalar neden bu kadar sinirlenmişti? Yanlış bir şey mi yapmıştı?

"Bu size göre bir şey değil," diye bağırıyordu Kestrel parşömeni sallayarak. Sonra elindekini Starflight'a doğrulttu. "Sen, dövüş eğitimine. Hemen şimdi." Diğer korumaları da arkasına alarak mağaradan çıktı.

Sunny mağara girişine koşup Starflight'a döndü. Yüzünde gülünç bir öfkeli ifade vardı.

"Bunu yapmasına izin mi vereceksin?" dedi. "Parşömenini aldı! Bu hiç adil değil!"

Starflight da aynı fikirdeydi; ama Kestrel'le tartışacak değildi. "Sorun değil," dedi yerdeki gri kayalara bakarak. "Umarım Webs haftaya bir parşömen daha getirir."

"Ah, Starflight. Saklamaya çalışıyorsun ama çok üzülmediğnü biliyorum," dedi Sunny. Gelip önüne oturdu ve kuyruğunu kuyruğuna uzattı. "Dinle, bu parşömen kafamızdaki tüm soruları yanıtlamayacaktı. Bunu biliyorsun, değil mi? Kehanetin nasıl gerçekleşeceğini hiç kimse bilmiyor. Sadece her zaman doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmamız gerekiyor. Gerisini kader belirleyecek."

"Olabilir," dedi. "Ama oraya nasıl gideceğimizi gösteren bir harita hiç fena olmazdı."

"Haritaya ihtiyacın yok," dedi. "Harika yol arkadaşların var. Clay, Tsunami ve Glory gibi. Ve tabii ki ben de varım." Neşeyle gülümsedi.

"Haklısın," dedi. Yine ne kadar şanslı olduğunu hatırladı. Pyrrhia'daki onca mağaradan seçilebilecek onca yumurta arasından ikisinin yolları kesişmiş ve tanışma ihtimali olmayan iki ejder bir araya gelmişti.

Ve hep böyle olacağız, diye düşündü.

Starflight biri pençesiyle burnunu dürtünce uyandı. "Offf," diye söylendi. Yataktan ne bir ses ne de hareket vardı. Duvarda için için yanan kömürler, yarı kapalı gözlerle uyuklayan ejderleri andırıyordu. Gökyüzünde hiç yıldız yoktu.

Rüyanın verdiği sevinç uyanınca birden yok oldu. Sunny uzaktaydı ve onu bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu.

“Uyuyamıyorum,” diye fısıldadı Fatespeaker karanlığın arasından. Hışırdayan kanatlarıyla yanına sokulup onu dürttü. “Ne yapıyorsun?”

“Şey,” dedi Starflight. “Uyuyordum.”

“Hadi gidip etrafı keşfedelim,” dedi. “Kabilemiz hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, ya sen? Diğerleri uyurken gidip kalede dolanabiliriz.”

Starflight gözlerini ovuşturup şaşkınlıkla ona baktı. “Başımız derde girmez mi?”

“Neden girsin ki?” dedi. “Kimse bize buradan çıkmamızı söylemedi. Biz GeceKanat’ız, değil mi? Burası bizim de kalemiz değil mi? Birileri yasak koymadan gidip etrafı keşfedelim.”

Morrowseer’in aynı fikirde olduğundan emin olmasa da söyledikleri mantıklıydı. Ama Fatespeaker gerçekten haklıydı. Buraya ait gibi davranırken başlarının belaya girmesi için bir sebep yoktu.

Üstelik Tsunami olsa o da aynı şeyi yapardı. Her zaman onun gibi biri olmayı istemiyor muydu?

Yataktan yuvarlanıp Fatespeaker’ın yanına gitti ve sessizce tünele doğru ilerlediler. Bomboş koridorlarda yürümeye başladıktan sonra Fatespeaker rasgele bir koridor seçti. Yalnız kendi pençe ve kuyruk sesleri duyuluyordu.

Korkma, dedi Starflight içinden. Sonra birkaç kez daha tekrarladı. *Yanlış bir şey yapmıyorsun. Başına bir şey gelmeye-*

cek. Sana esir gibi davranmıyorlar. Sen bir GeceKanat ejderisin. Bu senin kabilen. Burada büyümüş olabilirdin. Büyüdüğü mağaradan çok da farklı olmayan boş duvarlara baktı. Olman gereken yer burası.

Hayır. Olmam gereken yer Sunny'nin yanı. Savaşı sonlandırmaya çalışan arkadaşlarıma yarım etmem gerekiyor. Kısa bir mola verip derin derin nefes aldı ve sonra Fatespeaker'a yetişmeye çalıştı.

Tüm meşaleler sönmüştü; yalnız duvardaki kömürler etrafı aydınlatıyordu. Starflight pencereden dışarı baktığında aylardan birini bile göremiyordu. Gökyüzü volkan-dan gelen duman ve bulutların ardına saklanmıştı.

Kapılardan birini açacak cesareti göstermedikleri sürece işe yarar bir bilgiye ulaşamayacaklarının farkındaydı; ama uyuyan GeceKanatlar'ı uyandırmaktan korkuyordu. Direkt Morrowseer'in odasına girip yanlışlıkla kuyruğuna bastığını ve ardından gelecek kaçınılmaz ölüm ya da yaralanma sahnesini hayal etti.

Fatespeaker'ın babasının laboratuvarının olduğu yöne doğru gitmediğini görünce sevindi. Mastermind da kabilenin geri kalanı gibi uyuyor olmalıydı; ama Starflight onuna karşılaşmayı ve orada gördüğü şeylere yaklaşmayı göze alamazdı.

Ara ara geçtikleri odalardan gelen horlama sesleri işitiyorlardı. Ama hiç kimse uyanık değildi. Etrafta hiç koruma yoktu.

"Sanırım korumasız yaşamaya alışmışlar," diye fısıldadı Starflight. "Burayı hiçbir kabile bulamayacağından güven-

deler.” Durup düşündü. “Ve şimdi birilerinin saldırma ihtimali olsa bile, yalnız tüneli korumalar yeterli.”

“Herkesin uyumasına şaşırdım doğrusu,” diye fısıldadı Fatespeaker. “Hep GeceKanat olmanın tüm gece uyanık kalmayı gerektirdiğini düşünmüştüm. Yani ben öyleyim. Sabahları uyanmakta zorlanırım ama gece olduğunda için kıpır kıpır olur. Aynısı sana da oluyor mu? Bunun gerçekten GeceKanat özelliği olduğunu düşünmüştüm. Belki de arkadaşlarım haklıdır. Bende bir tuhafılık vardır.” Yerdeki yarıktan çıkan kayayı tekmeledi.

“Belki de gerçekten bu GeceKanat özelliğidir ama gökyüzünü göremediklerinden kafaları karışıyor,” dedi Starflight. “Belki de sen buradakilerden daha çok GeceKanat özelliğine sahipsin.”

Fatespeaker, Starflight’ın söylediklerini düşünürken kanatlarını çırpı.

“Ben hayatımın büyük bir kısmını bir mağarada gökyüzünü görmeden geçirdim. Korumalarımızın planlarına göre hareket ediyorduk. Ama serbest kaldığımızda ilk birkaç hafta biraz tuhaftı. Anlatması zor bir durum. Ama yıldızlar belirince kendimi çok daha hayat dolu hissediyorum. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi gülümseyerek. Yol ağzında durdu, düşündü ve sonra sağa döndü.

“Bir yere mi gidiyoruz?” diye sordu Starflight.

“Kalenin yıkılan kısmını gördün mü?” diye sordu. “İçeriden nasıl görüldüğünü merak ediyorum.”

Starflight durdu; kalbi korkudan küt küt atıyordu.

“Dur,” dedi. “Lava gömüldüğünden yıkıldı. Orayı keşfetmek güvenli olmayabilir.”

Kuyruğuyla Starflight’ın burnuna vurdu. “Ah, endselenmeyi bırak. Mightyclaws bu olayın on bir yıl önce falan olduğunu söyledi. Geriye yalnız birkaç kaya parçası kalmış. Üstelik güzel bir görüntüsü varmış. Sanırım hazineleri sakladıkları bölüm olduğundan hazineyi kurtarmak için tünel kazmışlar. Tüneller! Hem de lav kayalarında! Harika olacak! Hadi ama!”

Fatespeaker zıplayarak önden giderken Starflight da yavaşça onu takip etti. İçgüdülerini dinleyip yataktan hiç çıkmamış olmayı diliyordu.

Fatespeaker’ın yön algısı tahmin ettiğinden çok daha iyi çıktı ve kısa bir süre sonra kendilerini çatının bir kısmının yıkıldığı bölümde buldular. Önleri, siyah baloncuklar gibi görünen kayalarla doluydu. Deliklerden sızan serin hava, pençelerinin altından gelen sıcaklıkla adeta bir savaş veriyordu.

“İşte orada,” diye fısıldadı Fatespeaker. Taşlaşmış lavın duvarla birleştiği yeri gösterdi. Kayaların arasında bir ejderin sığabileceği genişlikte bir tünel vardı. Fatespeaker hiç düşünmeden içeri daldı.

Ne yapıyorum ben? diye sordu Starflight kendine. Gölgerin arasına karışıp Fatespeaker’ın dönmesini beklemek istiyordu. Bir yandan da oraya tek başına giremeyeceğini düşünüyordu. Bu kez yanında onun yerine cesur davranabilecek bir Clay, Tsunami ya da Glory yoktu. Fatespeaker’ın yanındaki tek ejder kendisiydi.

Derin bir nefes alıp kendini zar zor tünele attı. Sivri kayalar her taraftan baskı yapıyor, kanatlarına ve kafasına batıyordu.

Tünel aşağı doğru inmeye başladığında kaymamak için pençeleriyle tutunmak zorunda kaldılar. Fatespeaker ufak bir ateş püskürttü ama ateş ancak çevrelerindeki karanlık duvarları aydınlatabildi. Hava sıcak ve boğucuydu. Starflight bu tüneli keşfederken ölen kimse var mı diye merak ediyordu.

Birden tünel direkt olarak aşağı inmeye başladı ve ikisini bir boşluğa fırlattı. İlk olarak Fatespeaker çılgık çılgılığa aşağı düştü. Starflight bir süre önceden başına gelecekleri bildiğinden pençelerini kaldırır kaldırmaz kanatlarını açtı. Yine de birkaç kez sendeledi ve Fatespeaker'ın üstüne kondu.

“Off,” dedi Fatespeaker. Starflight bunun üzerine hemen havalandı ve odayı aynı anda ateşle aydınlattılar.

Küçük ama zarar görmemiş bir odaydı; üst katları yok eden lav buraya ulaşamamıştı. Korkuyla başını kaldırıp üstlerindeki her şeyin ağırlığını düşündü.

Ateşleri sönüp etraf kararınca Fatespeaker telaşla geçide yöneldi. “Mightyclaws eski hazine odasının soldan üç oda aşağıda olduğunu söyledi. Hadi!”

“Ama oda boş değil mi?” diye sordu Starflight ön pençeleriyle onu takip ederken. “Gidip boş bir odaya mı bakalacağız?”

“Ama büyüleyici bir boşluk,” diye üsteledi. “Bir düşün-sene, önceden oda ağzına kadar hazineyle doluymuş. Daha önce hiç hazine görmedim.”

“Ah, haklısın,” dedi Starflight. “Barış Pençeleri’nin hazinesi yok. Yalnız kabileden ayrılırken hazinelerini yanlarında getiren bazı ejderler olabilir.”

“Getiriyorlarsa da herkesten saklıyorlar,” dedi. Duvarlar arasında yürümeye devam ederken Fatespeaker’ın kuyruğu yanlışlıkla Starflight’ın burnuna çarptı. “Dağın altında saklandığınız yerde hazine yoktu, değil mi?”

“Hayır ama ben Gök Krallığı’na ve Deniz Krallığı’na gittim,” dedi Starflight. “Çok hazineye sahip olmak iyi bir kraliçe ya da mutlu bir kabile olmak demek değil. Bunu öğrenecek kadar hazine gördüm.”

“Kraliçe Coral’ın iyi bir kraliçe olduğunu sanıyordum,” dedi Fatespeaker şaşkınlıkla.

“Hakkında okuduğun parşömenleri kendi yazdığını unutma,” dedi Starflight. “Korkunç biri değil. Kraliçe Scarlet’ten daha iyi olduğu kesin. Blister’dan da.” Ondan nefret eden KumKanat’ı hatırlayınca birden irkildi.

“KumKanatlar leş yiyicinin çaldığı hazineyi bulsa daha mutlu olurlardı,” dedi Fatespeaker.

“Belki,” dedi Starflight. “Orada animus pençesi değmiş olduğu söylenen gerçekten ünlü parçalar vardı.”

“Animus pençesi mi değmiş?” Fatespeaker durup tekrar ateş püskürttü. Biri bir ejderin içeri girebileceği kadar aralık olan iki siyah ve metal kapının olduğu uzun bir kemerin altında duruyorlardı.

“Animus pençesi değmiş demek bir animus ejderin büyülediği bir eşya demek,” diye açıkladı Starflight. Bazen arkadaşlarıyla da bu yarım etmeye çalışan öğretmen

tonunda konuşurdu. “Yani o eşyaların özel bir gücü oluyor. Seni görünmez yapan kolye ya da aradığın hey şeyi bulabilen bir taş olabilir.” *Ya da DenizKanat tahtının tüm varislerini öldüren bir heykel.* Şu an hiç animus ejder olmadığı düşünüldüğünden bu eski bir söylem; ama elbette bu doğru değil. DenizKanatlar’da en az bir tane animus ejder var ve kısa zaman önce GeceKanatlar’dan da bir tane çıkmış olması gerek.”

“Gerçekten mi?” Fatespeaker metal kapıyı hafifçe itince kapı biraz daha açıldı.

Starflight, Fatespeaker’ın GeceKanat Adası hakkında ne kadar bilgisi olduğundan haberi olmadığını fark etti. “Evet, buradan ormana, ormandan da Kum Krallığı’na giden bir tünel var. Bir animus ejder tarafından yapılmış olmalı,” dedi. “Tünellerin ne zaman yapıldığını bilmiyorum ama YağmurKanatlar’ın ikisi tünelden de haberi yoktu. Siz de tünelden gelmediniz mi?”

Fatespeaker başını iki yana salladı. “Okyanustan uçarak geldik. Uzun ve sıkıcı bir yolculuktu. Birkaç kez uyuyup az kalsın suya düşecektim.”

Starflight aklındaki binlerce coğrafya sorusuyla birden kendine geldi; ama Fatespeaker çoktan odada gezinip gördüklerine şaşkınlıkla tepki vermeye başlamıştı. Fatespeaker’ın ardından içeri girince püskürttüğü ateşin ışığında yerde tahta parçaları olduğunu gördü. Etrafı daha kolay görebilmek için birini alıp yaktı.

Etraf aydınlandığı an ilk gördükleri şey iki ejder cese-di-ydi.

Fatespeaker ıgık atarken Starflight pençesiyle ağızını kapatıp onu susturdu.

“Dağı başımıza yıkacaksın,” diye fısıldadı ve bunun üzerine Fatespeaker sesini kesti. Simsiyah iki bedene baktı. “Korkma, öleli epey olmuş,” diye ekledi. “Volkan patladığında ölmüş olabilirler.”

Fatespeaker’ın ağızını açınca yavru ejder, “Nasıl ölmüşler?” diye fısıldadı.

Starflight elindeki tahta parçasını tekrar kaldırıp pek istemese de cesetlere biraz daha yakından baktı. GeceKanatlar’dan birinin yanında bir mızrak vardı; ama şu an tüm askerlerin taşıdığı çatallı olanlardan değil, sıradan bir mızrak. İkisinin de zırhı yoktu.”

“Boğulmuş olabilirler,” diye yanıtladı. “Ya da açlıktan ölmüş olabilirler. Belki de sıcaktır. Ama ejderler sığa oldua dayanıklı. Tahminlerime göre volkan patladığında hazinelerin başında nöbet tutuyorlardı ve sonra burada kapana kısıldılar. Lav, tünel kazacak kadar soğuyana dek kimse onları bulamadı. Bulduklarında da her şey için çok geçti.”

Fatespeaker boynuzundan kuyruğuna silkindi. “Ne kadar acı bir durum.”

Starflight dönüp etrafa baktı; tahmin ettiği gibi odada bomboştu. Tavana kadar uzanan boş raflar ve arka köşelerde iki tane büyük kupa vardı. Zamanında kupaların altın ve mücevherlerle dolu olduğunu düşünüyordu.

Birden hayallere daldı. *Altın ve mücevher dolu kocaman bir kupam olsa hiç fena olmazdı.* Elbette ejder içgüdüleri yüzünden böyle düşünüyordu. Bu kadar altınla ne yapacaktı ki? Onu arkadaşlarına kavuşturup savaşı durdurmadığı sürece altın işine yaramazdı.

Birden aklına bir fikir geldi; ama harekete geçemedi. Fatespeaker, “Gitsek iyi olur,” dedi.

“Bence de,” dedi Starflight. “Burada ne kadar oksijen kaldığını bilmiyorum ama bunu nefessiz kalıp öğrenmemiz hiç hoş olmaz.”

“Gerçekten mi?” dedi gözlerini kocaman açarak. “Bunu söylemen yeterliydi!” Arkasına dönüp hızla odadan çıktı. Starflight daha önce hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti.

Starflight da çıkışa doğru bir adım attı ve cesetlerden birinin pençesinde parlayan küçük bir şey olduğunu fark etti.

Starflight birden tereddüt etti.

Geride kalan bir mücevher mi? Gözden kaçırmışlar; kim bir cesedi aramak ister ki?

En azından Starflight istemiyordu.

Ama sanki onu çağırıyor gibi hissediyordu. On bir yıl-

dır burada saklanıp doğru ejderin gelmesini bekliyormuş gibi.

Sunny gibi konuşmaya başladı. Kadere, büyüye ve işaretlere inanır oldun.

Sunny orada olsa o mücevheri almasını isterdi.

Tüm cesaretini topladı, eğildi ve mücevheri ölü ejderin pençesinden çekip aldı. Ejderin pulları kendisine değince birden irkildi. Mücevher neredeyse yere düşüyordu; ama son anda sıkıca tutup geri çekildi ve arkasındaki raflara çarptı. Hayalî bir hazineye tutunuyor gibi pençelerini havada kenetledi.

Starflight kendini kötü hissediyordu; ama ateşi kaldırıp baktığında doğru şeyi yaptığını fark etti.

Mavi, yıldız şeklindeki taş, kendi ışığından gelen minik bir parıltıyla pençeleri arasında ışıldıyordu.

Bu taşla daha önce sadece parşömenlerde karşılaşmıştı. Tüm dünyada üç tane olduğu ve hepsinin de kayıp olduğu söyleniyordu. Üçü de KumKanat bir animus tarafından yüzlerce yıl önce yaratılmış.

Bir rüya taşı.

Taşı pençelerinin arasında sıkıca sakladı.

Bu taşla arkadaşlarını tekrar görebilirdi.

“Starflight?” diye seslendi Fatespeaker.

“Geliyorum,” dedi. Rüya taşını kaybetmeyi göze alamazdı. Bundan Fatespeaker’ın bile haberi olmamalıydı.

Taşı ağzına atıp dişleriyle pulları arasına koydu ve diliyle de üstüne bastırdı.

Yatakhaneye geri dönerken Fatespeaker neden bu kadar

sessiz olduğunu sordu; ama o başını sallayıp yorgun olduğunu mırıldanarak geçiştirdi. Fatespeaker omuz silkti ve varır varmaz yatağına koştu.

Starflight altına sokulmak için verdikleri örtüyü düzeltti. Boynuzlarına takılan kalın ve kahverengi kumaş duman kokuyordu; ama örtü sayesinde onu kimse göremezdi. Rüya taşıını pençeleri arasına alıp baktı ve nasıl çalıştığı konusunda bildiklerini hatırlamaya çalıştı.

Rüyasını ziyaret etmek istediğim ejderi düşünsem olur mu acaba?

Gecenin bu saatinde Sunny'nin uyuduğundan emindi. Yanlış hatırlamıyorsa, o an gördüğü rüyanın içine girmesi gerekiyordu. Uykusunun en derin noktasındaysa onu görüp onunla konuşabilirdi. Ama eğer henüz tam dalmamışsa Starflight onu görebilirdi ama Sunny orada olduğunu bilemezdi. Eğer uyanıksa, elbette rüya taşı işe yaramazdı.

Gözlerini kapatıp Sunny'yi düşündü. Herkesi gülümseten gülüşünü, hemen sakinleşmesini, minik pençelerini ve herkesi koruma çabasını, güneş ışığına benzeyen pullarını, Pyrrhia'daki tüm ejderlerden farklı duruşunu... Burada olsaydı babası hakkında ne düşünmesi gerektiğini söylerdi. GeceKanatlar'a Glory hakkında ne söylemesi gerektiğini, onları YağmurKanatlar'a zarar vermekten nasıl vazgeçireceğini bilirdi.

Fakat ne kadar odaklanmaya çalışırsa çalışsın, GeceKanat yatakhanesinden Sunny'nin rüyalarına bir türlü gide-
medi.

Belki de Sunny uyanıktı. Ormanda bir yerlerde ayala-

ra bakıp Starflight'ın da aylara bakarak onu düşünmesini ümit ediyordu.

Sonra sırayla Glory, Clay ve Tsunami'nin rüyasına girmeyi denedi. Hiçbir şey olmadı. Hiçbirine ulaşamadı.

Starflight rüya taşını pençeleri arasına alıp dişlerini gıcırdattı. İşe yaramalıydı. Eğer gerçekte rüya taşıysa tabii. Ama rüya taşı olduğundan neredeyse emindi.

YağmurKanatlar'dan birini dene bakalım. Nasıl olsa hep uyuyorlar.

Aklına ilk gelen YağmurKanat, Glory'yi GeceKanatlar'dan kurtaran yavru ejder Kinkajou'ydu. Starflight, Kinkajou'nun büyük gözlerine ve hızla renk değiştiren pullarına odaklandı. Rüya taşını alnına dayayıp işe yaraması için dua etti.

Ve birden kendini ormanda, bir dalın üzerine tünemiş hâlde buldu.

Starflight derin derin nefes alıp verdi; hâlâ yurttaki dumanlı havayı soluyordu. Ne yazık ki ormanı görebiliyor ama koklayamıyordu.

Kinkajou kapalı gözlerle yanındaki dev bir yaprağa kıvrılmıştı. Kanatlarından biri yosun ve yapraklarla bağlanmış, çevresi ise mor, kırmızı ve sarı meyvelerle kaplanmıştı. Adeta hediyeler sunulan bir heykel gibiydi. Ay ışığı altında pulları açık mavi görünüyordu. Uyurken derin nefes alsa canı acıyacakmış gibi kesik kesik nefes alıyordu.

"Ne oldu sana?" dedi Starflight yüksek sesle; ama Kinkajou uyanmadı.

Ona doğru bakan bir diğer ejderin yanına gitti. Bir an

ejderin onu görebildiğini sanıp dehşete kapıldı ama sonra Kinkajou'yu izlediğini fark etti. Ejder şimdiye dek tanıştığı korumaların ve kraliçelerin hepsinden daha yaşlıydı. Duruşunda, Greatness'ta olması gereken o kraliyet asaleti vardı.

Starflight tekrar Kinkajou'ya döndü. Onun rüyasına nasıl girebilirdi? Rüya taşına bakınca taşı alnına koyduğunu anımsadı. Dikkatle eğilip taşı Kinkajou'nun gözlerinin arasına yerleştirdi.

İlk denemesinde neredeyse Kinkajou'nun içine düşecekti; gerçekten orada olmadığından ne ona ne de çevresindekilere dokunabiliyordu. Ama ikinci denemesinde rüya taşını gitmesi gerektiğini düşündüğü yöne tutunca Kinkajou'dan taş ve sonra tekrar Kinkajou'ya bir enerji geçişi yaşandığını hissetti. Sonra Kinkajou'nun gördüklerini görmeye başladı.

Kinkajou rüyasında rengârenk çiçeklerle süslenmiş ve anakaradaki tüm YağmurKanatlar'dan daha fazla YağmurKanat'la dolu geniş, yeşil bir kâsede, güneşin altında duruyordu. Hepsinin yüzünde, Starflight'n daha önce hiçbir YağmurKanat'ta görmediği küçümser bir ifade vardı.

Glory kâsenin tam ortasında; ama bu Glory inanılmaz büyük ve inanılmaz güzeldi. Amber çiçeğinden yapılmış turuncu bir tacı, altın bir zinciri, başının tepesinde parlayan yakutları vardı. *Demek Kinkajou onu böyle görüyor,* diye düşündü Starflight. Bunun üzerinde Glory de en az Kinkajou kadar mutlu olup gülümsedi.

Tacı var, diye düşündü birden. Yarışmayı Glory mi ka-

zandı yani? *Şu an YağmurKanat kraliçesi mi? Ya da rüyada olmasını istediği şeyleri mi görüyor?*

Kinkajou ejderlerin bakışlarından kaçıp en uzak köşeye gitti. Birden döndü ve kanatlarını açıp zıpladı.

Ama ağaçların arasında süzölmek yerine bir hindistan cevizi gibi yere düştü. Çaresizce kanatlarını çırparken başını çevirip bakınca kanatlarında kocaman deliklerin oluştuğunu ve gitgide genişlediğini fark etti.

Kinkajou çığlık atıp pençelerini boşlukta savurmaya başladı.

Yeşillikler onu içine çekerken Starflight hiçbir tepki veremeden yukarıdan onu izliyordu. *Sadece bir rüya*, dedi kendine; ama hızla çarpan kalbi ona inanmıyordu. *Sadece bir rüya. Yapabileceğin bir şey yok. Burada olduğunu bilmiyor bile.*

Duygularının bu kadar baskın olduğu bir rüyada ona ulaşması çok zordu. Başka birinin kâbusuna dahil olmak gerçekten çok tuhaftı; her gece gördüklerinden çok farklıydı. Kendi korkuları genelde GeceKanat kraliçesinin zihin okuma yeteneği olmayan ejderleri kabileye kabul etmemesiyle ilgiliydi.

Onu sarmalayan düşler diyarı dağılarak aniden karanlığa büründü.

Uyanıyor. Starflight dalın gerçek olmadığını, hatta kendisinin de aslında orada olmadığını bilse de pençeleriyle dala tutunmaya çalıştı. Ormanda kalmak için var gücüyle çabalıyordu. GeceKanat yatakhanesine geri dönmek istemiyordu.

Uyanma, diye düşündü çaresizce. Lütfen beni gör. Arkadaşlarıma haber göndermeliyim.

Artık karanlıktaki şekilleri belli belirsiz görebiliyordu. Henüz vakit erken, güneş yeni doğuyor gibiydi. Kinkajou yine yaprağın üzerine kıvrılmıştı ama bu kez uykusunda sürekli kıpırdanıyordu. Ay ışığı, yüzündeki acıyı ortaya çıkarıyordu. Kâbustan çıkınca uykusu hafiflemişti. Tamamen uyanık olmasa da etrafta olup bitenlerin kısmen farkındaydı. Artık Starflight'ı göremezdi.

“Bir kâbus daha mı?” dedi biri sessizce arkasından.

Starflight arkasına döndü. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Sunny.

KumKanat asil YağmurKanat'ın yanındaki dala konmuştu. Altın rengi kanatlarını içe bükmüş ve her zaman ki gibi kuyruğunu pençelerine dolamıştı. Bir süre sonra Sunny'nin arkasındaki ağaçların arasından mavi pullar parıldadı: Başını bir o yana bir bu yana çevirip etrafa bakan Tsunami.

“Sanırım,” dedi yaşlı YağmurKanat. “Onu uyandırma konusunda pek emin olamadım. Kraliçe nasıl?”

“Sinirli,” dedi Sunny. “Çok sinirli. Starflight'ın tek başına GeceKanatlar'a gitmesinin mümkün olmadığını söylüyorum ama bize ihanet ettiğine çoktan ikna olmuş.”

Starflight birden neye uğradığını şaşırды. Arkadaşlarının onları terk ettiğini düşüneceği hiç aklına gelmemişti. *Kraliçe derken Glory'yi mi kastediyordu? Glory onlara ihanet ettiğimi mi düşünüyor?*

GeceKanat konseyine YağmurKanatlar'ın saldırı planından bahsettiğini hatırlayınca birden çok utandı. Kaçırılmış olabilirdi; ama oraya gittiğinden beri hiçbir şekilde arkadaşlarına yardım etmemişti. Kaçmaya çalışmamıştı. Morrowseer'a karşı çıkıp GeceKanatlar'ı durdurmayı bile denememişti.

Belki de gerçekten kehanete uygun bir ejder değildi. Fatespeaker daha doğru bir seçim olabilirdi.

"Starflight'tan bahsediyoruz," dedi Tsunami alaycı bir tavırla. "Sanki bize ihanet edebilirmiş gibi konuşuyorsunuz. Bu olayın nasıl gerçekleştiğini hayal edebiliyor musunuz? İlk önce karar vermesi gerek. Starflight'ın becerebileceği bir şey değil. Oturup olacakları beklemek yerine bir şeyler yapması gerek. Ve sıradan bir aktiviteden bahsetmiyoruz: Diğer tarafında öfkeli ejderler olduğunu bildiği karanlık bir deliğe girmek. *Starflight*. Benimle dalga mı geçiyorsunuz? STARFLIGHT."

"Hey, kes artık," dedi Sunny. "Tüm gün Glory'yle tartışıp durdun. Starflight'ın böyle bir şey yapmadığına beni ikna etmek zorunda değilsin." Kinkajou'nun yanına zıpladı. Neredeyse Starflight'ın içinden geçecekti. Starflight birden ürperip ona doğru eğildi. Pullarının sıcaklığını hayal etti.

"Gece Krallığı'na kendi isteğiyle girmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Starflight'ın tanımadığı ejder.

Sunny önce gökyüzündeki iki aya, sonra da Kinkajou'ya baktı. "Kendi isteğiyle gittiyse kötü bir niyeti yoktur. Ama eğer zorla götürdülerse ona yardım etmeliyiz, değil mi?"

Önemli olan bu değil mi? Başına kötü bir şey gelmeden gidip onu kurtarmamız gerekmez mi?" Eğilip Kinkajou'nun kanadındaki sargıyı inceledi.

Evet, diye düşündü Starflight telaşla. Lütfen. Acele edin.

"Bana kalsa şimdiye dek çoktan gidip orayı yerle bir etmiştik," diye homurdandı Tsunami. "Burada vakit kaybetmekten iyidir."

"Savaş eğitimi pek iyi gitmedi sanırım," dedi diğer ejder.

Tsunami kuyruğunu o kadar hızlı çarptı ki, neredeyse daldan düşecekti. "Komutanım, biraz kestirebilir miyim? Komutanım, papaya yemem gerek! Komutanım, pençelerim yoruldu! Komutanım, bakın, kelebek geçiyor! ŞİMDİ ÇENENİZİ KAPATMAZSANIZ BİRİNİZİN SURATINA GEÇİRECEĞİM!"

Sunny kahkahayı patlattı.

"Kraliçe ne zaman saldırıya geçmek istiyor?" Yaşlı ejder, o an saldırmaya hazırmış gibi ağzını açıp dişlerini gösterdi.

"Ah, bakın," diye araya girdi Sunny. Ön pençeleriyle hafifçe Kinkajou'nun alnına dokundu. "Uyanıyor."

Hayır. Starflight, Kinkajou'nun gözlerindeki kıpırdanmayı fark etti. Eğilip rüya taşını tutarak onu tekrar rüyaya döndürmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı.

Aniden gelen bir sarsıntıyla orman, Kinkajou, Tsunami ve Sunny yok oldu ve Starflight kendini soğuk taşın üzerinde yatarken buldu. Kalın örtünün ağırlığını boynuzlarında hissederken duvardaki kömürlerden gelen kırmızı ışık gözlerini ağrıyordu.

Sunny orada, çok yakınındaydı.

Çok yakınında; bir yandan da aylar kadar uzakta...

Pençeleri arasında hafifçe parlayan rüya taşına baktı. Arkadaşlarını görünce kendini daha kötü hissetmişti.

Arkadaşlarım onlara ihanet ettiğimi düşünüyor. İhanet ettiğimi düşünmeyenler de böyle bir şey yapamayacak kadar korkak olduğuma inanıyor.

Gözlerini kapattı. Hayatta kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Biri örtüsünü hızla çekiştirince Starflight neredeyse yere düşecekti. Bir süre başı döndü; ama ilk düşündüğü şey bir önceki gece rüya taşını saklayarak akıllıca bir hareket yaptığı oldu.

“Kalk,” diye hırladı Morrowseer. Bu sabah nefesi berbattı. En azından Starflight sabah olduğunu düşünüyordu; gökyüzü geceki hâlinden biraz daha aydınlıktı.

Asık suratlı Flame ve Ochre, dev GeceKanat’ın yanında durup Starflight’a bakıyordu. Starflight ikisinin geceyi zindanda geçirmiş olmasını diliyordu.

Hemen ardından Fatespeaker da onlara katıldı. Sonra yavaşça Viper ve Squid de geldi. Yatakhanedeki tüm GeceKanatlar kafalarını örtülerinden çıkarmış onları izliyordu. Sallanan kuyruğu ve burnundan çıkan dumanlara bakılacak olursa Fierceteeth olanları kıskanıyor gibiydi.

Morrowseer diğer GeceKanatlar’ın suratına bile bakmadı. “Gidiyoruz,” diye emretti. Dönüp odadan çıkacakken kuyruğuyla Starflight’ı neredeyse düşürecekti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Fatespeaker sevinçle. İkisinden birinin öleceği gerçeğini unutmuş gibiydi.

“Size zaman harcamaya değip değmeyeceğini öğreneceğiz,” dedi Morrowseer. “YağmurKanat sorununu çözer çözmez sizi hapsetmemizi düşünen ejderler var; ama ben- ce hemen size eğitim vermeye başlamalıyız. Bu yüzden bugün ikinci testinizi gerçekleştireceğiz.”

“Test mi?” dedi Starflight kanatlarını çırparak. “Ne testi? Çalışacak vaktimiz yoktu ki! Önce konuları öğrenmemiz gerekmez mi?”

Morrowseer arkasına dönüp Starflight’a baktı. “Bazen eni ısırılmamak için kendimi zor tutuyorum,” diye hırladı.

Bu hiç adil değil, diye düşündü Starflight. Ama söylenmeye devam etmek istemiyordu. Testlerde fena değildi. Belki de kehanete dahil olabilmek için sonunda bir şans elde etmişti. *Özellikle de konu tarihse. Tarih parşömenlerinin hepsini birçok kez okudum.*

Flame’in hâlâ kırgın ve turuncu gözlerle ona baktığını fark etti. Starflight bunun üzerine huysuz GökKanat’la yan yana yürümek için Fatespeaker’ı ikisinin arasına aldı.

Altı ejder Morrowseer’ı kalenin küçük ormana bakan çatısına doğru takip etti. Morrowseer gözlerini kısıp kanatlarını açarak gökyüzüne baktı. Uzaklardan çakan şimşek gri gökyüzünü aydınlatıyordu. İlerideki bulurlar okyanusa akıyor gibi görünüyordu. *Denizde fırtına çıkmış,* diye düşündü Starflight.

Deniz Krallığı’nda mağarayı neredeyse sualtında bırakan fırtınayı hatırlayınca birden irkildi. Clay duvara zincirlenmişti ve Glory’yle Sunny onu bırakmamaya kararlıydı. Tsunami onları kurtarmaya gelmeseydi hep birlikte

Clay'ye boğulabilirlerdi. Starflight bunu yapabileceğine emin değildi. Yavaşça yükselen suyu görünce tek kelime edememişti.

“Çok uzaklaşmayın,” diye hırladı Morrowseer. Penge-siyle Starflight'ın boynuna sarıldı. “Bir şey yapayım deme.”

Sonra başka hiçbir açıklama yapmadan gökyüzüne ha-valandı.

Starflight bir süre sonra adadan ayrıldıklarını fark etti. *Anakaraya mı dönüyoruz?* Havalanırken bir yandan da içini bir sevinç kaplamıştı.

Squid, şikâyet eder bir tavırla, “Bekleyin,” dedi Mor-rowseer'in ardında kanat çırparken. “*Kahvaltı* yapmadık. Bizi aç aç götürmeyeceksin, değil mi? Çünkü *ölürüm*. Gerçekten *ölürüm*.”

“Aslında bir süre ölmezsin,” dedi Starflight. “*Doğüstü Ejder Yetenekleri Tarihi*'ne göre, birçok ejder gerektiğinde yemek yemeden bir ay kadar hayatta kalabilir.”

“Parşömen kurduna bak sen,” dedi Flame. “Ne kadar zeki, değil mi?”

“Bir ay yemek yemeden asla ama asla yaşayamam,” dedi Ochre heyecanla.

“Şu doğüstü yeteneklerden biri de sinir bozucu olmak mı?” diye sordu Viper. “Çünkü sen ve Fatespeaker'dan bu bölümde ayrıca bahsedilmeli.”

“Beni tanıımıyorsun bile,” dedi Starflight. “Sadece yar-dım etmeye çalışıyordum.”

“Bence ilginç bir bilgiydi,” dedi Fatespeaker. “GeceKa-natlar bizi o iğrenç şeylerle beslemeye devam ederse işimi-ze yarayabilir”

“Ah, bu konuda bir fikrim var.” Ormanın üzerinden okyanusa doğru uçarken Starflight, GeceKanatlar’ın avlanma yönteminden, ağızlarında bir bakteri olduğundan şüphelendiğinden, şimdiye dek canlı ya da yeni ölmüş hayvanları yedikleri için kendisinde ve Fatespeaker’da bakterinin bulunmadığından bahsetti.

“İnanılmaz,” dedi Fatespeaker. Söylediklerinden gerçekten etkilenmiş gibiydi.

“Test bu mu?” diye sordu Viper. “Sıkıntıdan ölmeden seni ne kadar dinleyebileceğimizi mi ölçüyoruz?”

“Seninle konuşan yok, Viper,” dedi Fatespeaker. “Git Squid’a surat as ve Starflight’ı rahat bırak.”

Starflight aşağıda hızla savrulan dalgalara baktı. Ada gitgide gözden kayboluyordu, sadece gökyüzünde kırmızı bir parıltı olarak kalmıştı. Önlerinde okyanustan başka hiçbir şey görünmüyordu. Morrowseer’in yönünü nasıl bulduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. En ufak bir kara parçası yoktu ve gökyüzü hâlâ bulutların ardında saklıydı.

Kaçma şansım olursa bu yoldan kaçabilmek için gittiğimiz yönü öğrenmeliyim.

Aslında yapması gereken anakaraya ulaştıkları an kaçmaya çalışmaktı. *Uç git işte. Saklan. Ormana dönmeye çalış.*

Bu söylediklerinin hiçbirini tek başına yapabileceğini düşünemiyordu. Tsunami, Clay, Glory ve Sunny’yle belki ama tek başına? GeceKanatlar’la kalıp birinin onu kurtarmaya gelmesini beklemek çok daha güvenli bir plan gibiydi.

“Kanatlarım ıslanıyor,” diye yakındı Squid.

“Vah vah, seni zavallı DenizKanat,” diye çıkıştı Flame.

Starflight diğerlerine bunu söylemek istemiyordu ama yağmur kanatlarını ağırlaştırdıkça uçmakta zorlanıyordu. Kanatları yeterince kaslı değildi. Mağarada büyüdüğünden kanatlarını geliştirme fırsatı bulamamıştı.

Dişini sıkıp yola devam etti. Eğer test buysa, görevi başarıyla tamamlayacaktı. Kanatları pes edene kadar uçacak ve ne kadar acı çektiğini kimseye belli etmeyecekti.

Sunny’yi düşün. Onun nasıl bir ejder olmanı istediğini düşün.

Deniz gitgide yakınlaşıyordu, yani yavaş yavaş düşüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur pullarına çarpıyor ve hemen önündeki Ochre’yi bile görmesini engelliyordu. Morrowseer bulutlar arasında koyu bir karaltıydı. Starflight izini kaybetmemeyi diliyordu. Aslında Morrowseer’ın izini kaybettirmeye çalışıyor olmasından korkuyordu; bu havada pek de zor değildi.

Bir anda şimşek çaktı, hemen ardından da Starflight’ın daha önce işitmediği kadar yüksek bir sesle gök gürledi. Tüm bedeni sarsıldı.

Umarım yakında varınız. Umarım yakında varınız.

Gözlerini kırptırıp önünde baktığı an yakınlarda kimse-
nin olmadığını fark edince birden sarsıldı.

Diğer ejderler nerede?

Bir süre adeta kendinden geçti.

Sonra yanında beliren Fatespeaker kanadını dürttü. “Aşağı!” diye bağırdı rüzgâra karşı.

Küçük bir leke gibi görünen yer meğer minik, kayalık bir adaymış. Morrowseer ve diğerleri çoktan yere inmişti.

Starflight, kanatlarını başının üzerine koyup öfkeyle söylenen Squid'in yanına kondu.

"Yolu yarılادık!" dedi Fatespeaker ona sırtıtarak.

Henüz yarısı mı bitmişti? Starflight'ın gözleri bulanıklaştı ve pençelerine baktı. Kafasındaki soruları bile soraamayacak kadar bitkindi. Anakaradan bu kadar uzak bu adayı GeceKanatlar nasıl bulmuştu? Ne sıklıkla anakaraya gidiyorlardı? Ormana giden tüneli mi kullanıyorlardı, yoksa uçuyorlar mıydı?

Birçoğunun bu tehlikeli uçuştansa tünelden geçmeyi tercih ettiğini düşünüyordu.

Morrowseer bir süre dinlenmeleri için onları rahat bıraktı. Hiç konuşmadı. Koyu gözleriyle öfkeli bakışlar atıyor, bazen de volkana doğru bakıyordu.

Kısa bir süre sonra ayağa kalkıp, "Hadi gidelim," dedi ve tekrar uçmaya koyuldular.

Yağmur. Gök gürültüsü. Ağrıyan kanatlar. Starflight'ın gözlerine giren yağmur damlaları. Kuyruğunun hemen dibinde çakan şimşek.

Solunda uçan Squid durmadan söyleniyordu; ama ya rüzgârdan kimse onu duymuyordu ya da diğerlerinin cevap verecek gücü yoktu.

Starflight tam boğulmanın o kadar da kötü bir çözüm olmadığını düşünmeye başladığında Morrowseer kanatlarını eğip aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Birden kara önlerinde belirdi; Starflight bulut ve yağmurdan daha önce görememişti. Şu an önünde dik, sivri ve kayalık tepelerle çevrili bir sahil görüyordu. Tepelerin

ardındaysa ufuk çizgisi boyunca uzanan, ejder dişine benzeyen sivri çıkıntılar vardı.

Bulut Pençesi Dağları.

Birden üzüntüye kapıldı. Güney sahiline ve ormana yakın olduklarını düşünüyordu; ama Pyrrhia'nın GökKanat yönetimindeki kuzey kıyısındaydılar. Kraliçe Scarlet'ın sarayına çok yakındaydılar. Fakat oradan arkadaşlarının yanına uçması günler sürerdi; üstelik tek başına Gök Krallığı'ndan ve Çamur Krallığı'ndan geçmesi gerekirdi.

Üzgünüm, Sunny. Yapamıyorum. Sana dönemiyorum.

Yağmur altında Morrowseer ve diğerleriyle tepeye çıkarken ağır kanatları onu aşağı çekiyordu. Yere konunca pençeleri kayalara sürttü ve öne eğilip soluklanmaya çalıştı.

Squid sırtüstü yere serilip acıyla inlemeye başladı. Ochre ise bir şeyler avlamaya çalışır gibi hemen kayaları koklamaya koyuldu. Yalnız Flame'in nefesi kesilmemişti.

Starflight kafasını kaldırıncı Morrowseer'in yine dikkatle denize baktığını gördü. Birden içinde kötü bir his belirdi.

"Biri bizi mi... takip ediyor?" diye sordu Morrowseer'a.

"Seni ilgilendirmez," diye yanıtladı Morrowseer. Kanatlarını açıp kıyıyı işaret etti. Starflight mağaraların birinden gelen ateşi fırtınadan dolayı zar zor görebiliyordu.

"O ne?" diye sordu Fatespeaker.

"GökKanat ordusunun en uzak görev alanı," dedi Morrowseer. Kraliçe Glacier bir gün bu yolu denerse diye sa-

rayı kuzeyden gelebilecek saldırılara karşı koruyorlar. Buranın yakınında hiç kimse yok. İşte testiniz bu.”

Dediğinden bir şey anlamayan ejderler Morrowseer’a bakakaldı.

“Ne peki?” diye sordu sonunda Starflight. Sesi rüzgârda kesiliyordu.

“Onları öldürmemizi isityorsun,” diye bir tahminde bulundu Viper. Zehirli kuyruğunu kıvrıp pençelerini gerdi. “Hepsini mi?”

“Böyle bir şey yapmak istemiyorum,” diye söylendi Squid. “Ya biri beni ısırsa?”

“Sesini kesmezsen birazdan ben ısıracağım,” dedi Flame. Kendi kabilesinden birilerini öldürmek zorunda kalacağını hiç beklemiyormuş gibi şaşırdı. Starflight birden hepsinin ailelerinin nerede olduğunu, tıpkı arkadaşları gibi yuvalarını hayal edip etmediklerini merak etti.

“Hayır, buraya onları öldürmeye gelmediniz,” dedi Morrowseer. “Siz muhteşem kehanetin ejderlerisiniz, hatırladınız mı? Testiniz kehanet ejderi gibi davranmak.” Görev başındaki askerleri işaret etti. “Oraya gidip askerlere gerçek kehanet ejderleri olduğunuzu söyleyin ve onları Burn’ü değil Blister’ı desteklemeleri konusunda ikna edin.”

Uğultuyla gelen kasırgada hepsi tepeden aşağı doğru savrulurken derin sessizlik bozuldu. Starflight pençeleriyle tutunup mümkün olduğunca içine gömülmeye çalıştı.

Viper, “Sadece onları ikna edeceğiz yani,” diye bağırdı Morrowseer’a. Başını sallarken yağmur damlaları etrafa

saçılıyordu. “Önümüzde bir grup yabancı GökKanat var. Yani onları öldürmeyerek bizi öldürmelerine izin vereceğiz.”

“İşlerin gerçekten çok ama çok kötü gideceğini görüyorum,” diye bağırdı Fatespeaker rüzgâra karşı.

“Ben de,” diye bağırdı Ochre. “Belki benim de özel GeceKanat güçlerim vardır.”

“Beni öldürecekler!” dedi Squid çılgık çılgığa. “Deniz-Kanatlar ve GökKanatlar birbirine düşman! Beni oraya gönderirsen öleceğim!”

Morrowseer’ın tepkisinden anlaşıldığı kadarıyla ölme ihtimallerini pek dert etmiyordu.

“Bu işi beceremezseniz zaten kehanet ejderi olmanızın da bir anlamı yok.” Fatespeaker’ı işaret etti. “Sen burada kal. Bu kez diğerinin yeteneklerini görelim.” Starflight’a pençe attı.

Starflight kayalar arasında eriyip yok olmak istiyordu. Tepeden denize atlamak istiyordu. Dağlara doğru kaçsa ne kadar uzaklaşabileceğini merak ediyordu. Ormana yolculuk GökKanat askerlerine gidip kendini Kraliçe Scarlet’in kısa süre önce kaybettiği ejder olarak tanıtmaktan daha kötü olabilir miydi?

“Bizi esir almazlar mı?” diye sordu Morrowseer’a. “Sonra da Gök Krallığı’na götürmezler mi?”

“Onları ikna edebilirseniz hayır,” dedi Morrowseer dışlerini göstererek. “Şimdi gidin.” Hemen ardından Squid’e ateş püskürttü ve yavru ejder yanmaktan son anda kurtuldu.

“İstemiyorum,” diye tekrar söylendi Squid; ama Viper ve Flame onu çoktan itelemeye başlamıştı. Ochre diğerlerinin arkasından gitti ve Starflight de isteksizce peşlerine takıldı.

Arkasına bakınca Fatespeaker’ın Morrowseer’ın kanatlarını büküp geniş bedeninin hemen yanına tünediğini fark etti. Starflight, başına bir şey gelirse arkadaşlarının Fatespeaker’ı yeni GeceKanat olarak kabul etmelerini diliyordu.

Ölmek üzereyim, diye düşündü. Ve Sunny’ye onu sevdiğimi asla söyleyemeyeceğim. Dünyayı kurtaramadan, savaşı durdurmadan, hatta cesaretimi bir kez bile gösteremedenden öleceğim.

Ateşe yaklaştıkça, Starflight daha çok korkuyordu.

Mağaradan ejder sesleri, taş duvardaki delikten de du-manlar yükseliyordu.

“Dışarıda nöbet tutan biri yok mudur?” diye fısıldadı Starflight biraz uzaklaştıktan sonra.

Birden hepsi donakaldı; fakat henüz hiçbir tehlike yoktu. Starflight olabildiğince az hareket ederek karanlığı dikkatle inceledi.

Aniden çakan şimşekle Starflight’ın kalbi duracak gibi oldu. Geniş kanatlı bir ejder yukarıdaki bir tepeden denize bakıyordu.

“İşte orada,” diye fısıldadı. Elbette görüş alanındaydılar. Diğer askerleri neden hâlâ uyarmamıştı?

Starflight gözlerini kısıp karaltıya dikkatle baktı. Yüksek-
lip alçalan omuzlarından ve boynunun kıvrımından ejde-
rin uyuduğunu fark etti. Tüm görevi uyumamak olan ej-
der, tüm yağmura ve gök gürlemesine rağmen uyuyordu.

“Sıkıntı yok,” diye fısıldadı diğerlerine.

Gölgelerden uzaklaşmadan mağaraya doğru ilerlediler. Girişte ahşap bir kapı vardı.

“Bekle,” diye fısıldadı Starflight.

Flame tam ön pençesiyle kapıyı çalacakken durdu. Suratını asıp Starflight’a baktı.

“Biraz mantıklı davranalım,” dedi Starflight. “İçeri girme yetkimiz yok. Birkaç dakika içeriyi dinleyip işe yarar bir şeyler öğrenmeye çalışalım.”

“Bana uyar,” dedi Ochre omuz silkerek.

“Ama her yer ıslak,” diye homurdandı Squid.

Flame ve Viper birbirine baktıktan sonra hiç beklenmedik bir şekilde Starflight’ın fikrini onayladılar. Korktuklarından daha uyumlu davranıyor olabilirlerdi. İkisi de kulağını ahşap kapıya dayandı ve Starflight da duvarın kenarından deliğe kadar ilerledi. Kanatlarıyla yağmurdan biraz olsun korunmaya çalışıyordu.

İçeride birkaç konu tartışılıyor gibiydi. Starflight yalnız ateşe yakın olan ejderlerin konuşmalarını işitebiliyordu.

“Kraliçe Ruby geri dönebileceğimizi söylediği an ben buradan giderim,” diye hırladı ejderlerden biri.

“O zaman sahte kraliçenin emirlerine uymuş olursun,” diye gürlledi başka bir ejder. “Kraliçe Scarlet hâlâ hayatta ve görev yerini terk edersek hepimizi öldürtür.”

“O zaman nerede?” dedi üçüncü bir ses. “Hangi kraliçe krallığını böyle karışık bir dönemde terk eder?”

“Herhangi bir karışıklık yok. Artık Ruby var,” dedi ilk ejder. “Ve buradan gidebileceğimizi söylüyor.”

“Ama Kraliçe Burn tam tersini söylüyor,” dedi başka bir ejder.

“O bizim kraliçemiz değil,” dedi birkaç ejder yanı anda.

“Bu kadar yeter. Bugün kimse bir yere gitmiyor,” diye çıkıştı biri. Diğerlerinden daha yetkili olduğu sesinden anlaşılıyordu. Birden herkes sustu. “Bu fırtınada bir yere gidemezsiniz. Yarın bu konuyu tekrar konuşuruz.”

Bir süre sonra ejderler tekrar söylenmeye ve homurdanmaya başladılar; ancak Starflight dediklerini anlayamıyordu. Sürünerek Flame ve Viper’ın yanına gitti.

“Konuştukları hiçbir şey işimize yaramaz,” diye tısladı Flame.

“Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedi Starflight. “Bazılarının Burn’den hoşlanmadığını duydun mu? Bu konuda baskı yapabiliriz. Eğer Burn yeni kraliçeleri gibi davranmaya çalışırsa, Birçok GökKanat’ın taraf değiştireceğini düşünüyorum.”

“Söylemesi kolay,” dedi Viper kuyruğuyla Starflight’a vurarak. “Bakalım bunu gerçekten başarabilecek misin?” Kanatlarının gölgesinde saklanmaya çalışan Squid’i geri itti.

Starflight oyalanacak başka bir yol bulamadan Flame kapıyı çaldı.

Birden içerideki tüm sesler kesildi. Pençe sesleri kapıya yaklaşıyordu.

Starflight bir oda dolusu GökKanat’la baş başaydı.

Birçoğu küçük gruplar hâlinde toplanmış, yemek yiyor ve avların kemikleriyle oynuyordu. Kırmızı, turuncu ve altın sarısı pulları ateşte parlıyordu. Tuhaf görünümlü mızraklarını rasgele duvara yaslamışlardı. Ateşin yanında, bulundukları yerin işaretlendiği ve BuzKanat saldırılarının

gelebileceği yönlerin oklarla gösterildiği bir Pyrrhia haritası vardı.

“Daha neler...” dedi kapıya bakan asker. Susup bakakaldı. Sonra Starflight’ın tahminlerine göre odada olan on yedi ejder de dönüp onlara baktı.

Starflight nasıl göründüklerini tahmin edebiliyordu: sırlıslık, yorgun düşmüş, perişan, normalde bir arada görünmeyen beş farklı renkte ejder.

GökKanatlar’dan biri şaşkınlıkla donakaldı. “İşte onlar,” diye tısladı.

“Olamaz,” dedi başka biri.

Her nedense Flame, Viper ve Ochre dönüp Starflight’a baktı. Ama konuşma yetisi birden uçup gitmişti. Tek düşünebildiği, kısa bir süre önce buradakilere benzeyen GökKanat askerleri tarafından esir alındığı soğuk hapishaneydi. Squid gibi diğerlerinin kanatları altına saklanmak istiyordu.

Flame hafifçe ateş püskürtüp mümkün olduğunca yükselerek boyunu uzatmaya çalıştı. “Evet, biz,” dedi. “Kehanet ejderleri.”

“Kaderin ejderleri,” dedi askerlerden biri dehşete kapılarak.

“İnanmıyorum, ejderler bize gerçekten böyle mi sesleniyor?” dedi Viper. “Saçmalık. Neyiz biz, hayal ürünü bir parşömen karakteri mi? Bu sözün bir daha kullanılmasını yasaklıyorum.”

“Kızarmış martı mı şu?” diye sordu Ochre. Öne çıkıp masalardan birinin üzerindeki yarısı yenmiş hayvanı işaret

etti. “Bunu bitirmek isteyen var mı?” Kimsenin cevap vermesini beklemeden kuşu kapıp dişlerini geçirdi.

Starflight’ın arkasındaki Squid sessizce söyledi.

Daha da şaşırان GökKanatlar birbirine baktı. Starflight çok korkuyordu. Konuşmak ve diğerlerini ikna etmek zorundaydı. Ama korkudan dili tutulmuştu.

“Neden geldiniz?” diye sordu askerlerden biri. “Kaçtıktan sonra neden geri geldiniz? Gidecek onca yer varken neden buradasınız?”

“Ve DenizKanatlar’a ne yaptınız?” diye sordu bir başkası. “Yaz Sarayı’nı yıktığımızdan beri onlardan ne bir saldırı ne de bir baskın geldi. Birçoğunun hayatta kaldığını biliyoruz. Peki neden geri saldırmıyorlar?”

“Kraliçe Scarlet sizde mi?” dedi ateşin yanındaki duvara yaslanan bir asker. “Ona ne yaptınız?”

Flame, bu soruların bir önemi yokmuş gibi ön pençelerini salladı. “Size yanlış KumKanat grubunu desteklediğinizi söylemeye geldik.” Kendini bilmiş bir tavırla başını eğdi. “Kraliçe, Burn olmayacak. Kehanette de yazdığı gibi Burn ölecek. Biz Blister’ı seçtik.”

Birden kıyamet koptu. Ejderlerin birkaçı ayaklanıp masaları devirdi, külleri ve kemikleri etrafa savurdu.

“Bunu nasıl söylersin?” diye bağırdı biri.

“Birkaç ufak tefek ejderden emir almayız!”

“DenizKanatlar bu savaşı kazanamayacak!”

Askerlerden biri Flame’i iteledi. “Hain!” Kırmızı ejder geriye doğru sendelerken Starflight’ın pençelerinden birine bastı.

“Blister benim kardeşimi öldürdü!” diye gürledi bir başka ejder. “Asla kraliçe olamayacak. Onu kendi pençelerimle öldüreceğim!”

“Hayır, öldürmeyeceksin,” dedi Starflight’ın sesini dışarıdan duyduğu, diğerlerine öncülük eden ejder. Boynu uzun ve yaralı olan turuncu bir ejder öne çıkıp dikkatle kehanet ejderlerine baktı. Starflight bu GökKanat’ı daha önce görmüş gibiydi. Onunla sarayda karşılaşmış olabilirdi.

Asker Starflight’ın etrafından dolanıp Squid’in kulağından çekerek onu odanın ortasına getirdi. Bir anda ortadaki yaygara son bulmuştu. Squid acıyla bağırdı, kanatlarını çırttı ve kendi kendine söylenerek yere oturdu.

“Daha önce yakaladığımız DenizKanat bu değil,” dedi turuncu ejder kibirli bir tavırla. “Dövüştüğü askerlerde bıraktığı izleri gördünüz. Üstelik o dişiydi. Ve mavi. Bu ağlayıp sızlayan yaratık kehanet ejderi falan değil.” Şüpheli gözlerle diğerlerine baktı. “Bence bunu öldürelim. Hatta hepsini de öldürebiliriz.”

“Hayır!” diye karşı çıktı Starflight. “Ben kraliçenin esir aldığı GeceKanat’ım. Size yemin ederim. Beni leş yiyicilerle dövüştürmüştü, hatırladınız mı? Sonra da başka GeceKanatlar gelip beni almıştı hani?” Nefesini tuttu. *Lütfen inanın bana.*

Asker ona doğru ateş püskürttüktan sonra gözlerini kısıp yerde bulduğu büyük bacak kemiğini kemiren Ochre’ye baktı.

“Bu ÇamurKanat olmalı,” diye mırıldandı. “Ve Kum-

Kanat'ı ve GökKanat'ı hiç görmedik.” Flame ve Viper'ı dikkatle inceledi. “Kraliçe onları bize katılmaya hazır hâle gelene dek sarayın başka bir yerinde tutuyor sanıyorduk.” Gözlerini Flame'e dikti. “Ama Barış Pençeleri'yle yaşamak kabilenin en iyi ejderlerini bile mahvedebilir.”

Squid'e kuyruğuyla sertçe vurunca yeşil ejder acıyla inledi. “Eğer sen saraydaki GeceKanat isen, yanındaki DenizKanat'a ne olduğunu söyle bakalım.”

“O...” Starflight kendini çaresiz hissediyordu. Morrowseer bunun olabileceğini nasıl düşünememişti ki? Çok uzak olduğundan saraydan hiç kimsenin buraya gelmeyeceğini mi düşünmüştü? Tsunami'nin yerine Squid'i geçirmek istiyorsa birilerinin er ya da geç fark edip buna karşı çıkacağını düşünmüş olmalıydı.

Bu mağaradan herkesin canlı çıkması için Squid gerçek kehanet ejderiymiş gibi davranması gerektiğini biliyordu. Ama Tsunami'ye ihanet etmek istemiyordu. Ona göre Tsunami, Pyrrhia'daki onca ejderden dünyayı kurtarma ve kehaneti gerçekleştirme konusunda en başarılı olacak kişiydi.

Tüm cesaretini toplayıp turuncu ejderin gözlerinin içine baktı. “Orduyu topluyor.” Söylediği doğrudu. Bunun YağmurKanat ordusu olduğundan bahsetmesine gerek yoktu. “Bu savaşı bitireceğiz.” Mağaradaki diğer GökKanatlar'a döndü. “Yakında ailelerinizin yanına geri döneceksiniz. Yakında hepiniz güvende olacaksınız. Yakında barış gelecek.”

Bazılarının yüzündeki özlem dolu bakışı fark etti. Öf-

keli, vahşı GökKanat kabilesi bile barış içinde yaşamak istiyordu. Bundan emindi.

“Bu da kehanet miydi?” diye fısıldadı askerlerden biri diğerine.

Starflight başını iki yana salladı. “Hayır, bu size verdiğim bir sözdü,” dedi.

“Peki ya Blister?” diye sordu turuncu ejder. “Gerçekten onu mu seçtiniz? KumKanat kraliçesi o mu olacak?”

GökKanatlar’ın bir kısmı kanatlarını çırpıp tısladı.

Flame, Viper, Squid ve hatta Ochre bile Starflight’ı izliyordu. Herkesin ondan beklenen şeyleri söylemesini istediğinin farkındaydı. Kaderin Blister’ı seçtiğini, savaşı onun kazanacağını ve kimsenin bu konuda yapacak bir şeyi olmadığını söylemesi gerekiyordu.

Ama Blister’ın tehditkâr duruşunu ve gözlerindeki kötülüşü anımsadı. DenizKanat kraliçesini nasıl etkisi altına aldığını, Kestrel’i öldürdüğünü, Webs’i öldürmeye çalıştığını ve hiçbir geçerli sebebi olmamasına rağmen...

Ah.

Yedek kehanet ejderlerini süzdü. Blister yeni kehanet ejderlerini kendi seçmek için iki hikâye arasında çelişki olmasın diye ilk korumaları öldürmek zorundaydı. Derin derin düşünmeye koyuldu. *Onunla tanıştığımızda Glory’yi çoktan tanıyordu. GeceKanat arkadaşları olduğunu bile söylemişti. Onlarla işbirliği içindeydi.*

Yani Glory ve Tsunami’yi öldürme planının içinde olduğu neredeyse kesindi.

Kuyruğunu salladı. Blister, KumKanat kraliçesi ola-

mazdı. Şu an biraz olsun gücü varsa, bu gücü Blister'a kaptıramazdı.

"Hayır," dedi Starflight çatlayan sesiyle. Kraliçe olmaya çalışan bir yaşındaki bir ejder gibi konuşmuştu. "Henüz kimseyi seçmedik."

"O zaman Burn'ü seçin," dedi askerlerden biri. Diğerleri de başlarını sallayıp arkadaşlarını onayladı.

"Burn acımasız biri," dedi Starflight. "Öyle olduğunu siz de biliyorsunuz. Savaşmak için yaşıyor. Bu savaşı kazansa bile, başkalarını öldürmekten ve savaşmaktan vazgeçmeyecek. Kraliçe olursa büyük ihtimalle gözünü sizin krallığınıza dikecek."

Bu sefer kimse Starflight'a karşı çıkmadı. Bu sessizlik hepsinin aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Starflight'la aynı fikirdeydiler. Bunu kabul etmek istemeseler de söyledikleri doğrudu. Burn'le işbirliği yapmak hiç güvenilir değildi ve KumKanat kraliçesi olması çok tehlikeli olabilirdi.

"Evet," dedi Flame yarım ağızla. "Aynen onun dediği gibi."

"Bu da kehanet miydi?" diye fısıldadı askerlerden biri yanındakine.

"Hadi onları saraya götürelim," dedi turuncu ejder kararlı bir ifadeyle. "Onları Kraliçe Ruby'ye teslim edelim. Kararı o versin. Eğer Kraliçe Scarlet'ın nerede olduğuyla ilgili bilgileri varsa, kraliçe onları konuşturmayı başarır." Kuyruğunu salladı.

Hayır, diye düşündü Starflight kapıya yönelirken. Gök-

Kanat Sarayı'na geri dönmek GeceKanatlar'la kalmaktan bile daha korkunç olabilirdi. Kraliçe Scarlet onları arenada ölesiye dövüştürmüştü. Boynuna tırmanıp gözlerini çıkarmaya çalışan keskin silahlı leş yiyiciler hâlâ rüyalarına giriyordu. Morrowseer son anda hayatını kurtarmış olsa da, onu öldürmeye çalışan bir grup BuzKanat da bir türlü rüyalarından çıkmıyordu.

Ama bu bir rüya değildi. GökKanat pençeleri gerçekten ona doğru geliyordu. Ayaklarını gerçekten kıpırdatamıyordu. Dövüş eğitimlerinden tek bir hamle bile hatırlamıyordu ve bir kez daha esir olmak üzereydi.

Ve sonra kapı açıldı.

Ve GeceKanatlar içeri doluştu.

Sekiz GeceKanat bir anda kapıdan girip etrafa ateş püskürtünce, *Demek bizi takip edenler bunlarmış*, diye düşündü Starflight. Masaların ve haritanın tutuştuğunu gördü. Turuncu ejderin alevler arasında kaldığını fark etti ve sonra birileri kuyruğundan çekip onu dışarı çıkardı.

Flame, Viper, Ochre ve Squid de bağırarak üzerine devrildi.

Starflight kendini kurtarıp başını kaldırıncaya, kapının alevler içinde kaldığını gördü. Ateş tüm mağarayı kaplamıştı. GökKanatlar acıyla inliyordu. Siyah ejderler çıkışı tutup kaçmaya çalışan tüm askerleri öldürüyordu.

“Hayır!” diye bağırды Starflight. “Onlara söz verdim! Onlara söz verdim!” En yakındaki GeceKanat’ın sırtına atladı ama ejder ondan hemen kurtulmayı başardı. “Onları öldüremezsiniz!”

Starflight esir alınmak istemiyordu; ama bu ejderler kraliçenin sözünden çıkmayan ve görevini yerine getiren sıradan askerlerdi. Onlar da barış istiyordu. Böyle ölmeyi hak etmiyorlardı.

“Morrowseer!” diye seslendi Starflight. “Durdur onları!”

“Çok tuhafısın,” dedi Morrowseer gölgelerin arasından. Starflight yerinden sıçradı. “Bir avuç GökKanat işte. Neden umursuyorsun ki?”

“Onları kurtaramaz mısın?” dedi Starflight çaresizce. “Lütfen yaşamalarına izin ver.”

“Artık çok geç,” dedi Morrowseer.

Starflight dönüp alevlere baktı ve Morrowseer’in en başından beri bunu planladığının farkına vardı. Bu yüzden uzak mesafeye az sayıda ejder getirmişti. Bu yüzden askerlerin Squid’i sorgulaması umurunda değildi. Hepsinin bir parçasıydı. Testin sonucu ne olursa olsun tüm GökKanatlar’ı öldürecekti.

Burada olduğumuza dair tüm kanıtları silmek için hikâyemizi mahvedebilecek herkesi öldürdü.

Hayatının sonuna dek bu ejder çığlıklarının rüyalarına gireceğini düşünerek çaresizce ateşe baktı.

Squid, “Beni az kalsın öldüreceklerdi!” diye bağırdı Morrowseer’a. “Söylediğim gibi! Ben vazgeçiyorum! Artık kehanet ejderi olmak istemiyorum! Hazine falan yok ve çok sıkıcı ve saçma ve acıktım ve adanızdan nefret ediyorum ve eve dönmek istiyorum!”

“Peki,” diye hırladı Morrowseer. “Senin kadar işe yaramaz bir ejderle hiç karşılaşmamıştım. Git de biraz da Barış Pençeleri’ne zırla. Bakalım tek başına onları bulabilecek misin? Umarım yolda ölürsün.” Squid’i iteledi. “Git buradan! Git hadi!”

Squid ıslak kayaların üzerinde kayıp sendeledi. Bir süre konuşmadı ve sonra, “Tek başıma mı?” diye bağırdı.

“Ama babam Barış Pençeleri’nin lideri. Bana iyi davranmak zorundasın. Beni böyle gönderemezsin...”

“Öyle bir gönderirim ki,” diye tısladı Morrowseer. Çakan şimşekle karanlık dağlar aydınlandı. “Git yoksa seni öldürürüm. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Üç ay aşkına, diye düşündü Starflight. *Squid’den gerçekten nefret ediyor.*

“Bekle,” dedi Fatespeaker, DenizKanat’a. “Morrowseer, bekle. O bizden biri. Onu kaybedemeyiz.” Squid çaresizce Fatespeaker’ın pençelerini tuttu.

“Bir tane daha var,” dedi Morrowseer. “Sadece onu ormandan getirmemiz gerekiyor. Şimdiye dek karşılaştığı her ejderi etkilediğinden yola onunla devam edeceğiz. Bu DenizKanat zaten hiçbir işe yaramıyordu.”

“Bu hiç adil değil,” diye sızlandı Squid. “Başka bir DenizKanat’ın benden iyi olması benim suçum mu?”

Haklı, diye düşündü Starflight. Ağlayıp sızlanan bu yeşil ejder adına üzülmüyordu. *Kimse Tsunami’yle yarışamaz.*

“Bunu yapamazsın!” diye bağırdı Fatespeaker. “Flame! Viper! Bir şey söyleyin!”

Viper omuz silkti ve Flame kanatlarını büktü. Gözlerini GökKanatlar’ın yandığı mağaradan ayırmıyordu.

“Zaten kehanette olmak istemediğini söyledi,” dedi Ochre.

“Öyle demek istememiştim,” dedi Squid ağlayarak.

Morrowseer kuyruğunu sallayıp Squid’in başına sertçe vurdu. “Git buradan. Hemen. Seni öldürmediğime dua et.”

Squid ağlayarak geri çekildi, kanatlarını açtı ve fırtınalı gökyüzüne yükseldi. Bulut Pençesi Dağları'na doğru yavaşça kanat çırparken Starflight onu izledi. GökKanat topraklarında tek başına gezen bir DenizKanat... Squid'in hiç şansı yoktu. Starflight'ın başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Ne zaman Morrowseer'dan ve GeceKanatlar'dan daha kötü ejderler olduğunu düşünse, her şey daha korkunç bir hâl alıyordu.

Fatespeaker ağlıyordu; yüzü yağmur damlaları ve gözyaşlarıyla sıırıslıklam olmuştu. Gözlerini çıkarmak istiyor gibi pençelerini gözlerine bastırdı.

Starflight kanatlarından birini ona dolayıp titreyerek omzuna yaslandı.

"Belki her şey yolunda gider," diye fısıldadı. "Ejderler bazen seni şaşırtabilir."

Morrowseer, "Sıra sana da gelecek," dedi Starflight'a. "Bana kurallara uyabildiğini göstermek için şansın gitgide azalıyor."

Starflight düşünerek kuyruğunu Fatespeaker'inkine doladı. *Bunu neden yapmak zorundayım? Bana emir verebileceğini kim söyledi? Eğer ben kehanet ejderiysem, doğru olduğumu düşündüğüm şeyi yapmam ve herkesin bunun gerçekleşeceğine güvenmesi gerekmez mi?* Morrowseer'ın aklından geçenleri okumasını umursamıyordu. Dev ejdere bakıp ona tepki vermesini bekledi.

Morrowseer uzaklara baktı. "Adaya geri dönüyoruz," diye emretti. "Bu pisliği diğerleri temizler." Kuyruğunu yapıp kül olan mağaraya doğru sallayıp havalandı.

Fatespeaker, Squid'in ardından gitmek ister gibi dağlara yöneldi. Starflight öyle bir ejder olabilmeyi diliyordu. Bu durum arkadaşlarından birinin başına gelseydi Morrowseer'a karşı gelip arkadaşının peşinden gider miydi? Sunny için gideceğini düşünüyordu. Onu asla göz göre göre ölümüne terk etmezdi. Gerektiğinde onun için cesur biri olabileceğini düşünüyordu.

Ama şu an kaçabilecek kadar cesur değilim, dedi kendine. Ama belki beni kurtarmaya geliyorlardır. Onları beklesem daha iyi olabilir.

Belki de hiçbir şey yapmamak için kendime bahaneler arıyorumdur.

"Hadi, daha kötü şeyler olmadan gidelim," dedi Fatespeaker'a. Fatespeaker gözyaşlarını silip Starflight'in ardından yağmurlu gökyüzüne havalandı.

Dönüş yolu, gelişten çok daha zorluydu ve fırtına tüm yol boyunca durmak bilmedi. GeceKanat Kalesi'ne vardıklarında, Starflight'in tüm bedeni uyuşmuştu. Morrowseer'ın peşinden yorgun argın yatakhaneye giderken hiçbir konuşmadı.

"Yarın sabah gün doğumunda eğitim var," dedi Morrowseer girişte durarak. Oda boştu; diğer GeceKanat yavruları görünürde yoktu. Starflight ve Fatespeaker'a dikkatle baktıktan sonra arkasına döndü.

"Ee, bir şey yemeyecek miyiz?" diye atıldı Ochre üzgün bir sesle.

Starflight'in son yemeğinin üzerinden günler geçmişti.

Yorucu, bitkin günler. Ama zaten bu gece bir şey yiyecek gücü olduğunu düşünmüyordu. Sadece gözlerini kapatıp dağlar arasında kaybolan Squid'in üzgün ifadesini unutmak istiyordu.

"Hayır," diye homurdandı Morrowseer. Sonra da gitti.

Ochre üzülerek iç çekti. Viper tıslayıp yatağına gitti ve hemen kendini kalın örtünün altına gömdü.

Flame bir süre kuyruğunu sallayarak odayı inceledi. "Dün geceki zindandan pek farklı sayılmaz," diye söylendi. Ochre'yle odanın en ucunda yatan Viper'in yanında iki yatak buldular ve kısa bir süre sonra ÇamurKanat horlamaya başladı. Ama GökKanat oturup hiç kıpırdamadan uzun uzun kömürlere baktı.

Starflight uyumak üzereydi; ama yatağına kıvrılır kıvrılmaz Fatespeaker yanında belirdi.

Starflight, "İhhh," dedi uykulu bir sesle.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," diye fısıldadı. "Kraliçeyle konuşmalıyız."

"Biz mi?" diye sordu Starflight.

"Evet, ikimiz. Morrowseer yokken. Belki de Morrowseer'ın ne kadar kötü biri olduğundan haberi yoktur. Kraliçenin ikimizden birinin ölmesini emrettiği doğru olabilir. Eminim Morrowseer bunu kendisi uydurmuştur."

Starflight huzursuzca kuyruğunu salladı. Kraliçe Battlewinner'ın kehanet ejderleri konusundaki kararlara ne kadar dahil olduğunu merak ediyordu. Anakaraya gidip GökKanatlar'ı öldürmeleri kraliçenin emri miydi?

"Morrowseer'ın Squid'i göndermesinden pek hoşnut olmayacağına bahse girerim," dedi Fatespeaker öfkeyle.

“Belki de ona güveniyordur,” dedi Starflight. “Belki de ona istediğini yapma yetkisi vermiştir. Eğer öyleyse arkasından iş çevirdiğimiz için başımız büyük derde girer.”

“Belki de neler yaptığından haberi bile yoktur,” dedi Fatespeaker. “Ve onunla konuşursak belki ikimizin de yaşamasına izin verir, YağmurKanatlar’ı serbest bırakır, deneyleri durdurur ve Morrowseer herkesin hayatını mahvetmeden kehanetin olması gerektiği gibi gerçekleşmesini sağlar.”

Starflight başını eğip ona baktı. “Biraz fazla ümitleniyorsun sanki.”

“Denemeye değer,” diye üsteledi.

Starflight durup düşündü. Kafası karışmıştı. Yemeğe, uykuya ve arkadaşlarına gerçekten çok ihtiyacı vardı.

“Yarın özel bir görüşme talep edebiliriz,” dedi.

“Hayır!” dedi Fatespeaker. “Morrowseer buna asla izin vermez. Kraliçeyi gidip kendimiz bulmalıyız.”

“Kendini herkesten saklıyor,” dedi Starflight. “Saklamanın bir sebebi olabilir.” Bu konuda henüz mantıklı bir teori üretememişti.

“Evet, belki de bu sebebi öğrenmemiz gerek,” dedi Fatespeaker.

Fatespeaker haklıydı. Ne kadar çok şey öğrenirlerse o kadar güçlenirlerdi. İşe yarar bir şey bulabilirlerse...

“Peki,” dedi iç çekerek. “Gidip kraliçeyi bulmaya çalışacağız.”

Fatespeaker kanatlarını sallayıp gülümsedi. “Bu gece,” dedi.

“Bu gece mi?” Starflight ağırlı kanatlarıyla başını tuttu. “Lütfen beni güneş doğmadan bu yataktan çıkarma.”

“Bu önemli bir konu, Starflight. Şimdi uyu; seni sonra uyandıracağım. Anlaştık mı?”

Tekrar iç çekti. “Anlaştık.”

Fatespeaker’ın yataktan aşağı zıpladığını hissetti. Uzaklaşan pençe seslerini dinlerken yorgun beyni bir yandan bir yandan hiç durmadan düşünüyordu.

Kraliçenin sırrı ne? Neden kimsenin onu görmesini istemiyor?

Kraliçe Glacier’i ve KumKanat arkadaşı Blaze’i anımsadı. Glacier, tehlikeli bir şey yapmasın diye özel bir kale yaptırıp Blaze’i oraya kapatmıştı.

Ya Kraliçe Battlewinner da Blaze gibi birileri tarafından kontrol ediliyorsa? Ya kendi isteğiyle gizlenmiyorsa?

Eğer ters giden bir şeyler varsa... Battlewinner’a yardım edebilirse o da Starflight’a yardım ederdi.

Aklını kullanıp bu durumdan kurtulmalıydı. Kurtulmak zorundaydı. Sonunun Squid gibi ya da daha kötü olmasını istemiyordu.

Düşünmeyi bırak ve uyu, dedi kendine. Oturduğu yerden düşüncelere dalmış Flame’den yükselen dumanı görebiliyordu.

İliklerine kadar yorulmuş olsa da, ikisi de uzun bir süre uyuyamadı.

Starflight'ın dört bir yanı parşömenlerle çevriliydi. Yığın yığın, on ejder boyu yüksekliğinde, baktığı her yerde parşömen vardı.

En büyük eğlencesi: okumak! Aradığı her şey burada olmalıydı. Tüm sorularının cevapları... Bir yandan da telaşlıydı. Bu kadar şeyi nasıl öğrenebilirdi? Testten önce bunca şeyi nasıl okuyacaktı?

Test neydi? Ateşin kanatlarıyla ilgili bir şey. Burada ateşin kanatlarıyla ilgili bir parşömen olmalıydı.

Bir yığın parşömen yuvarlanıp Starflight'ın önüne serilince, "Hoop," dedi diğer koridordan bir ses. Clay yıkıntıdan başını çıkarıp Starflight'a sırtıttı. "Ah, selam. İşte buradasın."

"Dikkatli ol, Clay," dedi Starflight. Parşömenleri toplayıp düzgün bir şekilde yerleştirmeye başladı. "Bunlara ihtiyacımız var."

"Öyle mi?" Clay yüzünü buruşturdu. "Kehanet birtakım parşömenlerin bizi kurtaracağını mı söylüyor? Ben o kısmını hatırlamıyorum."

Starflight, Clay'e baktıktan sonra eline bir parşömen

daha aldı. *YağmurKanatlar'ı Kurtarmanın Yolları*. “Gördün mü?” dedi Clay’e pençe sallayarak. “İhtiyacımız olan tüm çözümler burada.” Parşömeni hevesle açtı; ama içinde hiçbir şey yazmıyordu. Üzüntüsüne hiç aldırış etmeyen yumuşak, boş kâğıt öylece karşısında duruyordu.

“Dışarı gel,” dedi Clay. “Bize yardım edebilirsin.”

“Gelemem. Önce bunların hepsini okumam gerek.” Starflight kanatlarını açtı, bir parşömen yığınının daha devirdi ve telaşla etrafında dönmeye başladı. Parşömen yığınları gitgide yükseliyor muydu? Başka bir parşömeni eline aldı: *GeceKanat Sırları*. “İşte ihtiyacım olan bu,” diye mırıldanıp parşömeni açtı. Ama yine içinde hiçbir şey yazmıyordu.

Clay hâlâ bekliyordu. “Her şeyi öğrenene dek sana yardım edemem,” dedi Starflight. “Burada kalmalıyım. Uzun sürmez. Yakında çok daha fazla bilgiye sahip olacağım. Ama şu an buradan çıkamam.” Yığının içinden parlak sarı bir parşömen çıkardı. Böyle bir güzelliğin içinde işe yarar bilgiler olmalıydı.

Sunny’ye Onu Sevdığını Söylemenin Yolları.

Starflight iç çekti. Açmadan tahmin etmişti: bomboş bir kâğıt parçası.

“Starflight,” dedi Clay. “Starflight. Hadi. Acele et. Starflight, bir yerlere gidiyor, hadi.”

Clay’in sesi değişmişti ve biri omzunu dürtüyordu. Starflight gözlerini kırptırdı; hâlâ uyku sersemiydi.

Fatespeaker, “Hadi,” diye fısıldadı tekrar. “Flame az önce dışarı çıktı. Hadi, çabuk ol. Biz de peşinden gidelim.”

“Neden?” diye söylendi Starflight gözlerini ovuşturarak. “Kraliçenin yerini bilmiyor ki.”

Ama Fatespeaker çoktan telaşla kapıya yönelmişti. Bu uykunun ona hiç yetmediğini düşünerek gerindi ve Fatespeaker’ın peşinden gitti.

Flame’i koridorun sonundan tam köşeyi dönerken yakalayıp peşinden gittiler. Fatespeaker konuşmadığından Starflight da sessizliği bozmadı. Gördüğü rüya içinde garip bir his bırakmıştı. Önemli bir şey unutmuş gibi hissediyordu. Birilerini uyarması gerekiyormuş gibi.

Bir süre sonra Flame, duvardaki kömürlere rağmen gitgide daha karanlık olan ve aşağı doğru inen uzun bir merdiven buldu. Birkaç kez durup çevreyi dinledi. O durduğunda Fatespeaker ve Starflight da durup başlarını gömüp saklandı.

Nihayet merdivenin sonuna geldiklerinde Flame, direkt volkana çıkıyor gibi görünen bir tünele yöneldi. Pencelerinin altındaki sıcaklık gitgide artıyordu. Starflight yolda sürekli durup derinlerden gelen sallantıları hissetmek için duvarlara dokundu.

Sonra ilk mağaraya geldiler.

Mağara boştu; ama Starflight parmaklık ve kelepçelerin neden orada olduğunu tahmin edebiliyordu. Flame ve Ochre’nin bir gece önce hapsedildiği GeceKanat zindanındaydılar.

Kafeslerin birçoğu boştu; yalnız dördüncüde sıkı ve donuk gri bir YağmurKanat uyuyordu. Fatespeaker ve Starflight kafesin önüne gelip içeri baktı. Starflight bu

YağmurKanat'ın neden diğerlerinden ayrı bir yere hapsedildiğini merak ediyordu.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

Flame'in sitemli yüzü karanlıktan birden belirince Starflight yerinden sıçradı.

“Seni takip ediyoruz,” dedi umursamaz bir tavırla. “Üç ay aşkına, neler çeviriyorsun?”

“Sizi ilgilendirmez,” diye çıkıştı Flame. “Gidin buradan.”

“Ya muhafızlardan biri seni burada yakalarsa?” dedi Starflight. “Tek başına kalede dolaşan bir GökKanat olarak başın büyük belaya girer. Yanında iki GeceKanat'la daha güvende olursun.”

Kırmızı ejder, Starflight'ın söylediklerini düşünürken burnundan dumanlar çıkıyordu.

“Peki,” dedi sertçe. “Ne isterseniz yapın, umurumda değil.” Dönüp ağır adımlarla uzaklaştı. Fatespeaker ve Starflight önce birbirine baktı, sonra da Flame'in peşinden gitti.

Koridordaki son kafeste bir GeceKanat vardı. Flame kafesin önünde durup pençesiyle parmaklıklara vurdu.

İçerideki sıradan bir GeceKanat değil, Deathbringer'dı.

Katil ejder başını kaldırıp dikkatle onlara baktı. Nefes alıp verirken kanatları hareket ediyordu; kafes ona biraz küçük gibiydi. “Selam, GökKanat. Bu kez seni kafesin diğer tarafında gördüğüme sevindim.”

“Nasıl birini öldürebilirim?” dedi Flame. “Bir ejderi hızlı bir şekilde öldürmenin yollarını öğrenmek istiyordum.”

Deathbringer ayağa kalkıp parmaklıklara doğru birkaç adım attı. “Birini öldürdükten sonra pişman olmamayı öğrenmek istiyorsun sanırım,” dedi.

Flame tıslayıp kuyruğunu salladı.

“Öldürmek için gerçekten iyi bir sebebin olmalı,” dedi Deathbringer. “Ve bu sebebe yürekten inanmalısın. Bir de öldürmek istediğin ejderlerle konuşmamalısın. Onların güzelliklerinden etkilenebilir, sohbet ederken onlarla eğlenebilirsin. Mesela yani.”

“Sana böyle mi oldu?” diye sordu Flame alaycı bir tavırla. “Bu yüzden mi buradasın?”

Omuz silkerken Deathbringer’ın kanatlarının altındaki gri pullar meşalenin ışığında parladı. “Olabilir. Ama bana soracak olursan verilen emirleri sorgulamak o kadar da kötü bir şey değil.”

Flame kuyruğunu sallarken kanadı da kıpır kıpır oynuyordu.

Fatespeaker, “Hangi emirler?” diye sordu Flame ve Starflight’a. “Bu kim?”

“Geleceği görürken kim olduğunu göremiyor musun?” diye sordu Flame alaycı bir tavırla.

“Bu Deathbringer,” dedi Starflight. “Beni ve arkadaşlarımı öldürmekle görevlendirilmişti ama bizi serbest bırakıp Glory’yi diğer GeceKanatlar’dan kurtardı.”

“Üç ay aşkına, sessiz ol biraz,” dedi Deathbringer. İlk defa endişeli görünüyordu. “Sanırım Kraliçe Splendor dışında burada sadece ben varım. Ama belli olmaz tabii.”

“Bu Kraliçe Splendor mı?” diye sordu Starflight.

“Kabilenin yakaladığı ilk YağmurKanat,” dedi Deathbringer. “Yanlışlıkla Vengeance’ı yaralayan kişi. Kraliçelerini yakalayınca istediğimiz her şeyi yaparlar diye düşünmüştük. Birden fazla kraliçeleri olduğunu ve kraliçelerden biri kaybolduğunda aylarca fark etmeyeceklerini hiç düşünmemiştik.”

“İnanılmaz,” dedi Fatespeaker.

“Hiç şaşırmadım,” dedi Flame.

“Bunların tümü değişecek,” dedi Starflight. *Glory tüm düzeni değiştirecek.*

“Glory sayesinde mi?” diye sordu Deathbringer. Glory birden yerinden sıçradı. Aklından geçenleri mi okumuştur?

Bir süre birbirlerine baktılar.

“Evet,” dedi en sonunda Starflight.

Deathbringer’in yüzündeki samimi ve üzgün ifadeden hissettikleri o kadar iyi anlaşılıyordu ki, Starflight da Sunny’yi her düşündüğünde yüzünde aynı ifade belirmediğini düşündü.

“Glory kim?” diye sordu Fatespeaker.

“Uzun hikâye,” dedi Starflight.

“Ben uyumaya gidiyorum,” diye homurdandı Flame. Fatespeaker’in yanından geçerken hafifçe ateş püskürttü. “Boşa çabalıyorum.”

“Bekle,” dedi Deathbringer. “Bir birey olduğunu asla unutma. Sana söylenenleri yapmak zorunda değilsin. En azından görevini sorgulayabilirsin.”

“Sorgulayayım da sonum senin gibi olsun, öyle mi?” dedi Flame. “Parmaklıkların altında lav çukuruna atılmayı bekleyeyim. Harika bir öneri.”

Deathbringer omuz silkti. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Daha kötüsü de olabilirdi.”

“Mesela arkadaşlarımdan birini öldürseydin daha kötü olabilirdi,” dedi Starflight.

Flame homurdanarak tünele doğru yola koyuldu. Starflight püskürttüğü ateşi takip ederek Splendor’ın kafesinin yanından geçip merdivenlere dönüşünü seyretti.

Deathbringer, “Glory iyi mi yani?” diye sordu Starflight’a. “Geri dönmeyi başardı mı?”

Starflight başını salladı. “Ama esir alınan YağmurKanatlar konusunda çok öfkeli.” Bir süre durup düşündü, onlara yardım etmiş olsa da bu GeceKanat’a güvenmemeliydi.

“Tabii ki öyledir,” dedi Deathbringer hafifçe gülümseyerek. “Bu arada, bu fikri hiçbir zaman savunmamıştım.”

Üst katlarda özenle oyulan deliklerin aksine, kömürler burada sivri uçlu taş duvarların içine yerleştirilmişti. Bu yüzden sivri gölgeler, taşların arasından kurtulmaya çalışan pençelere benziyordu. Kum Krallığı’ndan bile daha sıcak olduğundan Starflight’ın başı ağrımaya başlamıştı.

“Sen pek, şey...” diye söze giren Fatespeaker sonradan aklındakileri söylemekten vazgeçti.

“Sıradan katiller gibi görünmüyor muyum?” dedi Deathbringer. “Beni eğitmek için büyük çaba sarf ettiler. Ama sonra anakaraya gittim ve... sanırım bir süre yalnız kalınca başkalarını değil, kendini düşünmeyi öğreniyorsun. Korkarım bu yüzden kraliçeyi büyük hayal kırıklığına uğrattım.”

Fatespeaker parmaklıkları tuttu. “Sen kraliçeyle tanıştın mı?”

Başını eğip ona baktı. “Yüz yüze tanışmadım elbette. Bizi bir deliğin arkasından izleyip kızı Greatness aracılığıyla mesajlarını iletir. En azından ben kendimi bildim bileli böyle oldu.”

Starflight’ın birden pulları ürperdi. Ya kalenin dört bir yanında kraliçenin herkesi izleyebildiği delikler varsa? Ya kimse fark etmeden kabilesini sürekli izliyorsa? Telaşla etrafa bakıp duvarda birkaç delik olsa bu karanlıkta görünmeyeceğini düşündü.

“Onunla konuşmamız gerek,” dedi Fatespeaker. “Onu nasıl bulabiliriz? Tüm geceyi kalede onu aramakla geçirdim ve nerede olduğunu hâlâ bulamadım.”

“Öyle mi?” dedi Starflight şaşkınlıkla.

“Sen uyuyordun,” dedi. “Sana söyledim. Geceleri çok enerjik oluyorum. Bir an önce başlamak istedim.”

“Ben de,” dedi Deathbringer. “Beni dinle, kraliçeyi aramak pek güvenli değil. Bundan pek hoşlanmayabilir.”

“Gizemli özel alanını işgal etmek zorunda değiliz,” dedi Fatespeaker. “Taht odası var mı? Duvarın ardından onunla konuşabileceğimiz bir yer?”

Deathbringer durup düşündü. “Bu iyi bir fikir değil. Size yardım edeceğini sanmıyorum.”

“Bence eder,” dedi Fatespeaker. Ön pençelerini alnına yasladı. “Gördüm! Kehanetlerimden birinde gördüm!”

Deathbringer ona tuhaf bir bakış attı. “Eminim öyledir.”

“Gördüklerimde asla yanılmam,” dedi Fatespeaker şüpheyle. “Yine de, keşke bazen daha işe yarar konu-

larda beni uyarsalar.” Başını eğip pençelerine baktı; Starflight, Squid’i düşündüğünü anladı.

“Peki,” dedi Deathbringer yavaşça. “Eğer gerçekten taht odasına gitmek istiyorsanız... Kalenin diğer ucunda, konsey odasından gelirken kütüphanenin iki kapı ötesinde. Bu saatte duvarın arkasına gizlendiğini sanmıyorum; ama öyleyse dahi Greatness olmadan sizinle konuşmaz.”

“Konuşmasına gerek yok,” dedi Fatespeaker hevesle. “Dinlese yeter.”

Deathbringer, Starflight’la göz göze geldikten sonra tekrar omuz silkti. “Peki, bol şans. Ama acele edin. Yakında güneş doğacak.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Starflight. Zindanda ne bir pencere ne de zamanı anlayabileceği bir işaret vardı. Esirleri çevreleyen kabarık kayalar dışında hiçbir şey yoktu.

“Hissedebiliyorum,” dedi Deathbringer. “Birkaç ay açık havada uyursan sen de alışırısın.”

“Bu kadar uzun süre anakarada tek başına ne yaptın?” diye sordu Starflight.

“Bir listem vardı,” dedi Deathbringer. “Yeni emirler için de toplantılar yapıyorduk. Bir taraf savaşı kazanmaya çok yaklaştığında, önemli komutanlarından birinin gizemli bir şekilde öldüğünü fark ettiniz mi? Kendime pay çıkarmak için söylemiyorum tabii.”

“Ben fark etmiştim!” dedi Starflight. En azından son tarih parşömenlerinden anladığım kadarıyla. Ama eğer o sensen... Üç tarafta da aynı şey yaşandığından tesadüf olduğunu düşünmüştüm.”

Deathbringer kanatlarını açtı. “Kimin tarafını tutacağımıza daha yeni karar verdik.” Durup boynunu esnetti ve sonra Starflight’a baktı. “Bu kararı verirken kimse bana danışmadı.”

“Sen de Blister’ı sevmiyorsun,” dedi Starflight.

“Starflight, gitmemiz gerek,” dedi Fatespeaker kuyruğunu d rt terek. “Kraliçeyi bu gece bulmak istiyorum. Morrowseer daha korkunç bir şey yapmadan. Hadi.”

Starflight isteksizce geri adım attı. Hâlâ Deathbringer’a soracak bir sürü sorusu olduğunu d     yordu. Ve kendisine samimi cevaplar veren ilk GeceKanat Deathbringer olabilirdi. “Geri geleceğim,” dedi. “ ok yakında. Sana yarım etmenin bir yolunu bulaca ım.”

“Ba ımı derde sokma,” dedi Deathbringer. “Beni merak etme. Bol  ans.” Kanatlarını Fatespeaker’a doğru hafifçe e di.

Starflight onun için bir şeyler yapabilmeyi çok istiyordu. GeceKanat, Glory’yi nasıl kurtardıysa, o da aynı şekilde Deathbringer’ı kurtarmayı denemeliydi. Onu hem bu hapishaneden hem de ejderleri öldürme görevinden kurtarmalıydı. Cesur, güçlü ve kahramanca davranmalıydı. Ama nereden ba layacağını bile bilmiyordu.

Ona yardım etmek yerine Fatespeaker’la tünellerden ve koridorlardan geçerek taht odasını aramaya koyuldu. Kraliçenin orada olduğundan ve onları dinleyece inden emin değillerdi; ama onlara yardım etmeyeceği kesindi.

“Kütüphaneden iki kapı sonra,” diye mırıldandı Fatespeaker. “Bir de konsey odasından bahsetmişti.” Yol bitiminde durdu, aşağıda kalan iki tünele bakıp pençelerini birleştirdi.

“Sanırım konsey odasının nerede olduğunu hatırlıyorum,” dedi Starflight. Yataktan her çıktığında, kalenin haritasını kafasında çizmeye çalışıyordu. “Yanlış hatırlamıyorsam bu taraftan,” diye işaret etti.

“O zaman o taraftan gidelim,” dedi Fatespeaker. “Sanırım kütüphane o tarafta.”

“Kütüphane,” dedi Starflight. Sonunda Deathbringer’ın söylediğini kavrayabildi. “Kütüphane var! Fatespeaker! Sen gördün mü? İçeride kaç tane parşömen var?”

“Milyonlarca,” dedi.

“*Milyonlarca!*” Okumadığı milyonlarca parşömeni düşününce Starflight bayılacak gibi hissetti. Adeta rüyadaydı.

“Ciddi değildim,” dedi Fatespeaker sırtarak. “Sadece çok sayıda olduğunu söylemek istemiştım. Kaç tane olduğunu saymaya çalışmadım.”

“Olsun, o da heyecanlı,” dedi Starflight. Parşömenlere

bu kadar heyecanlandığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Ama dağın altında hiçbir zaman yeterince parşömen okuyamamıştı. Aynı parşömenleri tekrar tekrar okumak zorunda kalmıştı. Yeni şeyler, yeni cevaplar ve öğrenmek istediği bilgiler... Onun için çok şey ifade ediyordu.

“İşte burada,” dedi Fatespeaker. Uzun bir kemerin altında durdu.

Starflight içeri bakarken kalbi küt küt atıyordu. Kütüphane devasaydı, konsey odasından bile büyüktü. Burada ışık duvardaki oyuklara gömülmüş kömürlerden değil, parşömenlerden uzakta duran ve içinde ateş yanan metal abajurlardan geliyordu. Duvar da yerden tavana kadar oyulmuş kare delikler ve her delikte de özenle yuvarlanmış, etiketlenmiş ve düzenlenmiş üçle altı arası parşömen vardı. Bu kadar düzenli olması inanılacak şey değildi! Büyük masanın üzerinde de tüm parşömenlerin listelendiği büyük bir katalog duruyordu. İlk bakışta nasıl düzenlendiğini anladı; bir an önce içeri girip okumaya başlamak istiyordu.

“Çok tatlısın,” dedi Fatespeaker. “Şu yüzüne bir bak. Biri sana dev bir hazine sandığı vermiş gibi duruyorsun.”

Starflight onca parşömenin arasında tam olarak böyle hissediyordu. Yavaşça içeri girmeyi denerken Fatespeaker hemen kuyruğundan tuttu.

“Ah, hayır,” dedi. “Önce kraliçeyi bulacağız. Parşömenlerin arasında mutluluktan havalara uçma işini yarına bırakmalısın.”

“Eğer Morrowseer izin verirse,” dedi Starflight hüznle.

Fatespeaker, Starflight'ı kütüphaneden çekip iki kapı ılerledi ve durdu. Taş odada ne bir pencere ne de bir eşya vardı. Duvardaki tek kömürle aydınlanıyordu. Kapının karşısındaki duvar uğurböceği boyutunda, elmas şeklinde deliklerle dolu tuhaf bir kafesle kaplıydı.

“Bu odayı daha önce gördüm,” dedi Fatespeaker. “Ama taht odası olabileceğini düşünememiştim. Taht odasında taht olması gerekmez mi? Tahtta kimse oturmasa bile.”

“Taht deliklerin ardında olabilir,” dedi Starflight.

“Hımm,” dedi. “Bence yine de buraya taht odası denmemeli. Kafese gidip gözünü deliklerden birine yasladı.

“Fatespeaker!” dedi Starflight şaşkınlıkla. “Ona bu şekilde bakmaya çalışmamız doğru değil!”

“Sakin ol,” dedi Fatespeaker. “Zaten içerisi karanlık.” Başını eğip aşağıdaki deliklerden birini denedi. “Parlayan bir şey var ama ateş gibi görünüyor. Kraliçeyi göremiyorum. Sence içeride mi?” Duvara vurdu. “Merhaba! Majesteleri!”

Duvarıdan hiç ses gelmiyordu.

“Kraliçe Battlewinner?” dedi Fatespeaker tekrar. “Sizinle görüşmemiz gerek. Biz geldik, kehanet ejderleri.”

“Yani iki kehanet adayı GeceKanat,” diye düzeltti Starflight.

“Merhaba?” dedi Fatespeaker.

Hâlâ hiç ses gelmiyordu. Fatespeaker birkaç kez duvara vurdu ama hiçbir sonuç alamadı.

“Çok SİNİR BOZUCU bir durum,” diye bağırdı. “Bu tavrınız hiç hoşuma gitmedi majesteleri!”

“Gecenin bir yarısı geldik,” dedi Starflight. “Muhtemelen içeride değil. Başka bir yerde uyuyor olmalı.”

Fatespeaker kanatlarını büktü, iç çekip başını salladı. “Peki. Morrowseer’dan kaçmanın bir yolunu bulup yarın tekrar deneriz.”

Bu plan Starflight’ın pek hoşuna gitmemişti. Ama Fatespeaker görev başındayken ona karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu.

Tam geri dönecekken Starflight bir ses işitti.

Duvara sürtülen tırnak sesi.

Fatespeaker’a bakınca sesi onun da işittiğini fark etti. İkisi de duvara döndü.

“Majesteleri?” dedi Fatespeaker.

Hâlâ cevap gelmeyince, Starflight, “Eğer oradaysa bizimle konuşmak istemiyor,” dedi.

Fatespeaker kanatlarını büküp kaşlarını çatı. “O zaman bizimle görüşmesinin bir yolunu bulmalıyız.” Duvarın önünde dolanmaya başladı. “Buralarda bir yerde bir kapı olmalı. Bir şekilde içeri girip çıkıyordur, değil mi?”

“Sürekli aynı odada yaşamıyorsa tabii,” dedi Starflight. Birden aklında çizdiği haritanın parçalarını birleştirdi. “Sanırım... sanırım duvarın ardındaki oda aynı zamanda konsey odasına da bakıyor. Belki de orada yaşıyordur.”

“Yani oraya girmenin bir yolunu bulmalıyız,” dedi Fatespeaker koridora ilerlerken.

“Sence bu iyi bir fikir mi?” diye sordu Starflight. Aceleyle peşinden giderken pençeleri kayalara takıldı. “Bu durumdan hiç hoşnut olmayacağına eminim.”

“Aman ne yazık!” diye bağırdı Fatespeaker. “Biz de kabile üyesiyiz. Bizi dinlemek zorunda!”

Fatespeaker’ın kraliçeler ve kabileler konusunda bek bilgisi olmadığı ortadaydı. Belki de Barış Pençeleri kampı, diğer ejderlerin tavsiyelerine daha çok önem veriyordu. Ya da Fatespeaker nerede büyüseydi böyle bir ejder olacaktı.

Birden durdu, kaşlarını çatı ve başını iki yana eğdi. “Oraya nasıl gideceğiz?” diye mırıldandı kendi kendine. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Bir şeyler mi görüyorsun?” diye sordu Starflight yüzündeki ifadeyi görünce.

“Deniyorum,” dedi. “Ama sadece duvarları görebiliyorum.”

“Bu yolu deneyelim,” dedi Starflight.

Konsey odasını çevreler gibi görünen sarmal geçitlerde ilerlediler; ama Starflight kraliçenin saklanıp onu izlediği odaya giden hiçbir kapı göremiyordu.

Ama kapısı açık bir oda buldu. İçeri baktığında odanın boş olduğunu fark etti. Odanın duvarında dev bir Pyrrhia haritası vardı. Fakat harita şimdiye dek gördüklerinden çok daha ayrıntılıydı. Her koy, her körfez doğru hesaplanarak çizilmişti. Ormandaki detaylar bile haritadaydı: YağmurKanat köyünün yeri, ormandan geçen tüm nehir ve akarsular, Kum Krallığı’na ve GeceKanat Adası’na giden iki tünel. Hepsi işaretlenip özenle belirtilmişti.

Starflight, DenizKanatlar’ın Yaz Sarayı’nın haritada da işaretlendiğini fark etti; ama mürekkebi daha koyuydu ve diğerlerinden daha sonra işaretlenmişe benziyordu. Gece-

Kanatlar'ın Yaz Sarayı'nın yerini yandıktan sonra öğrendiğini düşündü. Derin Saray haritada yoktu; demek hâlâ bir DenizKanat sırrı olma özelliğini koruyordu.

En tuhafı da, haritanın dört bir yanında *leş yiyici mağarası* olarak işaretlenmiş yerler olmasıydı. Deniz Krallığı'nın adalarından Kum Krallığı'na yedi işaret vardı; hatta bir tanesi Buz Krallığı'nın karlı bölgelerindeydi. Her birinin üzerinde yeşil bir çarpı vardı.

Ne yapıyorlar acaba? diye düşündü Starflight haritaya bakarak. *Neden leş yiyicileri takip ediyorlar? Bu çarpıların anlamı ne?*

"Leş yiyici mağarası ne?" diye sordu arkasında duran Fatespeaker.

"Hiç leş yiyici gördün mü?" diye sordu Starflight. Fatespeaker başını iki yana salladı.

Az tüylü, iki bacağı üzerinde yürüyen ve hazine çalmayı çok seven minik yaratıklar. Saksâğan ve rakun gibi ama daha büyük. Bazen ellerindeki sopalarla ejderleri rahatsız ederler. Yani pek akıllı yaratıklar oldukları söylenemez."

"Ah," dedi Fatespeaker. "Tamam. Kraliçe Oasis'i öldürüp savaşı başlatan bir leş yiyiciydi."

"Aynen öyle," dedi Starflight. Scarlet'in arenasında onu öldürmeye çalışan iki leş yiyiciyi hatırlayınca ürperdi. Kâbuslarında hala o büyük ve ejdere benzeyen gözlerini görüyordu. Ne kadar korksa da düşünmeden edemiyordu. *Benimle aynı durumdaydılar. Tek dertleri arenada hayatta kalmaktı.*

"Yani bu mağaralar... Orada mı yaşıyorlar?" Fatespeaker uzanıp mağaralardan birini işaret etti.

“Sanırım,” dedi Starflight. “Hiç görmedim. Kalabalık yerlerde yaşadıklarını düşünüyorum. Parşömenlerde mirketler gibi büyük gruplar hâlinde yaşadıkları yazıyor. Ama okuduklarıma göre mağaralarının yerini gizli tutmaya çalışıyorlar. Onları yakalamaya çalışanlardan bu şekilde korunuyorlar.”

“Mesela GeceKanatlar’dan,” dedi Fatespeaker neşeyle.

“GeceKanatlar’ın onlarla ne alıp veremediği var bilmiyorum,” dedi Starflight başını kaşıyarak. Aklında bir teori vardı; ama dile getiremeden Fatespeaker pençelerini haritanın köşesine götürüp bağırdı.

“Bak! Arkasında bir şey var!”

Haritayı kaldırdığında arkasında gizli bir tünel olduğunu gördü.

“Hadi gidelim,” diye fısıldadı. Hiç düşünmeden tünelden içeri daldı.

Starflight’ın heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Ama başka ne yapabilirdi? Eğer bu tünel görüldüğü gibi oraya çıkıyorsa... Kraliçe Battlewinner’la görüşürken Fatespeaker’ı yalnız bırakamazdı.

Keşke Tsunami ya da Clay burada olsa! Starflight dövmekten hiç anlamıyordu. En azından bu konuda yardım edebilirlerdi.

“Bir şey görüyorum!” diye fısıldadı Fatespeaker kulağına. Starflight neredeyse yerinden sıçrayacaktı. “Kraliçe Battlewinner’ın karşısındayız! Doğru yoldayız!”

“Ödümü kopardın,” dedi Starflight göğsüne vurarak.

“Üzgünüm,” dedi Fatespeaker. Etraf karanlık da olsa Starflight güldüğünü hissediyordu.

“Peki” diye fısıldadı sürünürken. “Kraliçe Battlewinner’ı görüyorsun yani. Hayatta mı? Öyle biri var mı?”

“Elbette,” dedi Fatespeaker. “Neden sordun?”

“Hiç,” dedi Starflight. “Sadece onu kimse görmediğinden ve sesini Greatness dışında kimse duymadığından... Ölmüş olsa bu çok iyi bir plan olurdu diye düşünmüştüm. Greatness, Battlewinner’ın hayatta olduğunu iddia ettiği sürece Battlewinner’ın adını kullanarak kraliçe gibi emir verebilir ve kimse tahtta söz hak edemez.”

“Çok kurnazca,” dedi Fatespeaker. “Kırk yıl düşünsem aklıma gelmez.”

“Yanılıyor olabilirim.” Birden burnunu taşa çarptı. Arka pençeleri üzerine kalkıp alçak tavana dokundu ve ateş püskürttü. Tünel, hemen önlerindeki sütunla sona eriyordu.

Fatespeaker tısladı. “Olamaz! Doğru yolda olmalıyız!”

Starflight dikkatle sütunun arka tarafını incelerken pençelerinin altında bir boşluk olduğunu fark etti. “Tünel daralarak devam ediyor sanırım,” dedi.

Duvarda sütunla gizlenmiş ve bir ejderin zar zor sığacağı boyutta bir delik vardı. Pençelerini içeri sokunca tünelin doğru yönde ilerlediğini anladı.

“Aaa,” dedi Fatespeaker burnunu çekerek. “Çok korkunç bir yer olduğunu görüyorum. Önce sen gir.”

Starflight göğsüne bir volkan patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. *Bir düşün. Eğer biri bizi yakalarsa ikimizi birden öldüremez. En azından birimizin hayatta kalması gerek.*

Karanlık tünele girip pençelerine batan keskin kayala-

rı hissederken bu fikir içini pek de rahatlatmıyordu. Onu tek rahatlatan şey, Fatespeaker'ın hemen arkasında olması, hatta ara sıra kuyruğuna basmasıydı.

Tünel sarmal bir şekilde devam edince Starflight tünelin kendiliğinden böyle olmadığını, bunu birinin yaptığını düşündü. Son dönemecin ardından aniden açık bir mağaraya varınca ikisi de çok şaşırdı.

Starflight donup kaldı ve Fatespeaker ona çarptı.

Geldik.

Konsey odasına bakan duvarda delikler vardı. Bir başka duvarda da taht odasına bakan delikler. Diğer duvarda ise birini gizlenip gözetlemek için tasarlanmış birkaç delik.

Ama kraliçe yok.

Odada ne bir hiçbir hayat belirtisi ne de bir ejder vardı.

Başka nerede olabilir ki? Acaba haklı mıyım? Kraliçe öldü mü?

Mağaranın tam ortasında Morrowseer büyüklüğünde iki ejderin sığabileceği boyutta dev bir lav kazanı vardı. Volkanik kayalardan çıkarılıp şekil verilmiş, sivri köşeli bir siyah kâseye benziyordu. Ağzına kadar köpüren ve sıçrayan erimiş lavla doluydu. Dışarı taşan birkaç damlayı görünce, Starflight ayağındaki yanığı hatırlayarak dikkatlice geri çekildi.

İçeride boğucu bir sıcaklık vardı. Starflight kazanı çevreleyip tünel girişinin karşısındaki gizli deliklere göz atmak için duvara yöneldi.

Starflight üçüncü duvardın ardındaki odanın neresi olduğunu bilmiyordu; ama içeride bir sehpa ve yemekten artakalan, yere saçılmış kemikler görüyordu.

“Sanırım konsey üyeleri burada yemek yiyor,” dedi sessizce Fatespeaker’a. “Ejderleri gözetlemek için iyi bir fırsat. İzlediklerini fark etmeden ağızlarından bir şey kaçırabilirler.” Diğer iki duvara bakıp başını iki yana salladı. “Artık ejderleri pek gözetlemiyor gibi görünüyor.” Tekrar eğilip yemek odasına baktı.

“Sanırım haklısın...” diye söze giren Fatespeaker bir anda dehşetle bağırıp Starflight’ın omzunu sımsıkı tuttu.

Starflight, “Ne...” dedi ve sonra Fatespeaker’ın gördüğünü o da gördü.

Lavların arasından bir ejder çıkıyordu.

Starflight büyüdüğü mağaradan ayrıldığı günden beri birçok kez korkmuştu. Kraliçe Scarlet'ın korumalarıyla gelip Dune'u öldürdüğü ve onları esir aldığı günün hayatının en kötü günü olduğunu düşünmüştü. Ama sonra kraliçenin ölmesini istediğini bile bile arenaya çıkmıştı. Sonra da Kraliçe Coral onu esir almıştı. Tsunami elektrikli yılan balıklarının arasına dalmış, GökKanatlar, Yaz Sarayı'na saldırmıştı. Savaşın tam ortasında telaşla kaçtıktan sonra Sunny ormanda gözünün önünde ortadan kaybolmuştu. Tabii GeceKanatlar tarafından kaçırıldığından beri onlarca korku dolu şey yaşamıştı. Aslında bakılırsa son birkaç haftadır durmaksızın korkarak yaşıyordu.

Ama şu an yaşadığı, farklı bir boyuttaydı. *Bilimsel olarak imkânsız bir boyut. Bunca zaman lavın içinde miymiş yani? Bu mümkün değil. Buraya kadarmış. Beni kurtaracak hiç kimse yok. Burada öleceğime adım gibi eminim çünkü LAVIN İÇİNDE YAŞAYAN BİR EJDER önümde duruyor.*

Altın sarısı lavadan önce başı ve kanatları çıktı, sonra kazanı pençeleriyle tuttu. Ejder silkinirken lav damlaları etrafa saçıldı. Lav yavaşça başından aşağı dökülünce kalın

boynu, savaşta yaralanmış burnu ve etrafındaki turuncu havuzda cilalı ahşap gibi parlayan siyah pulları ortaya çıktı.

“Starflight, Starflight, Starflight,” diye fısıldadı Fatespeaker. Telaşla Starflight’ın kolunu sallıyordu. “Bir şeyler yap!”

“Ne gibi mesela?” dedi Starflight titrek bir sesle. Tünel kazanın diğer tarafındaydı. Kaçmak için ejderi ve her yere sıçrattığı lav damllarını geride bırakmaları gerekiyordu. Starflight buradan bir an önce gitmeyi gerçekten ama gerçekten çok istiyordu.

Tıssssssssssss.

Lavın içindeki ejder eğilip ikisine baktı. Pullarından beyaz buharlar çıkıyor gibi görünüyordu. İkisini dikkatle incelerken dilini çıkarıp soktu ve Starflight koyu gözlerinin derinliklerinde buz mavisi bir ışıltı olduğunu fark etti.

“Kimsiniz?” dedi birden. Onu duymakta güçlük çekiyorlardı. Sesi boğuk, kalın ve ürkütücüydü. Birkaç mağara ötede birileri pençesini buza sürtüyormuş gibi bir sestti.

Hi... hiç kimse,” diye kekeledi Starflight.

“Lütfen bizi öldürme,” diye bağırdı Fatespeaker.

“Bu size bağlı,” dedi lav ejderi. Tekrar tıslayıp kazanın köşesindeki pençelerini gerdi. “Nasıl?”

“Seni nasıl bulduğumuzu mu soruyorsun?” dedi Starflight. “Biz kraliçeyi arıyorduk. Kraliçe Battlewinner’ı.”

“Benim,” dedi ejder. Gözlerini kıstı. “Siz?”

“Biz... biz kehanet ejderleriyiz,” dedi Fatespeaker. “Ben Fatespeaker. Ve bu da Starflight.”

“Ahhh.” Kraliçe hafifçe lavların arasına daldı. “Hımm. Hiç etkilenmedim.”

“Bu nasıl olur?” dedi Starflight. “Nasıl oluyor da ölmüyorsun? Şu an kaynama noktası sıcaklığındasın. Lava ve pullarının fiziksel tepkimesi... Vengeance’a olanları gördüm. Lavların arasında yüzemezsin. Bu *mümkün değil*. Clay gibi kan kırmızısı yumurtadan çıkan ejderler bile bu sıcaklığa yalnız bir ya da iki dakika dayanabilir ve bildiğim kadarıyla GeceKanat yumurtaları ÇamurKanatlar gibi değil. Bu yüzden bilimsel açıdan bu imkânsız.”

Kraliçe, lavın yüzeyindeki köpüklere doğru soludu. “Mastermind’in oğlu,” dedi. Bir süre dikkatle onu inceledikten sonra öne eğilip çenesini kocaman açtı.

Starflight bir an kraliçenin saldırıp ikisinin de kafasını koparacağını düşündü. Ama sonra Starflight ağzının içine bakabilsin diye öyle tuhaf durduğunu fark etti. İçindeki korkunun yerini merak alınca kraliçeye yaklaştı.

“Starflight,” diye fısıldadı Fatespeaker telaşla. “Geleceği görürken hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Bu konuda gerçekten hiç emin değilim!”

“Üç ay aşkına,” dedi Starflight gözlerini kocaman açarak. “Fatespeaker! Şuna bir bak! Boğazı net bir şekilde görünüyor... ve mavi!” Battlewinner’in boğazı açık mavi renkte buz gibi görünen, yumuşak ve keskin sarmal desenlerle tuhaf bir şekilde ışıldayan bir maddeyle kaplıydı.

“Bu ne?” Starflight tekrar Battlewinner’in gözlerine baktı.

Kraliçe ağzını kapattı. “Buz.” Sesindeki boğukluk onu rahatsız ediyor gibi görünüyordu; derin bir nefes aldı başını lavın içine soktu ve tekrar çıkardı.

“Buz mu?” dedi Starflight. Bu gizemi çözmeye çalışırken aklına onlarca teori geliyordu. Acaba bu durumun avladıkları hayvanları öldüren GeceKanat bakterisiyle bir ilgisi var mıydı? Ya da lava karşı koymak için buz mu yutmuştu? Bu hiç mantıklı değildi. Bu sıcak adada ejderler buzu nereden bulabilirdi ki?

Kraliçe Battlewinner, bu durumu çözüp çözemeyeceğini görmek için onu test eder gibi nefesini boşuna tüketmeden sadece izliyordu.

Nefesi...

“BuzKanatlar!” dedi Starflight. “Donduran nefes onların silahı!”

Battlewinner başını sallayarak Starflight’ı onayladı ve ağır omuzlarını lavdan çıkarıp tekrar soktu. Siyah dilini tekrar dışarı çıkardı ve bu kez Starflight dilinin üzerinde ince bir buz tabakası olduğunu fark etti.

“Bir BuzKanat seni lanetlemiş,” dedi yavaşça. “BuzKanat’la karşılaştığında anakaradaydın, değil mi? Dövüş-tünüz, ejder sana buz püskürttü ama nefesi dışına isabet etmedi. Belki de ağzın açık olduğundan boğazından girip içini dondurdu. Böyle bir durumda bir gün içerisinde ölmüş olman gerekirdi.”

Kraliçe kanatlarını çırpıp turuncu damlaları etrafa saçtı. “O kadar basit değil,” diye homurdandı.

“Seni öldürmek o kadar basit değil,” dedi Starflight. “Buraya geri dönmeyi başardın ve lav da buzu etkisiz hâle getiriyor. Öyle mi?”

“Aynen öyle.” Kraliçe tekrar tısladı. “İkisinin arasında bir denge oluşuyor.”

“Ama nasıl...” dedi Fatespeaker. “Yani, lavın seni hemen oracıkta öldürmeyeceğini nasıl anladın?”

Starflight olanları adeta bir kehanet gibi gözünün önüne getirebiliyordu. Battlewinner anakarada muhtemelen GeceKanatlar’a yeni bir yuva arıyordu. Bir BuzKanat’la karşılaştı ve dövüş sırasında neredeyse ölüyordu. Ama o uzun yolu uçarak adaya dönmek zorunda kaldı. Her saniye donan kraliçe, ölüme gitgide yaklaşıyor gibi hissediyordu. GeceKanatlar ve GökKanatlar gibi ateş püskürten ejderlerin içindeki ateş bir süre buza karşı koyabilirdi; ama onu kurtarmaya yetmezdi.

Adaya varına dek dehşetle titremiş, midesi ve bağırsakları donup buz kütlesi pullarına doğru yayıldığından kendini kötü hissetmiş olmalıydı. Starflight, kraliçenin o an en iyi fikrin lava atlamak olduğunu düşündüğünü tahmin ediyordu. Lav onu öldürse bile, hiçbir şey o an hissettiklerinden daha kötü olamazdı.

Ama tam tersine lav hayatını kurtarmıştı. Kraliçe Battlewinner hâlâ hayattaydı ama içi hâlâ buz kaplıydı. Lavdan çıktığı an işi biterdi.

Starflight olan biten her şeyi merak etse de gerisi ayrıntılardan ibaretti. Greatness dışında bu sırrı kimin bildiği, bu odanın nasıl inşa edildiği, deliklerin nasıl yerleştirildiği, kazanın nasıl lavla doldurulup onun için hazırlandığı gibi. Starflight, kraliçenin yemek yiyip yiyemediğini merak ediyordu. Acaba ölümün kıyısında bir yaşam mı sürüyordu?

Kraliçe dikkatle onu izliyordu. Muhtemelen tüm bildiklerini birleştirirken zihnini okuyordu. Starflight, ağzı

ve boğazı buzla kaplıyken konuşmanın acı verici olduğunu düşünüyordu. Kraliçe bu yüzden mümkün olduğunca az konuşuyor olmalıydı.

Starflight, “Üzgünüm,” dedi kraliçeye. “Başına çok korkunç şeyler gelmiş.”

Battlewinner boynuzlarını düzleştirip şaşkınlıkla burnunu havaya kaldırdı. “Üzülmene gerek yok,” diye hırladı. “Çok yakında intikam alacağım.”

Görünüşe bakılırsa BuzKanatlar’ı kötü günler bekliyordu. Starflight uzanıp Fatespeaker’ın pençesini tuttu.

“Sizinle kehanet hakkında konuşmak istiyoruz,” dedi duraksayarak. “Morrowseer’in çok acımasızca davrandığını ve çok fazla müdahale ettiğini düşünüyoruz.”

Kraliçe kakhahayla sözünü kesip ardından boğazını tutarak acıyla eğildi. Bir süre sonra kendine gelip Starflight’a baktı.

“Ne derse onu yapın,” diye tısladı. “Her şey kehanete bağlı.”

“Ama bugün Squid’i ölüme terk etti,” dedi Fatespeaker. “Beni ya da Starflight’ı öldüreceğini söylüyor. Esir YağmurKanatlar’a da çok kötü davranılıyor. Lütfen, işler böyle yürümek zorunda değil, değil mi?”

“Kabileyi kurtarmak için her şeyi göze alacağız,” dedi kraliçe. Lavın içine gömülmeye başladı. “Şimdi burayı terk edin.”

“Lütfen, bekleyin,” diye bağırdı Fatespeaker.

Ama siyah ejderin başı çoktan lava gömülmüştü.

Kraliçe gitmişti. Tüm umutları suya düşmüştü.

Bitkin düşen Fatespeaker ve Starflight, hiç konuşmadan yatakhaneye geri döndü. Ümitsizce güneşin doğması-na Deathbringer'ın söylediğinden daha çok vakit olmasını diliyordu; ama her an Morrowseer'in öfkeyle suratına ateş püskürtebileceğini hissediyordu.

“Zavallı Squid,” dedi Fatespeaker yatakhanenin girişinde durarak. “Sanırım artık sizin DenizKanat’la işbirliği yapmak zorunda kalacağız.” İç çekip yatağına gitti.

Starflight'ın birden pulları ürperdi. *Tsunami*. Onu uyarmalıydı. Morrowseer, “Bir DenizKanat’ımız daha var. Tek yapmamız gereken onu ormandan buraya getirmek,” demişti. Acaba şu an GeceKanatlar, *Tsunami*’nin peşinde miydi? *Tsunami* iyi miydi?

Onu uyarabilirim. Çok geç kalmazsam tabii...

Aceyle yatağına gidip kayaları kazıyarak rüya taşıını sakladığı deliği buldu. Bu kez ormanda onu dinleyecek birilerini bulmalıydı. Bulmak zorundaydı.

Yine battaniyeyi üzerine çekip pençeleri arasındaki taşı başına koydu. *Tsunami*. *Lütfen duy beni. Tsunami*.

Her zamanki gibi aklına ilk gelen kişi Sunny oldu. Son-

ra da aklından diğer arkadaşlarını geçirdi: Tsunami, Clay, Glory...

Sonra aniden kendini bulutsuz, parlak gökyüzünden yere düşerken buldu. Hemen kanatlarını açıp yukarı doğru esen rüzgârı yakalayarak başını kaldırdı.

Yukarıda, güneşte parıltıyan beş ejder olduğunu fark etti. Sunny'yi görür görmez tanıdı: Altın sarısı pulları kimseninkine benzemiyordu. Clay'le birbirlerini yakalamaya çalışıyorlardı. Ataklığıyla Clay'in büyük kanatlarının arasından kurtulmayı başarırken ikisi de kahkahalarla gü-lüyordu.

Tsunami ve Glory onları izleyip taktik veriyordu. Glory'nin kanatları koyu mordu ve başında parlak kırmızı çiçeklerden yapılmış bir taç vardı.

Hey şey yolundaymış gibi arkadaşlarıyla uçuşup eğlenen Starflight da oradaydı. Oradaki Starflight daha büyük, daha nazik ve daha samimi görünüyordu. Aslında hepsi öyleydi. Tsunami ve Glory'nin bu kadar çok gülmesi çok nadir görülen bir durumdu; Clay de hiçbir zaman bu kadar atak ve kibar olmamıştı.

Bu kimin rüyası? diye düşündü Starflight. Tahmin etmesi pek zor olmamıştı.

Starflight yusufçuk gibi diğerlerinden ayrılıp neşeyle yanına geldi.

"Aynı rüyada iki tane sen!" dedi sevinçle. "Ne kadar tuhaf, değil mi?" Etrafında dönüp kanadını onunkine sür-tükten sonra geri gidip Clay'in kuyruğunu çekiştirdi.

Adeta dili tutulmuştu. Onun yanına gelince birden

tüm hatıraları canlanmıştı. Hayatı boyunca onu ne kadar çok sevdiğini ve tüm sorunları aşsalar bile farklı kabilelerden olduklarından her şeyin ne kadar imkânsız olduğunu düşündü.

Onunla konuşabilse, ondan Tsunami'yi uyarmasını istese belki onu dinlerdi...

Ama mavi gökyüzü birden yerini karanlığa bıraktı ve tekrar düşmeye başladı. Sonra birden kendini yeşil ışıkla ve köpüklerle çevrelenmiş bir hâlde buldu.

Suyun altındayım. Tsunami'nin rüyasında olmalıyım.

Kanatlarını sallayıp suda yavaşça döndü. İşte Tsunami oradaydı. Yeşil bir ejderin boğazını sıkmakla meşguldü.

Gill, dedi Starflight. Babası. *Kim olduğunu bilmeden arenada öldürdüğü ejder.*

Bu bir kâbustu. Tsunami'nin yüzünde derin bir üzüntü vardı. Starflight onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Tsunami, yüzerek ona doğru gelen kardeşi Anemone'u görünce birden yaşlı ejderi serbest bıraktı. Babası acıyla çenesini oynatarak yere düştü. Tsunami, Anemone'a dönüp özür diler bir tavırla pençelerini uzattı.

Ama sonra Anemone gözlerini kısıp Gill'in boğazına yapıştı. Pençelerini boğazına geçirirken kuyruğuyla Tsunami'yi kenara itti.

Tsunami, Anemone'u tutup geri çekmeye çalıştı; ama çok geç kalmıştı.

Starflight gözlerini kapattı. Tsunami'nin neden endişelendiğini anlamıştı. Anemone'un animus güçlerini kullanarak kötü bir ejdere dönüşmesinden ve onu bu durumdan kurtaramamaktan korkuyordu.

İşte savaşı bitirmek için bir sebep daha. Savaş olmasaydı, kimse Anemone’u güçlerini kullanmaya zorlamazdı. Anemone güvende olurdu.

Çatır. Çutur. Çatır. Çutur.

Starflight tekrar gözlerini açtı.

Duvarlardaki meşalelerle aydınlanan geniş bir mağarada oturuyordu. Neredeyse tüm zemin avlanmış türlü türlü hayvanla kaplıydı. Yabandomuzu, tavuk, inek, birkaç tane ördek, iki geyik ve bir suaygırı. Hâlâ hayatta olan bazı hayvanların duvarlara çarparak odada gezinmesi mağaradaki iki ejderin pek umurunda değildi.

Mağaradaki diğer ejder, kuyruğunu arka pençelerine sarıp ateşte pişmiş hayvanları büyük bir mutlulukla mide-sine indiren Clay’di.

“Ah, selam, Starflight,” dedi. Arkadaşlarının aniden rüyalarında belirmesi olağan bir durummuş gibi davranıyordu.

“Clay!” diye bağırdı Starflight. “Beni görebiliyorsun!”

Clay birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Seni görememem mi gerekiyordu?”

“Bu sıradan bir rüya değil,” dedi Starflight hemen. “Gerçekten buradayım. Yani gerçekten seninle konuşuyorum.”

“Elbette gerçekten benimle konuşuyorsun,” dedi Clay neşeyle. “Aç mısın? Buralarda mükemmel bir sülün olacaktı.” Etrafa bakıp kafasını kaşıdı. “Ah, şey, sanırım sülünü yedim. Üzgünüm.”

Starflight açtı ama rüyasında yediği yemekle doymaya-

cağının farkındaydı. “Clay, beni dinle. Rüya taşı kullanıyorum. Seninle GeceKanat Krallığı’ndan konuşuyorum.”

“Harika” dedi Clay. “Peki ya domuz? Hey, bir saniye, onu da yemişim.”

“Ciddiyim,” dedi Starflight kuyruğunu sallayarak. “Rüya taşları hakkında öğrendiklerini hatırlamıyor musun? Yıllar önce animus pençesi değerek yapılmış eski safirlerden bahsediyorum. Birini buldum ve çok önemli bir şey söylemek için rüyana geldim.”

Clay’in yüzünde şakın bir ifade belirdi. “Elbette, Starflight. Sürekli senin bana ders verdiğin rüyalar görüyorum.”

Starflight bir an duraksadı. “Öyle mi?”

Clay doğrulup azarlayan bir tonda söylenmeye başladı. “Dinlemiyor muydun? Parşömenleri okumadın mı? Bu yakılıştan önceydi. Bunu herkes bilir.”

“Yakılış değil, yaratılış,” diye düzeltti Starflight. “Ve ben hiç böyle konuşmuyorum.”

“Elbette,” dedi Clay. “Neyse, suaygırı?”

Starflight pençesiyle yere vurdu. “Tamam; ama beni dinle. Tsunami tehlikede. Morrowseer ve diğer GeceKanatlar onu yakalamaya çalışıyor. Bunu ona söyler misin?”

“Bak!” dedi Clay neşeyle. “Kardeşlerim!” Zıplayıp hemen bir grup ÇamurKanat’ın geldiği mağara girişine yöneldi. En küçük ejder zıplayıp Clay’in boynuna sarıldı ve en büyük olan da gülümseyerek başını eğdi.

Starflight, Clay’in kardeşleriyle tanışmamıştı ama ÇamurKanat köyünde Clay’in onlarla karşılaştığını işitmişti. Henüz küçük olan kardeşleri, şu an Kraliçe Morrhen’in

önderliğinde, Burn'ün tarafında savaşıyordu. Hatta biri savaşta ölmüştü.

Kurtarmamız gereken çok ejder var, diye düşündü. Korku ve telaştan kaskatı kesilmişti.

Clay'in söylediklerini gerçekten dinlediğine emin değildi. Denemeye devam etmeliydi.

Glory, diye düşündü gözlerini kapatıp.

Duyduğu kâğıt sesleriyle gözlerini açmadan yeni bir yere gittiğini anladı. Glory, ormandaki kulübelere birinde bir masanın önünde oturup önündeki parşömeni okuyordu. Kendi rüyasında başında taç yoktu ve aşırı yorgun görünüyordu. Koyu yeşil üzerine ışık vuran pulları, etrafındaki yapraklarla aynı renkteydi. Tüylü tembel hayvanı da boynuna kıvrılmıştı.

"Glory," dedi Starflight çatlayan sesiyle. Acaba onu dinler miydi? Rüya taşı son kullandığında Sunny'nin söylediklerini hatırladı. Eğer Glory bir hain olduğunu düşünüyorsa, söylediklerine inanması için hiçbir sebep yoktu.

YağmurKanatlar'ın yeni kraliçesi yavaşça başını kaldırıp gözlerine baktı. Bir süre öylece bakiştikten sonra, Glory yeşil gözleriyle Starflight'ın yüzünü incelemeye başladı.

"İnanamıyorum," dedi. "Rüya taşı bulmuşsun."

Starflight derin bir nefes verip rahatladı. Glory rüya taşı hakkında öğrendiklerini hatırlıyordu. Starflight hep sürekli çalışmak yerine Glory gibi her şeyi kolayca öğrenbilmeyi dilemişti.

"Kaçmadım," dedi Starflight telaşla. "GeceKanatlar beni kaçırdı. Yemin ederim, Glory. Sizi asla bırakmam."

Morrowseer kehanete uygun olup olmadığımı test ediyor. Bizim yerimize başka ejderler koymak istiyor ve şu an sadece bir DenizKanat'a ihtiyacı var. Yani Tsunami tehlike-
de ve seni bu konuda uyarmalıyım..."

"Dur bakalım," dedi Glory parşömenini kapatıp masaya yaslanarak. "Her şeyi en başından anlat."

Starflight, kaçırılmasından GeceKanat kraliçesiyle tanışmasına kadar tüm yaşadıklarını anlattı. İlk başta yine birilerine, kendi kabilesine ihanet ettiğini düşünerek kendini kötü hissetti. Ama sonra duvara kelepçelenen Orchid'i, yanan GökKanatlar'ı, ölüme terk edilen Squid'i düşünüp suçluluk duygusunu bastırdı. Artık kime sadık olacağını çok iyi biliyordu.

"Yani," dedi sözünü bitirirken. "Tsunami için endişeleniyorum. Lütfen ona dikkatli olmasını söyle."

Glory güldü. "Ah, tabii ki söylerim. Sen de Clay'e artık yemek yememesi gerektiğini söyle."

Starflight'ın yüzünde zorla da olsa hafif bir gülümseme belirdi. "Meğer gerçekten rüyasında yemek görüyormuş," dedi. "Aklının alamayacağı kadar çok yemek."

"Ah, Clay," dedi Glory sevecen bir tavırla. "Görünüşe bakılırsa ormanda hiç parşömen olmasa da ben de rüyamda belgeler görüyorum." Önündeki masaya doğru pençelerini salladı ve sonra tekrar ciddileşti. "Tsunami'yle konuşup ona birkaç özel koruma vereceğim; ama ben daha çok senin için endişeleniyorum. Henüz saldırmaya hazır değiliz. Ama eğer sen tehlikedeysen..."

Pençesiyle masaya bir çizik attı. "Morrowseer seni her

an öldürebilir gibi duruyor.” Pencereden dışarı baktı; ağaçlardaki rengârenk kanatlar ıslıl ıslıl parlıyordu. “Ama kabilem... Henüz hazır değiliz. Şu an saldırırsak hepsi ölür.”

“Anlıyorum,” dedi Starflight. Glory artık bir kraliçeydi. Arkadaşları kadar kabilesini de düşünmeliydi. İçinden bir ses, “YağmurKanatlar’ı boş ver! Lütfen beni kurtar! Hemen gel!” diye bağırarak istiyordu. Ama söylemesi kolaydı. Glory’nin düşünmesi gereken çok şey vardı. Birçok bilgiyi göz önünde bulundurmak, savaş stratejilerinin artılarını ve eksilerini değerlendirmek, kayıpları ve hasarları düşünmek zorundaydı. Parşömenlerde okudukları ama hiçbir zaman gerçek hayatta kullanmadıkları teorileri uygulamalıydı.

Bu yüzden, “Ben iyiyim. Siz gelene dek başımın çaresine bakarım,” demekle yetindi.

Glory başını eğip ona baktı. Kanatlarının ucunda pembe ve mor renkler belirdi. “Starflight, bu şimdiye dek söylediğin en cesurca şey olabilir.”

Starflight başını öne eğip pençelerine baktı. “Şey, beni biliyorsun. Çok geç kalmayın.”

Glory tekrar gülünce Starflight birden arkadaşlarına büyük bir özlem duyduğunu hissetti. Arkadaşlarıyla anlaşmak zor olsa da, en azından birileri için kehanetin parçası olmak dışında bir anlam ifade ettiğini bilmek güzeldi.

Glory tekrar ciddileşti ve önündeki parşömenin köşesiyle oynamaya başladı. “Demek bana yardım ettiği için Deathbringer’ın başı dertte.”

“Eminim seni serbest bırakırken böyle bir risk olduğunun farkındaydı,” dedi Starflight.

“Hımm,” dedi Glory şüpheyle. “Cazibesini kullanarak işin içinden çıkabileceğini sanmıştır. Aptal şey.”

“Bu hâlâ mümkün,” dedi Starflight. “Greatness’ın onu öldürmek istediğini sanmıyorum.”

Glory silkindi. “GeceKanatlar hakkında başka neler biliyorsun?” diye sordu. “Saldırırken işimize yarayacak şeyler... Mesela tünel girişinde zihin okuyan ejderler var mı? Ben olsam birilerinin geldiğini önceden anlamak ve hatta savaş planlarını öğrenmek için girişe birilerini koyardım. Mağarada kaç asker olduğunu öğrenmek için kamufle olmuş bir casus göndermek istiyorum ama bu yüzden bir türlü cesaret edemiyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi Starflight. “Üzgünüm. GeceKanatlar’ın stratejisi hakkında işe yarar bir şey bilmiyorum.”

“Eminim sandığından daha çok şey biliyorsundur,” dedi Glory. “Kaleden biraz daha bahseder misin? Ya da adadaki yerleşimden? Ya da tüneli kullanmadan, uçarak adaya nasıl gidebileceğimizden?”

Starflight birden üzüldü. “Okyanusun üzerindeki rotayı bir şekilde tarif etsem bile önce ÇamurKanat ve GökKanat topraklarından geçmeniz gerek,” dedi. *Bu da haftalar sürer, diye düşündü. Burn’ün askerlerinden saklanarak anakaranın bir ucundan diğer ucuna gitmek... Tek başıma haftalarca hayatta kalabilir miyim?*

“Evet, bu pek güvenli bir plana benzemiyor,” dedi Glory.

Starflight kanatlarını oynattı. Pullarında bir serinlik hissetti ve serinlik Glory’nin ormandaki rüyasından gelmi-

yordu. “Sanırım gitmeliyim,” diye fısıldadı telaşla. “Güneş doğmak üzeredir.”

“Peki,” dedi Glory ayağa kalkarak. “Ama yarın tekrar gelmeye çalış. Her şeyin üstesinden geleceğiz, Starflight. Hepsi geçecek.” Masanın üzerinden atlayıp kanatlarını Starflight’a doladı. Gerçekten orada olmadığından sarılma çabası pek işe yaramadı ama Starflight yine de rahatlamış hissetti.

“Görüşürüz,” dedi. “Tsunami’ye göz kulak olmayı unutma.”

Glory gözlerini devirdi. “Şu an kabilem onu kaçırmaması için GeceKanatlar’ı buraya çağırabilir. Pyrrhia’daki en sakin komutan olduğunu söyleyemem.”

Starflight gülümseyip riya taşını alnından kaldırdı.

Orman birden yok oldu.

Yine kasvetli, karanlık GeceKanat yatakhanesindeydi.

Gözlerini açmadan hemen önce pençe sesleri mi duymuştu? Starlight etrafına baktı ve örtüsünün açılmış olduğunu fark etti.

Biri açmış olabilir.

Pençeleri ve parlayan taş örtünün dışında kalmıştı. Taşı göğsüne dayadı ve sonra yatağın yan tarafına doğru eğilip taşı deliğe sakladı.

Gelen seslere bakılırsa, diğer ejderler de uyanmaya başlamıştı. Ama odaya bakınca uyanan kimseyi göremedi.

Birileri rüya taşını gördü mü? Beni mi izliyorlardı?

Belki de ben öyle sandım.

Ama bu sırrın artık güvende olmadığı hissini üzerinden bir türlü atamıyordu.

Starflight yerinden çıkacak gibi atan kalbini sakinleştirmek için örtünün üzerine kıvrılıp uzandı.

Yapmam gerekeni yaptım. Glory'yi uyardım. Şimdi tek yapmam gereken beni kurtarmalarını beklemek. Bunu yapabilirim.

“Kalkın,” diye hırladı Morrowseer kapıdan.

Yatakhanedeki tüm ejderler, diken diken olmuş boyun pullarıyla ayağa kalktı. Ama Morrowseer'ın gözleri, kehanet ejderlerinin üzerindeydi. Starflight, Flame'in GeceKanat'la göz göze gelmemek için başını eğdiğini fark etti.

“Dünkü performansınızı hiç beğenmedim,” diye homurdandı Morrowseer.

“Bir daha böyle bir durumla karşılaştığınızda hiçbir destek almadan dövüşüp rakibinizi alt etmenizi istiyorum. Bu yüzden bugün dövüş eğitimi var,” dedi.

Starflight kanatlarını büktü. EN sevmediği şey dövüş eğitimi almaktı.

“Bir daha mı?” diye çıkıştı Viper. “Bir daha böyle bir duruma düşecek kadar aptal değilim.”

Morrowseer tısladı. “Eğer sen de Barış Pençeleri'ne geri dönmek istiyorsan kapı orada.” Kanadıyla dışarıyı işaret etti.

Viper kaşlarını çatıp bir süre duraksadı, sonra başını öne eğip söylenmeyi kesti.

“Boğazım ağrıyor,” dedi Flame başını kaldırmadan.

“Oradaki kapta su var.” Morrowseer yatakhaneinin diğer ucunu işaret etti. “Acele et ve bize yetiş.”

Diğerleri Morrowseer’ın peşinden gitti; birkaç dakika sonra öksürüp boğazını kaşıyan Flame de onlara katıldı. Morrowseer ejderleri dağın volkan daha dün patlamış gibi lav nehirleri akan kısmından zindanların bulunduğu yere çıkardı. En büyük lav nehri, YağmurKanat zindanlarının önündekiydi. Zindanların biraz ötesine konunca Starflight her mağaranın başında miğferli, mızraklı ve alarm çanlı muhafızlar olduğunu fark etti.

Bunu bu gece Glory’ye söylemeyi unutmamalıyım, dedi içinden. Her YağmurKanat’ın başında iki muhafız var sanki.

Morrowseer’ın nereye baktığını fark ettiğini anladığı an başka şeyler düşünmeye başladı. “Lava biraz fazla yakın değil miyiz?” diye sordu Starflight dağın tepesinden akan altın sarısı ateşi göstererek.

“Bu adadaki her yer lava yakın,” diye homurdandı Morrowseer. “Hadi siz ikinizle başlayalım.” Kuyruğuyla Ochre ve Flame’e vurunca Starflight birden rahatladı. “Birbirinizi öldürmeye çalışın. Gerekli durumlarda ben müdahale edeceğim.”

Ochre kararsızlıkla Ochre’yi süzdü. “Birbirimizi öldürmeye çalışmak mı?” dedi. “Hem de kahvaltı yapmadan mı?”

Flame pençelerini gerdi. “Bana uyar. Kurallar nedir?”

“Savaş alanında kural diye bir şey yoktur,” dedi Morrowseer.

Flame aniden Ochre’nin üzerine atladı. Pençelerini ÇamurKanat’ın burnuna geçirip kanattı, sonra dönüp ÇamurKanat’ın göğsünü tekmeledi.

“Hey!” diye gürledi Ochre, GökKanat’a saldırırken.

Siyah, kayalık dağda boğuşurken parlayan kırmızı ve kahverengi pulları bir süre sonra kanla kaplandı. Lav nehri-
rine bu kadar yakinken kaçacak pek bir yer yoktu. Bir ara Flame’den gelen ateş neredeyse Starflight’ın kolunu yakacaktı. Ochre de Viper’ın ayağına basınca ejder öfkeyle *tısladı*.

“Burası.” Fatespeaker, Starflight’ı alıp uzun bir sütunun üzerine çıkardı. Korkuyla aşağıdaki lavı izleyen Starflight, pençelerini kayaların arasındaki boşluklara gömdü. O kadar yukarıdayken bile sıcaklığı pullarında hissediyordu. Korkusu onu uyanık tutmalıydı ama yorgunluktan biraz sersemlemiş ve sıcaklık da daha çok uykusunu getirmişti. Orada uyuyakalsa ne olacağını düşünerek gözlerini ovuşturdu. Ya direkt lavaya yuvarlanacağını ya da onu volkanın tepesinde sallandıracak Morrowseer’in pençelerinin arasında uyanacağını düşündü.

İki ejderin hareketlerini dikkatle izlemeye çalışıyordu; ama Clay ve Tsunami’nin aksine böyle bir dövüşte neler olup bittiğini hiçbir zaman anlayamıyordu. Herkes çok hızlı hareket ediyordu.

Ochre birden havaya fırladı ve Flame’in etrafında daire çizerken, “Kes şunu! Dövüş bitsin artık!” diye bağırdı.

Morrowseer kahkaha attı. “Savaş alanında sırf sen istedin diye kimse dövüşü bırakmaz.”

“Ciddi bir kanaması var,” dedi Fatespeaker. “Kanatındaki kesiğe bak.”

“Hımm,” dedi Morrowseer Ochre’yi inceleyerek. “Peki, ÇamurKanat, sen çık. Onun yerine *sen* gir.” Fatespeaker’ı omzundan yakalayıp Flame’e doğru fırlattı.

GökKanat hiç vakit kaybetmeden öne çıkıp dişlerini Fatespeaker’ın boynuna geçirdi.

“Ayy!” diye bağırdı Fatespeaker acıyla. Kanatlarıyla kafasına vurup Flame’i yere düşürdü ve sonra pençesiyle ejderi tehdit edip geri kaçtı.

Viper, “Beni de al!” dedi Morrowseer’a. “Onu ısırmak istiyorum! Bir şans ver, onu öldürebilirim!”

“Hadi çık ve dene bakalım,” dedi Morrowseer başını eğip küçük GeceKanat’a bakarken.

Viper büyük bir memnuniyetle tıslayıp saldırıya geçen bir akrep gibi kuyruğunu kaldırarak öne çıktı. Fatespeaker korkuyla bağırıp sütunun arkasına kaçtı. Viper onu kovalarken sütunun diğer tarafına geçti.

“Bu hiç adil değil!” diye bağırdı Starflight. “Fatespeaker ikisiyle de mi dövüşecek?”

“Gerçek savaşlar hiçbir zaman adil olmaz. Eğer hayatta kalmayı başaramazsa yerine sen geçersin.”

Starflight pençelerini birbirine kenetleyip endişeli gözlerle aşağıda hareket eden karartıları izledi. Burada olmaksızın nefret ediyorlardı; bunun hıncını Fatespeaker’dan alırlarsa hiç şaşırmayacaktı.

Flame, Fatespeaker'ın burnuna doğru ateş püskürttü. Fatespeaker başını eğip yuvarlanırken Viper'in hemen yanına saplanan zehirli kuyruğundan zar zor kaçtı.

Starflight, "Viper'in kuyruğu çizip geçse bile Fatespeaker ölebilir," dedi Morrowseer'a. "Belki hemen ölmez ama enfeksiyon..." Blister, Webs'i yaraladığında çiziyiğin gün geçtikçe kötüleştiğini kendi gözleriyle görmüştü. Yalnız Kum Krallığı'ndaki özel bir kaktüs zehrin etkisini geçiriyordu ve adada bu kaktüsten olmadığı kesindi.

"Bu kadar endişeleniyorsan kendin gir," dedi Morrowseer. Dikkatle dövüşü izliyordu. "GökKanat, kimse sana ateşini en yüksek sıcaklığa getirip püskürtmeyi öğretmedi mi? Bak, böyle." Başlarının üstüne ateş püskürttü. "Üç ay aşkına, Fatespeaker, ortalıkta yuvarlanmayı bırak da pençelerini kullan."

"Starflight, bana yardım et," diye bağırdı Fatespeaker.

Başka şansı yoktu. Viper'in kuyruğu ve Flame'in pençeleriyle yüzleşmek korkunç bir fikirdi ama Fatespeaker'ı yalnız bırakamazdı. Arkadaşları burada olsa onlar da aynı şeyi yapardı. Gözlerini kapattı, bacaklarını sıktı ve sütunun üzerinden Flame'in sırtına atladı.

GökKanat gürleyerek döndü ve Starflight'ı siyah kalyaların üzerine fırlattı. Taşların sert köşeleri pullarını ve kanatlarını yardı. Küçük kesikleri kanarken güçlkle ayağa kalktı ve Viper'in Fatespeaker'ı yere serip kuyruğunu ona doğrulttuğunu gördü. Morrowseer düşünceli bir ifadeyle onları izliyordu.

Starflight, "Dur!" diye bağırdı Viper'a koşarak. "Onu rahat bırak!"

Viper, “Bu senin hatan,” diye tısladı Fatespeaker’a. “Senin bu aptal kabilen olmasaydı şimdi kampta ailemin yanında olurum.”

Viper tam kuyruğunu Fatespeaker’ın boynuna sağlarken Starflight, Viper’a çarptı. Burnu keskin zehir kokusuyla doldu ve başını Viper’ın kanadına vurdu. Viper sendeleyerek geri kaçarken kuyruğunun dengesini kaybetti ve Flame’in yüzünü yaraladı.

Flame acıyla inlerken çılgına dönüp suratını pençeledi ve kuyruğuyla Viper’ın yan tarafına vurdu. Viper bir kez daha savruldu.

Viper tam köşede sendeleyip kulakları sağır eden bir çığlıkla lav nehrine düşerken Starflight dehşete olanları izledi.

“Hayır!” diye bağırdı Morrowseer eğilerek. Ama Viper’ı yakalamaya çalışmıyordu. Flame’in başını pençeleri arasına alıp yarasını inceledi. “GökKanat! Kıpırdama! Beni görebiliyor musun?”

Flame boğuk bir sesle inlemeye devam ediyordu.

“Viper!” diye bağırdı Fatespeaker. Güçlükle Starflight’ın altından kurtuldu. Starflight onu nehrin kıyısına kadar takip etti; ama KumKanat lavın içinde yok olup gitmişti. “Viper!” diye bağırdı Fatespeaker.

Bu dehşet verici durumda, Starflight’ın beyni ona bir mesaj gönderdi ve Starflight arkasına döndü. “Ochre, onu çıkarabilirsin,” diye bağırdı. “Hemen harekete geçersen onu kurtarabiliriz.”

Ochre donuk bakışlarını ona dikti. “Neden bahsediyorsun sen?”

Pulların.” Starflight, Ochre’yi kolundan çekip lava doğru sürüklemeye çalıştı. Ochre, kale gibi dimdik bir şekilde oturup hiç kıpırdamıyordu. “Ochre, lütfen! Pulların ateşe dayanıklı. Hiçbir yara almadan lava girebilirsin! Onu bulup çıkarabilirsin. Lütfen, sadece bir dene!”

“Ateşe dayanıklı pullar mı?” dedi Fatespeaker merakla.

“Çünkü kırmızı bir yumurtadan çıktı,” dedi Starflight. Kehanette söylendiği gibi. Bu da ateşe dayanıklı pulları olduğu anlamına geliyor. Hadi, neden hâlâ buradasın?”

“Beni rahat bırak,” diye homurdandı Ochre oturduğu yere daha sıkı tutunarak. “Yumurtamın kırmızı olduğundan ve pullarımın ateşe dayanıklı olduğundan emin değilim. Bunu lav nehrine atlayarak öğrenmeye hiç niyetim yok!”

“Ama,” diye karşı çıktı Starflight. “Eğer kehanet ejderiysen, eğer o ÇamurKanat sensen, tıpkı Clay gibi senin de kırmızı yumurtadan çıkmış olman gerek.” Artık Ochre’yi ikna etme çabası boşunaydı. Her için çok geç olduğunu bilerek yüzünü lava döndü. Viper bir kez bile yüzeye çıkmamıştı. O, artık yoktu.

“Şu kehanet saçmalıkları,” dedi Ochre. “Ben en parlak gecede de dünyaya gelmedim. Bu yüzden parşömenlerde yazılan birkaç kelimeye güvenip hayati kararlar vermeyeceğim.”

Starflight yavaşça dönüp ÇamurKanat’a baktı.

“En parlak gecede dünyaya gelmedin mi?” dedi.

Ochre omuz silkti. “O da gelmedi. İkimiz aynı gün yumurtadan çıktık. En parlak geceden birkaç hafta önce.”

Hâlâ pençelerini yüzüne bastırıp yerde acıyla kıvranan Flame'i işaret etti. Morrowseer başına dikilip öfkeyle kuyruğunu yere vurdu.

"Ama..." dedi Starflight. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Birden her şey açığa kavuşmuş gibiydi. Ama işler aynı zamanda bir o kadar da karışmıştı.

Yedek ejderler gerçek değildi. Kehanetteki ejderler onlar değildi. Her şey Morrowseer'ın yaratmak istediği bir aldatmacaydı.

Dev GeceKanat sadece kehanete müdahale etmekle yetinmiyor, aynı zamanda da onu en baştan yazmaya çalışıyordu.

Fatespeaker lav nehrinin yanına çökmüş, kanatları başının üzerinde ağlıyordu.

Gördüğüm kadarıyla Viper ve Squid ona çok kötü davranıyordu, diye düşündü Starflight. Az önce Viper on öldürmeye çalışıyordu. Ama yine de Fatespeaker ikisini de kaybedince çok üzüldü.

Çünkü bazı ejderler gibi kalpsiz bir canavar değil.

Morrowseer, “Ayağa kalk,” diye hırladı Flame’e. “Sen bana lazımsın.”

Kırmızı ejder yavaşça inleyerek yanıt verdi.

Tsunami olsa Morrowseer’a bağıırırdı. Sunny... Sunny muhtemelen onu ikna etmeye çalışırdı.

Starflight’ın kanatları istemsizce titriyordu; ama yine de Morrowseer’ın karşısına çıktı. *Tsunami gibi davranmaya çalış. Ya da Clay. Glory ve Sunny de olur.*

“Sen ne yapıyorsun?” diye çıkıştı Starflight.

Morrowseer başını eğip ona baktı. “Sinirlerimi bozmak için hiç doğru bir zaman değil.”

“Bu ejderler kehanette yer alamaz,” dedi Starflight. “Doğru günde bile doğmamışlar. Kehanete uyan herhan-

gi bir özellikleri var mı acaba? Viper'ın yumurtası Sunny'ninki gibi çölde terk edilmiş bir hâlde mi bulundu? Flame'in yumurtası Gök Krallığı'ndaki en büyük yumurta mıydı? Doğru ejderler olma ihtimalleri yokken neden kehaneti gerçekleştirebilirlermiş gibi davranıyorsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Morrowseer dişlerini gösterdi.

"Olabilir," dedi Starflight. "Ama artık bilmek istiyorum. Okuduğum GeceKanatlar tarafından nesillerce yazılmış parşömenlerde, 'Kadere müdahale etme. Olacaklar önceden bellidir ve bunu kimse değiştiremez,' yazıyordu. Kehanet, içinden istediğini alıp beğenmediğini değiştireceğin bir hazineye benzemez. Bu ejderler, onlara ait olmayan bir kaderi zorla yaşatmaya çalıştığın için ölüyor. Hepimizi bırakmalı ve kaderin olması gerektiği gibi gerçekleşmesini beklemelisin." Derin bir nefes aldı; Morrowseer'ın karşısında böyle cesur bir şey yapmak onu hem şaşırtmış hem de korkutmuştu. "Benim söyleyeceklerim bunlar."

"Sen cahil bir ejdersin," dedi Morrowseer. "Tek başına hiçbir gücün yok ve kimse seni dinlemez."

Starflight, bir KumKanat kalbine zehirli iğne saplamış gibi hissetti. Nefes alamadan Morrowseer'a baktı.

"Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?" diye hırladı Morrowseer. "İşe yaramaz biri olduğun apaçık ortada. Asla gerçek bir GeceKanat olmayacaksın. Hiçbir yere ait değilsin, tıpkı buraya ait olmadığın gibi."

Starflight'ın aklından geçenleri okuduysa, onun canını daha fazla acıtacak bir şey bulamamış olabilirdi. Tüm

kâbuslarında bunu görüyordu: Sen gerçek bir GeceKanat değilsin. Sende bir tuhafılık var ve herkesi hayal kırıklığına uğratıyorsun.

Starflight titreyerek bir adım geri çekilirken kanatları Fatespeaker'a değdi. Fatespeaker'ın arkasında olduğunu fark etmemiştii.

Fatespeaker, "Onu rahat bırak," dedi Morrowseer'a. "Sana yalnızca kehanetin gerçeklerinden bahsediyor. Ben de doğru günde yumurtadan çıkmadım; bunu sen de biliyorsun."

"Kehanetler hakkında ikinizden de daha çok şey biliyorum," diye hırladı Morrowseer. Onları kenara itip Flame'i kolundan tuttu ve hıza ayağa kaldırdı. "Ölmene izin vermiyorum. Doktora gidiyoruz. Siz diğerleri, yolumdan çekilin yoksa sonunuz bu KumKanat gibi olur." GökKanat'ın hâlâ sakladığı yüzüne baktı. Starflight pençelerinin arasından süzülen kanları gördü. Morrowseer başını iki yana sallayıp mırıldandı. "Artık şu bodur KumKanat'ı da almamız gerekecek. Ben gidip..."

Morrowseer, Flame'i de yanında sürükleyerek havalanınca Starflight gerisini duyamadı.

Ama duydukları yeterliydi. *Artık Sunny de tehlikede.*

Arkasına dönünce Fatespeaker'ın kanatlarını büküp lava baktığını gördü. Nehrin parlak kırmızı ışığı gri pullarına yansiyarak pullarını yakut gibi parlatıyordu.

"Eğer ne yaptığım kimsenin umurunda değilse, gidip kendime yiyecek bir şeyler avlayacağım. Bu lanet adada avlanacak bir şeyler varsa tabii," dedi Ochre. Birinin ona

karşı çıkmasını bekler gibi geri çekildi ve etrafta gezindik-
ten sonra havalandı.

Starflight kanadıyla hafifçe Fatespeaker'a sarıldı. "Hadi yatakhaneye gidip dinlenelim," dedi. "Hiç uyumadın, değil mi?"

"Nasıl..." diye söze girdi ve sonra sustu. "Aslında, şu an uyumaktan başka yapabileceğim bir şey yok gibi. Her ne kadar kâbus görmekten korksam da."

Starflight ne demek istediğini anlıyordu. Fatespeaker'ı kaldırdı ve birlikte kaleye uçtular. Yatakhane kimse yoktu. Starflight diğer GeceKanatlar'ın derste olduğunu, arkadaşlarını lava atmaktan ve yaşamın hiçbir anlamı olmadığından daha yararlı bilgiler öğrendiğini düşündü.

Fatespeaker taş deliklerin birine yığılıp gözlerini kapattı. "Şanslısın," dedi Starflight tam yanından gidecekken.

Starflight duraksadı. "Öyle mi?"

"Eğer Morrowseer'in söyledikleri doğruysa yani." Tekrar gözlerini açıp ona baktı. "Eğer hiçbir gücün yoksa. GeceKanat olmak hep beni çok heyecanlandıran bir şey oldu. Güçlere sahip olmanın mükemmel olacağını düşündüm. Ama arkadaşlarımdan başına gelecekleri bile önceden görmiyorsam, hiçbirinin işe yaramadığı ortada." Kanatlarını ve kuyruğunu büktü. "Tüm gördüklerim denizaygırları, hoş geldin partileri ve beni görünce mutlu olan ailemle ilgiliydi. Yeter artık."

"Sen..." diye söze girdi Starflight. "Yani... Aileni tanıyor musun? Ailenden herhangi birini?"

"Squid'in babası Barış Pençeleri'nin lideri," dedi.

“Hepsinin ailesi Barış Pençeleri üyesi. Morrowseer bu yüzden bizi, yani onları seçti. Bizi kullanması herkes için uygundu.” Suratını astı. “Sanırım en parlak gecede doğan tek GeceKanat sensin. Aslında benim yumurtam burada, seninkinden birkaç ay sonra çatladı. Sırtıma değen ateşi ve sert pulları hatırlar gibiyim. Bu yerin kokusunu alana dek hatırlamıyordum.” Bir süre durup iç çekti. “Ama yumurtadan çıktıktan hemen sonra Morrowseer beni alıp Barış Pençeleri’ne götürdü.”

“Sanırım yedek bir plan yapmaya karar verdikleri zaman,” dedi Starflight. “Bizi beğenmemeleri durumunda kullanmak için gerçeğine yakın bir ejder takımı daha.” Kanatlarını oynattı. “Ve bizi beğenmedikleri çok açık.”

“Ben seni beğeniyorum,” dedi Fatespeaker yavaşça.

Starflight, Fatespeaker’ın pençelerini sıkıca sardı. “Ben de seni,” dedi. “Daha önce tanıştığım ve doğru şartlarda yetiştiği söylenen tüm GeceKanatlar’dan daha çok. Aslında burada büyümediğimiz için şanslı sayılırız.”

Fatespeaker başını salladı; ama hâlâ üzgün görünüyordu.

Ben, arkadaşlarım gibi ejderlerle büyüdüğümünden çok daha şanslıyım. Clay’in koruyucu tavırları, Tsunami’nin sadakati, Glory’nin espri anlayışı ve Sunny... Sunny’nin her şeyi korumalarının acımasızlığını bastırmıştı.

Aniden içini tuhaf bir suçluluk duygusu kapladı ve Fatespeaker’ın pençelerini bıraktı.

“Arkadaşlarını özlediğinde yüzünde hep bu ifade oluyor,” dedi Fatespeaker.

Hislerinin dışarıdan bu kadar iyi anlaşıldığına şaşırarak başını salladı. “Bazen arkadaşlarımın tüm Pyrrhia’da eşi benzeri olmadığını düşünüyorum.”

“Belki de haklısın,” dedi Fatespeaker iç çekerek.

Bir de Fatespeaker var tabii.

Hafifçe omzuna dokundu. “Hadi şimdi uyu biraz.”

Fatespeaker sözünü dinleyip gözlerini kapatınca, Starflight da kendi yatağının olduğu tarafa giderek Fatespeaker’ın uyumasını bekledi. Birkaç dakika sonra Fatespeaker’ın nefesinin derinleştiğini duyunca rüya taşıyı sakladığı deliğe yöneldi.

“Starflight?”

Starflight korkudan neredeyse başını tavana çarpıyordu. Arkasına dönünce Mastermind’in kapının önünde durup meraklı gözlerle odayı incelediğini gördü.

“Bir süredir buraya gelmemiştim,” dedi gülümseyerek. “Morrowseer seni burada bulabileceğimi söyledi. İkilemde kaldım, bana yardım edebileceğini düşündüm.”

Starflight taşı sakladığı yere bakmamaya gayret ederek duvara doğru ilerledi. Akıl hastası babasıyla sohbet edecek vakti yoktu. Ya Glory’ye ya da Sunny için muhafız tutması konusunda onu uyaraabilecek herhangi birine ulaşması gerekiyordu.

Ama Mastermind tek kanadını uzatınca, Starflight ikna edici bir açıklaması olmadığı sürece onu reddetmenin imkânsız olduğunu fark etti.

“Benimle gel,” diye üsteledi GeceKanat. “Mükemmel kütüphanemizi gördün mü?”

Starflight yatağına özlem dolu bir bakış atıp isteksizce babasının peşinden gitti.

Çok yakında, Sunny. Senin güvelliğini sağlayacağım. Söz veriyorum.

Kütüphaneye girerken Mastermind derin bir nefes aldı. “Ne zaman parşömen kokusu alsam sakinleşiyorum,” dedi pençesini duvarlara doğru sallayarak.

“Ben de,” dedi Starflight isteksizce. Biliminsanının YağmurKanatlar’a yaptıklarını gördükten sonra, babasıyla ortak yanları olduğuna inanmak istemiyordu.

GeceKanat adasında büyümenin onu nasıl bir ejdere dönüştüreceğini düşününce içini bir korku kapladı. Mastermind onu kanatları altına mı alırdı? Hiçbir suçluluk ve pişmanlık hissetmeden babasının YağmurKanatlar’a işkence etmesine yardım eder miydi? Acaba zarar verdiklerinin gerçek ejderler olduğunu düşünmeden üzerlerinde uygulayacak yeni deneyler icat eder miydi?

Üstelik çürümüş hayvanları yer, diğer GeceKanatlar’la vakit geçirir, Fierceteeth’le kavga eder ve diğerleri gibi dünyadaki tüm ejderlerden daha üstün olduğunu düşünürdü.

Fakat Starflight’ın hiçbir özel gücü olmadığından burada büyüse bile en sonunda dışlanırdı. Buraya asla ait olamazdı.

Ait olmak istediğinden değil... Ama işe yaramazın teki olmak da istemiyordu.

“Bir bakalım,” dedi Mastermind masanın üzerindeki büyük parşömeni incelerken. Tüm belgeye hızlıca göz atmak için her parşömenin ucu dönebilen sürgülü bir kulp vardı. Mastermind parşömeni hızlıca T harfine döndürdü ve *Tıbbi Kayıtlar* bölümünde durdu.

“Hımm.” Pençeleriyle listeye hafifçe vururken duvardaki oyuklara döndü. “Seninle beyin fırtınası yapalım, evlat. Kraliçe, GökKanat’ın başına gelenleri öğrenince çok kızdı. KumKanat zehrini iyileştirecek bir şey bulamazsak korkarım GökKanat yarına dek ölecek. Kraliçenin şimdilik idare edeceğini söylediği elimdeki hasarlı modelle iki gün içerisinde tüm GeceKanat kabilesine zehir geçirmez miğfer yapmaya uğraştığım yetmiyor gibi, görünüşe bakılırsa bu görev de bana düşüyor.” Parşömenleri yerinden çıkarıp kanadının altına yerleştirirken susup soluklandı.

“İki gün mü dedin?” dedi Starflight pek ilgilenmiyor-muş gibi davranarak.

“Konsey oyunu saldırmaktan yana kullanırsa,” diye yanıtladı Mastermind. “Araştırmamın henüz sona ermediğini ve herhangi bir terslik çıkmayacağından emin olmadığımı onlara anlatmaya çalıştım.”

Ama ben terslik çıkacağına eminim, diye düşündü Starflight. Glory’nin yüzündeki ifadeyi anımsadı.

Mastermind kuyruğunu salladı. “İşte bu yüzden herhangi bir fikrin varsa, seni dinlemeye hazırım. Asıl sorun daha önce hiç KumKanat zehri incelememiş olmam. Hiç-

bir zaman dost kabilelerle ilgili inceleme yapmam konusunda emir almadım. Ama eğer YağmurKanat zehri gibiyse, hiçbir şey etkisini geçiremez.

Starflight şaşkınlıkla bakakaldı. Babası YağmurKanat zehrinin ilacının kan bağı olan bir başka ejderin zehri olduğunu çözememiş miydi?

Hiçbir YağmurKanat'ın bu bilgiyi sızdırmaması gerçekten etkileyiciydi. YağmurKanatlar belki de Starflight'ın düşündüğünden daha zeki ve daha güçlü bir kabileydi.

Bu kadar büyük bir kütüphaneye sahip GeceKanatlar'ın bilgi dağarcığı geniş gibi görünüyordu; ama KumKanat zehrini iyileştirmek gibi önemli bir şeyi bilmemeleri şaşırtıcıydı. Sunny bu bilgiyi çok kısa bir sürede Blaze'den öğrenmeyi başarmıştı.

Belki de herkesten uzak yaşamanın kötü yanı budur, diye düşündü Starflight. Daha güçlü görünmek için uzaktalar; ama aslında onca bilgidен uzak kaldıkları için bu onları zayıflatıyor. Diğer ejderlerden üstün olduklarını düşünmeselerdi, başkalarını dinleyip bir şeyler öğrenebilirlerdi.

Mastermind kafasını bir parşömene gömüp sırtarak mırıldanıyordu. “Sanmıyorum. YağmurKanat zehri üzerinde denediğimde işe yaramadı. Olası değil. Şüpheli.”

GeceKanatlar ejderlere işkence etmek ve tüm enerjilerini gizli planlarına harcamak yerine ormandaki tüm bitkilerin tıbbi özellikleri gibi işe yarar konular üzerinde çalışsaydı kim bilir neler öğrenirdik.

Starflight bulundukları bölümün üzerinde, *Sadece GeceKanatlar Okuyabilir* etiketi olduğunu fark etti. Merak edip rasgele bir parşömeni eline aldı.

Elindeki, ormanı ele geçirme konusunda iki tarafın yaptığı bir sözleşmeydi. Taraflardan biri tüm YağmurKanatlar'ı öldürmek isterken diğeri uzun vadede onları köleleştirmenin daha yararlı olacağını savunuyordu.

Birden kendini kötü hisseden Starflight parşömeni hızla yerine iterken buruşan kâğıt neredeyse ortadan ikiye ayrılacaktı.

Babası başını kaldırıp ona baktı. "Evet? Herhangi bir fikrin var mı?" Cevabını beklemeden hızla uçtu. "Bu bilgiyi adanın bulunduğu bölge gibi değerli bir bilgiyle takas etmek istese de, Blister'la konuşmak zorunda kalabiliriz." Mastermind endişeyle suratını asıp burnunu kaşıdı. "Bana sorarsan, durum böyleyken ona bize karşı kullanabileceği bir güç vermenin pek mantıklı olduğunu sanmıyorum."

"Kesinlikle," dedi Starflight. "Ona güvenmiyorum."

Mastermind başını salladı. "Korkarım kabileler arası dostluklar her zaman güven üzerine kurulmuyor." Bir parşömen daha alıp açtı.

Starflight yerinde kıpırdanıp duruyordu. KumKanat zehrinin ilacını biliyordu. Ama bu bilgiyi Mastermind'la paylaşmalı mıydı? Bir yandan GeceKanatlar'a sahip olduklarından daha fazla üstünlük vermek tehlikeli görünüyordu. Örneğin bu bilgiyi hemen kötüye kullanıp zehirlerinin etkisine aldırış etmeden KumKanatlar'a saldıracaklardı. Ya da KumKanat zehrini iyileştirici tek güç olabilmek için çöldeki tüm kaktüsleri toplayacaklardı.

GeceKanatlar'ın şimdiye dek yaptıklarına bakılırsa, Starflight'ın tek başına aklına bile gelemeyecek kadar korkunç bir fikirle karşısına çıkabilirlerdi.

Ama diğerk yandan Flame ölmek üzereydi. Kaktüs olmadan iyileşmesi imkânsızdı. Starflight, Mastermind'la konuşursa, hâlâ biri zamanında anakaraya uçup GökKanat'ı kurtarmak için gerekli şeyi getirebilirdi.

En önemlisi de bu değil miydi? Starflight göz göre göre ölmesine izin veremezdi. Arkadaşları her ne pahasına olursa olsun Flame'i kurtarmayı seçerdi, değil mi?

Sunny öyle yapardı. Clay de. Glory... Emin değilim. Büyük resmi görmem gerektiğini söyleyebilirdi.

Tsunami de bunun her zamanki Starflight hareketlerinden biri olduğunu söylerdi. Kararsız kalmak.

Peki, tamam. Eğer kendim karar veremiyorsam, kendimi Sunny'nin yerine koyup öyle karar vereceğim.

Starflight tam Mastermind'a ilaçtan bahsedecekken, zırhlı üç GeceKanat hızla kütüphaneye daldı.

"Mastermind!" diye bağırdı biri. "Acilen konsey odasına gelmen gerekiyor."

Starflight'ın babası birden ayağa fırlayıp hızlı ve düzenli hareketlerle, oyukları kontrol ederek parşömenleri yerine yerleştirdi. "Neden?" diye sordu bir yandan. "Ne oldu?"

"Kaçırma operasyonu başarısızlıkla sonuçlandı," dedi bir diğerk GeceKanat. "Ejder tüneli gözetlerken askerler üzerine saldırmaya çalıştı; ama yakınlarda saklanıp onu koruyan kırk kadar ejder daha vardı. Gönderdiğimiz üç askere ne yaptıklarını görmelisin."

"Diğerklerinin verdiği zarardan bahsediyorsun," dedi üçüncü asker. "Ama birçoğunu DenizKanat tek başına yaptı."

Starflight neşesini belli etmemeye çalışıyordu; oradaki kimsenin de aklından geçenleri anlamamasını diliyordu. Tsunami'den bahsediyor olmalıydılar. En azından şimdilik güvendeydi. Uyarısı işe yaramıştı.

İlk asker başını iki yana salladı. "Umarım majesteleri beni şu ejderi bulmaya göndermez. Onu yakalamaktansa kendi gözlerimi oymayı tercih ederim."

"Wisdom'un kulağını az kalsın koparıyormuş diye duydum," dedi üçüncü asker Mastermind'a. "Acele et."

Mastermind son parşömeni de yerleştirdikten sonra aceleyle askerlerin peşine düştü. Kimse orada kalmasını söylemeyince Starflight da orada olduğu fark edilmeden önce bir şeyler öğrenmek ümidiyle peşlerine takıldı.

Konsey odasında sinirli ejderlerin gürlemeleri yankılanıyordu. Tsunami'yi kızdırmış gibi görünen üç ejder girişe yığılmıştı. Kanatları pençe darbeleriyle yara almış, kuyrukları ısırılmıştı ve burunları kanıyordu. Diğer iki GeceKanat da iğrenerek merhemli ve bandajlı kanatlarına hafifçe bastırıyordu.

"Ne kadar ertelersek o kadar güçlenecekler!" diye bağırdı konsey üyelerinden biri. "Her an saldırabilirler!"

"Buraya gelmelerini önlemek için tüneli kapatmalıyız," diye bağırdı bir başkası. "Güvenliğimiz için tek yok bu."

"Bu bizi ancak birkaç gün koruyabilir," diye araya girdi saklanan kraliçenin hemen yanındaki Greatness. "Peki planımız ne olacak? Ya bu kabilenin geleceği? Bu tünele ihtiyacımız var."

"Yapmamız gereken şey hemen şu an saldırmak," dedi tepedeki yaşlı ejderlerden biri.

“KumKanatlar olmadan mı?” diye araya girdi Morrowseer. Starflight, dev GeceKanat’ın Greatness’ın hemen yanında durduğunu fark etti; ama Starflight’ın olduğu tarafa bakmıyordu. Belki de henüz onu fark etmemişti. Starflight, Mastermind ve üç ejderin arasına sokulup kanatların arasından etrafı seyrediyordu.

“Planla ilgili çalışmalar hâlâ devam ediyor; devam etmek zorunda,” diye üsteledi Morrowseer. “Hangi tarafta savaştığımızı belirledik ve kehanet ejderlerinin çoğu elimizde. Ama onları hazırlayıp birlikleri harekete geçirmek için zamana ihtiyacımız var. Bu plan bize iki yıl daha kazandırmalıydı...”

“Şu ejderlere bir bak!” dedi bir diğer GeceKanat kapının önündeki yaralı askerleri göstererek. “İki yılımız yok. İki günümüz bile yok. Kehanet ejderleri kontrolden çıktı. YağmurKanatlar’ı bile daha tehlikeli bir hâle getiriyorlar. Onlar yüzünden tüm plan tehdit altında. Daha fazla zarar görmeden bir an önce gidip YağmurKanatlar’ı oradan çıkarmalıyız.”

“Hazır değiliz,” diye gürledi tek dişi eksik ejder. “Mastermind, YağmurKanatlar hakkında hâlâ elimizde yeterli bilgi olmadığını söylüyor.”

“Onları nasıl öldüreceğimizi biliyoruz! Tüm bilmemiz gereken bu!”

“Peki diğer silahlarımız nerede? Özel tasarlanmış zehir geçirmeyen zırhlarımız? Miğferlerimiz? Son üç gündür Mastermind ne yapıyor?”

“Dört yüz miğfer yapmak üç günden biraz daha uzun sürüyor,” dedi Mastermind pullarını kabartarak.

Greatness aniden ayağa kalkıp kanatlarını açtı. Birden tüm odayı bir sessizlik kapladı. Greatness kraliçenin emirlerini dinlerken tüm ejderler dönüp dikkatle deliğe baktı. Starflight, kraliçenin saklı odada yankılanan boğuk sesini hayal ediyordu.

Sonra Greatness doğrulup siyah gözlerini odadaki ejderlere dikti.

“Kraliçe Battlewinner kararını verdi,” dedi. “Daha fazla erteleyemeyiz.” Karara karşı çıkan kimse olur mu diye etrafına baktı; ama kimse sesini çıkarmadı. “Karanlıkta içeri sızıp tüm YağmurKanatlar’ı öldürmeli ve planladığımız gibi ormanı ele geçirmeliyiz.”

Odadaki ürkünç sessizliğini kimse bozmadı. GeceKanatlar hiçbir tepki vermeden kraliçeyi dinliyordu.

Greatness derin bir nefes aldı.

“Bu gece yarısı... saldıracağız.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERÇEKLER

Starflight boş koridorları hızlıca geçti. Kaledeki tüm GeceKanatlar neler olduğunu öğrenmek için konsey odasının etrafına toplanmış gibiydi. Kalabalığı aştıktan sonra, yatakhaneye kadar yollar bomboştu.

Onları uyurabilirim. Bir kez olsun gerçekten yardım edebilirim. Tek yapmam gereken arkadaşlarımla iletişime geçmek.

Fatespeaker kanatlarını üzerine örtmüş, hâlâ uyuyordu. Derin nefesleriyle bedeni hareket ediyordu. Yatakhane başka kimse yoktu. Starflight, yatakhaneadaki yavru ejderelerin birçoğunu konsey odasının etrafındaki kalabalığın arasında görmüştü.

Yatağının üzerinden rüya taşını sakladığı deliğe uzandı.

Gün ortasında da olsak birileri uyuyor olmalı. Belki tekrar Kinkajou'ya ulaşabilirim. Gerekirse başka bir YağmurKanat'ı denerim. Belki Glory'nin güneşlenme vaktidir. Birileri aracılığıyla haber gönderebilirim. Yoksa bu gece hepsi ölecek.

Pençesiyle yoklayınca deliğin boş olduğunu fark etti.

Starflight'ın göğsü sıkıştı ve çömelip yatağının etrafındaki tüm delikleri yoklamaya başladı. Örtüyü kaldırıp her yeri didik didik aradı. Yanındaki yatakları kontrol ederken kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Ama emindi.

Rüya taşı ortadan kaybolmuştu.

“Olamaz,” diye fısıldadı sakladığı deliğe tekrar bakarken. Nasıl ortadan kaybolmuş olabilirdi? Biri taşı görmüş olmalıydı. Dün gece örtüyü kaldırıp pençeleri arasındaki ne olduğunu fark eden biri. Biri onu takip etmiş ve burada yokken taşı almıştı.

Ama kim? Morrowseer olabilir miydi? Elbette dev ejder Starflight’ı rüya taşıyla yakalasaydı onu çok ağır bir şekilde cezalandırırdı. Belki de cezasını bir süre sonra alacaktı.

Daha önemlisi, şimdi ne yapacağım?

“Starflight?” Arkasında dönünce Fatespeaker’ın şaşkın bir ifadeyle hemen arkasında durduğunu gördü. Yandaki yatağa çıkıp Starflight’ın yüzünde baktı. “Neden kafası kopmuş leş yiyici gibi oradan oraya hoplayıp duruyorsun?”

“Bir şey kaybettim,” dedi Starflight. “Yani, tam buraya bırakmıştım ama şu an yerinde yok. Onu gerçekten bulmam gerek. Bugün buraya kimse geldi mi?”

Fatespeaker başını iki yana salladı. “Neden? Ne kaybettin?”

“Şey...” Bir an kararsız kaldı. Ona ne kadarını anlatmalıydı? Tüm adada güvenebileceği tek ejder oydu ve yardıma ihtiyacı vardı. Ama acaba Fatespeaker kabilesine ihanet eder miydi?”

“YağmurKanatlar’a yardım etmek istiyor musun?” diye sordu.

“O zavallı ejderlere mi?” dedi gözlerini kırparak. “Elbette istiyorum.”

“Sadece burada esir olanlara değil,” dedi. “Tüm kabile tehlikede. GeceKanatlar sana bahsettiğim tünelden geçip ormanı işgal etmek istiyor. Tüm YağmurKanatlar’ı öldürecekler. Hem de bu gece.”

Fatespeaker’ın gözleri kocaman açıldı. “Neden?” dedi. Eğer YağmurKanatlar’ı desteklemem için bana yardım edersen, bu GeceKanatlar’ın planını bozmamız demek. Kabileni bu adaya hapseden demek. Zor bir karar... Burada ne kadar çaresiz olduklarını görebiliyorum. Ama YağmurKanatlar’a bunu yapmalarına izin veremem.”

“Ben de,” dedi Fatespeaker sert bir ifadeyle. “Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle.”

“Şey,” dedi Starflight. “Hiçbir fikrim yok.”

Fatespeaker kanadıyla Starflight’a vurdu. “Beni böyle sinirlendirdikten sonra planının olmadığını söyleyemezsin! YağmurKanatlar’ı uyaracağız, değil mi?”

Starflight yatağına geri döndü. “Ben de onu yapmaya çalışıyordum; ama rüya taşı kayıp ve...” Arkasında dönünce Fatespeaker’ın kapıya doğru yolu yarılادığını fark etti. “Bekle. Fatespeaker!” Arkasından koştu, kuyruğunu yakaladı ve onu geri sürükledi. “Nereye gidiyorsun?”

Fatespeaker bu tepkiye şaşırdı. “YağmurKanatlar’ı uyar-maya. Az önce kararlaştırdığımız gibi.”

“Yani ormana mı?” dedi. Kalbi küt küt atıyordu ve ayak-ları onu zar zor taşıyor gibiydi; ama bir yandan da içinden bir ses ona bağıırıyordu. *Evet. Evet. Bunu yapmanız gerek. Ormana gidin!*

Korkusunu bastırabilmek için odada gezinmeye başla-

dı. “Uçarak gidemeyiz. Çok uzun sürer. Tünelden geçmeliyiz ama bu da imkânsız. Girişte milyonlarca ejder var. Ben Clay ve Tsunami gibi değilim; bir bölük GeceKanat’ı bırak, tek bir yavru ejderle bile dövüşemem.”

“Ama denemeliyiz,” dedi Fatespeaker. “Hadi gidelim.” Pençelerini başına koyup gülümsedi. “Güçlerim başaracağımızı söylüyor! Hadi tünele gidip ne kadar ilerleyebileceğimizi görelim!”

Starflight korkuyordu. Güçlerine diyecek sözüm yok ama sana ne kadar ilerleyebileceğimizi söyleyeyim: Şanslıysak Deathbringer’ın hücreğine kadar gideriz; değilsek de volkana fırlatılırız.”

Kanatlarını büküp bir süre düşündü. “Peki ya ben korumaları oyalarken sen içeri sıvışırsan? Güçlerim bu planın işe yarayacağını söylüyor!”

Starflight başını iki yana salladı. “Deathbringer ve Clay buraya bu şekilde geldi; aynı hataya iki kez düşeceklerini sanmıyorum. Mantıklı hareket etmeliyiz. Onları kandırmanın bir yolu olabilir. Tünelden kimin geçmesine izin verirler?” Pençeleriyle hafifçe yere vurdu. “Tsunami’yi yakalamaya giden askerlerin geçmesine izin verdiler. Biz de kraliçenin bizi Sunny’yi kaçırmak için gönderdiğini söyleyebiliriz.”

Fatespeaker şüpheli gözlerle kendine baktı.

“Haklısın, iki yavru ejder... Buna kesinlikle inanmazlar.” Starflight, Mindreader’ın yatağındaki parşömenlerden birini alıp telaşla pençeleri arasında çevirdi. “O zaman kim... ve neden...”

Birden aklına dâhiyane bir fikir geldi.

“Aa, bir fikrin var,” dedi Fatespeaker.

“Evet,” dedi Starflight. “Denemeye değer; ama planı uygulamak için bir ejdere daha ihtiyacımız var.”

Geceleri etrafta dolaşırken, Fatespeaker doktorların bulunduğu koridora rastlamıştı ve oraya nasıl gidileceğini çok iyi hatırlıyordu.

Starflight içeri göz attı; ama tıpkı tahmin ettiği gibi doktorlar hâlâ Tsunami’yle dövüşen askerlerle konsey odasındaydı. Geniş doktor odası genel olarak boştu; lavdan yaralanmış gibi görünen birkaç ejder dar yataklarda huzursuzca uyuyordu. GeceKanatlar’ın ikisinde yeni oluşmuş YağmurKanat zehri yarası vardı. Starflight, askerleri saldırı sırasında Glory’nin yaraladığını düşündü. Askerlerden hafif bir haşhaş ve anason kokusu geldiğinden ilaçla bayıltıldıklarını tahmin ediyordu.

Duvarın tam ortasındaki şöminede alevlendi. Hemen yanındaki yatakta Flame derin bir uykuya dalmıştı.

Başına bağlı bir kumaş parçası vardı; Starflight, Viper’ın GökKanat’a yanlışlıkla yaptıklarını şimdi daha net görebiliyordu. Korkunç bir kesik ağzının bir kenarından diğer taraftaki gözüne kadar uzanıyordu. Yaradan kan ve daha koyu renkte iğrenç bir sıvı daha sızıyordu.

“Ah, Flame,” diye fısıldadı Fatespeaker ağlamaklı bir sesle.

“Düşündüğüm kadar kötü değilmiş,” diye fısıldadı Starflight onu rahatlatmaya çalışarak. “Viper gözlerinden yalnızca birini isabet ettirmiş. Yani bu tamamen kör olmayacağı, diğer gözünü kullanabileceği anlamına geliyor.”

“Eğer onu kurtarabilirsek tabii,” dedi Fatespeaker.

“Evet.” Starflight derin bir nefes aldı.

“Keşke onu uyandırmak zorunda olmasaydık,” diye fısıldadı Fatespeaker.

“Ben uyandırırım.” Kanadıyla Flame’in omzuna dokundu. “Flame, Flame, uyan. Çok önemli bir konu var.”

GökKanat sağlam gözünü zar zor açabildi. Onları görünce inleyip gözünü tekrar kapattı.

“Bizimle gelmelisin,” dedi Fatespeaker.

“Seni kurtarmanın yolunu biliyoruz,” dedi Starflight. “Ama ancak şimdi yola çıkarsak başarabiliriz.”

Anladıkları kadarıyla Flame mırıldanarak, “Neden beni kurtarasın ki?” dedi.

“Çünkü sen benim arkadaşımsın ve ben doğru olan şeyi yapıyorum,” dedi Fatespeaker.

“Hırff,” diye söylendi Flame.

Starflight, Flame’i dürttü. “Çünkü bu acınası suratını adadan çıkmak için kullanacağız.”

Bir sessizlik oluştu. Flame başını kaldırıp Starflight’a baktı. “Gerçekten geçerli bir sebebe benziyor,” dedi daha gür bir sesle. Fakat sesi hâlâ boğuktu ve beynini koyun yüzüne sarmışlar gibi başı sallanıyordu.

Starflight kanadını uzattı ve kırmızı ejder ağırlığını Starflight’a vererek yavaşça yataktan çıkıp birkaç adım attı. Fatespeaker hızla kapıya gitti, her yerin güvenli olduğunu işaret etti ve esirlerin kaldığı mağaralara bakan en yakın balkona yöneldi.

Starflight balkonun köşesinde durup etrafa baktı. Siyah

kumlu sahil aşağıdaydı; ormana giden tünel aşağıdaydı. Onu arkadaşların geri götürecektir yol aşağıdaydı. Starflight, Flame ve Fatespeaker'ı gördüğü an onları ölene dek zindanda atacak GeceKanat askerleri de aşağıdaydı.

Korkacak vakit yok, dedi Starflight içinden. Başka çaren yok. Bunu yapmak zorundasın.

Starflight ve Fatespeaker, Flame'i aralarına alarak havalandırıp tünele doğru yola koyuldular.

Ormana giden tünelin nerede olduğunu tahmin etmeleri pek zor olmadı. Siyah kumlu sahile varınca, mağaranın başına toplanmış silahlı GeceKanat askerleri birliği epey güçlü bir işaretti.

Starflight, “Kendine güven,” dedi Fatespeaker’a. Tsunami’nin DenizKanat askerlerini nasıl kandırdığını anımsadı. “Yapmamız gerekeni yapıyormuşuz gibi davran.”

“Sorun değil,” dedi Fatespeaker. “Zaten öyle yapıyoruz.”

Starflight, Fatespeaker’ın çok nadir güven problemi yaşadığını düşünüyordu. Şimdi yapması gereken, kendi önerilerini uygulamaktı. Konsey odasındaki haberin henüz buraya gelmediğini, oradaki korumaların bu geceki saldırı planını duymadığını umuyordu.

Flame’in ağırlığıyla sendeleyerek mağaranın girişine kondular. Kırmızı ejder hafifçe yere doğru kaydı. Bitkin ve bayılacak gibi duruyordu; sanki uçarken tüm enerjisini kullanmıştı.

“Bizimle kal,” dedi Starflight Flame’in pençesini sıkarak.

“Bu da ne böyle?” diye homurdandı en iyi GeceKanat askeri. Öne çıkıp üçünü, özellikle de Flame’i inceledi.

İşte başlıyoruz, diye düşündü Starflight. Oynadığımız onca taklit oyunu belki işe yarar.

“Mesajı almadınız mı? Bunun olacağını tahmin ediyordum,” dedi. Tsunami gibi sert ve otoriter görünmek istiyordu; ama sesi umduğundan daha yüksek ve daha telaşlı çıkmıştı. *Bir şeyler yapman gerek. Bu planın beni telaşlandırması elbette olağan bir durum. Eğer Tsunami olamıyorsan, onları Starflight olarak ikna etmeye çalış.* “Bu kehanet ejderlerinden biri. Gördüğünüz gibi, bugün bir KumKanat tarafından yaralandı.”

Starflight bandajı açıp altındaki yarayı askerlere gösterdi. Hepsi dehşete kapılıp bağırarak geri çekildi.

Starflight doğruldu. “Zehir hızla yayılıyor ve ölümcül. Kraliçe yaraya ilaç bulabilmemiz için ormana, oradan da Kum Krallığı’na gitmemizi emretti.”

“Siz mi?” dedi en yüksek rütbeli asker şüphelenerek.

“Biliyorum, bu fikir beni de korkutuyordu,” dedi Starflight. Pençelerinin bu sebepten titrediğine inanmalarını diliyordu. “Ama ormanda diğer ejderlerin yalnız bana saldırmayacağını söyledi. Beni tanıyorlar. Onların tarafında olduğumu sanacaklar. Bir GeceKanat’ın DenizKanat, ÇamurKanat ve YağmurKanat’la arkadaş olduğunu hayal edebiliyor musun?” Askerlerden birkaçı başını sallayarak onaylıyordu ama liderleri pek ikna olmuşa benzemiyordu.

“Bu emri doğrulamam gerekiyor,” dedi birliğin lideri ve öndeki askerlerden birine işaret etti.

“Elbette,” dedi Starflight. Paniklediği sesinden az da olsa anlaşılıyordu. “Bunun olacağını söylemişim! Kraliçe şimdi çok sinirlenecek,” dedi Fatespeaker’a. Sonra da askere döndü. “Kaleye birini göndereceğinizi ve bu yüzden geç kalacağımızı onlara söyledim. Asker Greatness’a ulaşana dek bu GökKanat’ın öleceğini söyledim. Majesteleri GökKanat’ın durumunu görünce durumun acil olduğunu anlayacağınızı, endişelenecek bir şey olmadığını söyledi.” Pencelerini bağladı. “Ama endişelenirken haklıydım. Zaten bu konuda hep haklı çıkarım.”

“Hımm,” dedi asker. Neredeyse Starflight kadar gergin görünüyordu. “Gerçekten ölmek üzere mi?”

“Sorun değil,” dedi Starflight telaşla Flame’in başını okşarken. “Sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım. Kraliçe muhtemelen hepimizi öldürecek ama yapacak bir şey yok.” Haberi iletecek askere döndü. “Git. Sen dönene dek GökKanat öleceğinden artık önemli olmadığını söyle.” Ayağıyla Flame’i dürttü. GökKanat uyarı üzerine kendini bırakıp ölümün kıyısında gibi görünmeye çalıştı.

“Ama ölmemeli,” diye araya girdi Fatespeaker. Tüm yol boyunca Starflight’la bu konuda tartışmış gibi davranıyordu. “Elimizdeki tek GökKanat. O olmazsa kehanet, planlarımız, ormana yerleşmek... Hepsi suya düşer.”

Komutanın arkasındaki askerler aralarında mırıldanıp Flame’i görmek için eğilmeye başladı.

“Ama elbette emrin doğruluğunu kontrol etmek zorunda,” dedi Starflight. “Ya ne yapacaktı? İki GeceKanat’ın yanlarında bir GökKanat’la tünele girmesine izin mi vere-

cekti? Belki..." Durup tekrar askere baktı. "Tam olarak ne yapmamızdan korkuyorsunuz?"

"Şey, bilmiyorum," dedi mızrağını bir pençesinden diğerine geçirirken. "Ben sadece her zamanki kuralları uyguluyorum."

Starflight, "Gördün mü?" dedi Fatespeaker'a. "Kuralları var."

Flame ölecek gibi hırlamaya başladı.

"Geçmelerine izin vermeliyiz, komutanım," dedi askerlerden biri. "Kraliçe haklı. Ormana girebilecek tek ejder bu GeceKanat. Onu ormandan getirmiştik. Bu GökKanat'ın ilacını ancak o bulabilir."

Komutan ciddi bir ifadeyle pençelerini gerdi. "Taşkınlık yapmak yok," dedi Starflight'a. "GökKanat'ı iyileştirip hemen geri gelin."

"Akşama kadar geri dönmüş oluruz," diye söz verdi Fatespeaker. "Belki planları hakkında da bir şeyler öğreniriz. Bu ejdere her şeyi anlatırlar." Başıyla Starflight'ı gösterdi. "Duyduğum kadarıyla diğerlerini pençesinin içinde oynatıyor. Hiçbir sıkıntı çıkmayacak."

"Mantıklı," dedi bir başka asker.

"Geçsinler," dedi iki asker aynı anda.

Komutan tekrar kaleye baktı ve sonra nihayet, dikkatli bir şekilde yollarından çekildi.

Starflight, Flame'i kaldırıp ejderin kırmızı kanatlarından birini omzunun üzerine attı ve sonra Fatespeaker'la ejderi mağaraya taşıdılar.

İçeri girerlerken GeceKanat askerleri onları izledi.

Starflight hâlâ birinin, “Bizi kandırdılar! Yalan söylüyorlar!” diye bağırmasını bekliyordu. Hikâyeye odaklanmaya gayret gösterdi. *Flame’in KumKanat zehrini iyileştirecek bir ilaca ihtiyacı var. Onu kurtarmak için tünelden geçmeliyiz.* Neyse ki hikâyenin doğruluğu inandırıcılığını kolaylaştırıyordu.

Delige ulaştıklarında askerlerden biri aniden öne çıkınca Starflight geri kaçmamak için kendini zor tuttu. Meğer asker Flame’i taşımalarına yardım etmeye çalışıyormuş. Starflight başıyla işaret edince asker GökKanat’ın yanına geldi.

Başardık.

Ama henüz güvende değiliz.

Tünel yalnız uçabilecek genişlikteydi. İlk olarak Fatespeaker girdi. Ardından da Flame, Starflight’a aşırı yavaş gelen bir hareketle zar zor kanat çırttı ve sonra hep birlikte ormanın yolunu tuttular.

Hava nemlenmeye ve ısınmaya başladı. Öten böceklerin ve maymunların sesleri duvardan yankılanıyordu. Fatespeaker sırtarak arkasına dönüp Starflight’a baktı. Starflight henüz gülümseyemiyordu. Ormanın toprağını pençelerinin arasında hissetmeden içi rahat etmeyecekti.

Önlerinde yeşil ışık belirdi. Fatespeaker sevinçle kıpırdanmaya başladı ve farkına varmadan hızlandı. Ormana Flame’den epey önce girdi.

Starflight çığlığını duydu ve sonra çığlık aniden kesildi.

Flame’i itip delikten çıkardı ve harika sıcaklıkta bir günü kucakladı. Ağaçlardan pembe çiçekler sarkıyor ve

birçok tembel hayvan başını uzatıp yeni misafirlere bakıyordu. Uzun, mavi kuyruklu bir kuş boncuk gözleriyle ona bakarak yürüyordu.

“Kıpırdama!” diye bağırdı bir ses. “Kıpırdama, ön pençelerini başının üzerine ve arka pençelerini görebileceğim bir yere koyup teslim ol!”

Starflight hangi emri önce gerçekleştireceğini şaşırdı; ama emirleri yerine getirmek yerine Fatespeaker’ı aramakla meşguldü. Hızla etrafında dönünce nehrin yanında bir grup turuncu YağmurKanat’ın sevinçle üzerine oturup sarmaşıklarla ağzını bağladığını gördü.

Bir diğer YağmurKanat renk değiştirip kamuflejdan çıkarak yavaşça önüne geldi. “Seni esir alıyorum!” diye bağırdı. “Canını seviyorsan kaç!”

“Mango, öğrendiğin şeyleri böyle rasgele söyleyemezsin,” dedi tanıdık bir ses. Tsunami, suratını asarak dalın birinden aşağı indi. “Ağzından çıkanı dikkatle... Starflight!” Susup sevinç çığlıkları attı.

Aynı anda yeşilliklerin arasından bir başka ejder daha çıkıp Starflight’a çarptı. Starflight kendini birden güçlü, kahverengi kanatların arasında buldu. Clay sevinçten onu neredeyse ağaçların tepesine fırlatacaktı.

“Kaçmışsın!” diye bağırdı Tsunami. Starflight’ı kendi kanatlarına sarabilmek için Clay’i dürttü. “İnanamıyorum. Nasıl... nasıl... nasıl...”

“Size her şeyi anlatacağım ama önce hemen Glory’yi görmem gerek,” dedi Starflight. Sunny’nin de çalılırlar arasından çıkmasını ümit ederek etrafa bakındı ama orta-

lıkta görünmüyordu. Bilincini kaybedip yere yığılan Flame'e döndü. "Bu GökKanat'ın çölden getirdiğimiz kaktüse ihtiyacı var. KumKanat kuyruğuyla yaralandı."

"Ah, zavallı şey," dedi Clay hareketsiz Flame'in yanına çöküp. ÇamurKanat yavaşça Flame'in başını kaldırıp yarasında baktı. Ağaçlara doğru pençesini sallayınca altı YağmurKanat daha beliriverdi. Birkaç dakika içinde Flame'i içine koyup köye taşıyabilmek hamak gibi bir şey yaptılar. "Çabuk, doktorların yanına götürün," dedi Clay.

Tsunami, "Glory rüyasında söylediğin her şeyi bize anlattı. Bu arada bir ejderin rüyasını ziyaret edebilmek çok çılgınca değil mi?" dedi Starflight'a. Kuyruğunu onunkine doladı. "Peşime taktığı gizli korumalardan bahsetmedi tabii. İnanılmazdı. Biri ona saldırdığı an herkes havalanıp morun bin bir tonuna bürünsün ve deliler gibi bağırmaya başlasın."

"Evet, böyle bir şey olacağını düşünmemiştim," dedi Starflight. Pullarına değen gün ışığı eriyip ruhunu emmeye başlayan karanlığı götürüyor gibi hissediyordu. "Şu GeceKanatlar'ı fena korkutmuşsun. Muhteşemdi."

Tsunami sevindi.

"Bu kim?" diye sordu Clay. Başıyla Fatespeaker'ı gösterdi.

"Arkadaşım," dedi Starflight. Kendini hâlâ suçlu hissettiğini fark etti. "Ona güvenebilirsiniz. Adı Fatespeaker. Glory'ye bahsettiğim yedek GeceKanat."

Tsunami, YağmurKanat'a Fatespeaker'ı serbest bırakmasını işaret edince GeceKanat ağzındaki sarmaşıkları çözüp zıplayarak yanlarına geldi.

“Selam! Selam! Daha önce hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim!” dedi bağını çözer çözmez. “Güçlerimi kullanıp gördüğüm yerler bile bu kadar güzel değildi! GeceKanatlar’ın burada yaşamak istemesine şaşmamalı.” Clay’in ön pençelerini tutup heyecanla salladı. “Burada neler yiyebiliriz? Günlerdir yemek yemedim. Ne kadar aç olduğuma inanamazsın.”

Fatespeaker konuşurken Starflight kendi açlığını anımsadı; ama endişelenecek daha önemli şeyler vardı. Birileri durdurmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu huzurlu ormana savaş mı geliyordu? Bu gecedен sonra orman hâlâ böyle güzel olacak mıydı? Arkadaşlarıyla mağaradan ayrıldıklarından beri gördükleri korkunç şeyleri anımsadı. GökKanat arenasındaki vahşet, bataklıktaki ölü ÇamurKanatlar, Yaz Sarayı’na saldırıldığında korkuyla kaçışan DenizKanatlar...

Bunların herhangi birini, bu ağaçların yanışını, mutlu, zararsız ejderlerin incinmesini hayal etmek çok zordu.

Ama Starflight, GeceKanatlar’ın ne kadar acımasız olduğunu görmüştü ve yeni topraklara ne kadar ihtiyaç duyduklarını biliyordu. O volkanik adadan kaçmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına inanıyordu.

Fatespeaker, Clay’in ikram ettiği sepetteki meyvelerden aç bir kurt gibi yemeye başladı; fakat Starflight arkadaşlarının güvende olduğuna emin olana dek yemek yiyebileceğini düşünmüyordu. *Belki de hiçbir zaman*, diye düşündü acıyla.

“Hemen Glory’yle görüşmem gerek,” dedi Tsunami’ye. “GeceKanatlar bu gece saldırımayı planlıyor.”

Tsunami iç çekerken etraftaki ağalar da adeta iç çekti. Boş dallara bakıp yüzünü astı.

“Köye geri dönmenizi söylemiştim,” dedi. “Korumaya falan ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakarım.”

Kimse cevap vermedi. Tsunami iç çekti.

“Bu YağmurKanatlar’ın kısa zamanda Glory’ye gösterdiği sadakate inanamazsın,” dedi Starflight. “Onları yoldan çıkarmayı deneme bile. İmkânsız.”

“Harika,” dedi Starflight sevinerek. *En azından birimiz kabilesiyle uyum içinde yaşayabiliyor.*

“Kendi savaş taktiği için, evet,” dedi Tsunami. “Kendi kapasitesi için, hayır.” Fatespeaker’ın üzerinde oturan YağmurKanat’a işaret etti. Fatespeaker dikkatle ona bakıyordu ama turuncu ve sevimli suratı tamamen tehlikeden uzak görünüyordu.

“Bu GeceKanatlar’ı kraliçeye götür,” dedi Tsunami. “Clay’le burada beklemek zorundayız,” dedi Starflight’a. “Özellikle böyle güneşli bir günde. Korkarım YağmurKanatlar’ın her yerde uyuyakalma gibi bir alışkanlıkları var.”

“Elbette,” dedi Starflight.

“Ama savaş planı yapacaksanız ben de katılmak istedim,” dedi Tsunami öfkeyle.

“Tabii ki,” dedi Starflight kanatlarını açarak. Havanın kararmasına ne kadar kalmıştı? Starflight’ın ortadan kaybolduğunu fark eden GeceKanatlar acaba havanın kararmasını bekler miydi? Morrowseer, Starflight’ın arkadaşlarını uyaracağını elbette tahmin ederdi. Ya bu sebepten daha erken saldırmaya karar verirlerse? Her an ormanı işgal edebilirlerdi. Hatta şu an yola çıkmış olabilirlerdi.

Endişeli bakışlarla deliği süzdü. “Dikkat edin,” dedi Tsunami’ye.

“Ben hazırım,” dedi Tsunami. “Korkma.” Saldırgan bir tavırla pençelerini büktü.

Starflight ve Fatespeaker turuncu YağmurKanat’ı ağaçların tepesine doğru izledi. Orada renkler daha parlak, güneş ışığı daha fazlaydı. Bir grup minik, mor kuş yanından geçerken Fatespeaker başını eğdi. Sürekli etrafta uçuşan gök mavisi kelebeklere bakmak için arkasına dönüyordu. Bir keresinde büyük, benekli bir orman kedisini o kadar çok ürküttü ki, kedi neredeyse uyuduğu ağaçtan aşağı yuvarlanıyordu.

“Ormanın bu kadar muhteşem bir yer olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi Starflight’a.

“YağmurKanat köyü gerçekten güzel bir yer,” dedi Starflight.

“GeceKanatlar’a üzülüyorum.” Fatespeaker yüzüne daha çok güneş ışığı gelsin diye başını eğdi. “Böyle bir yere yaşasalardı? Yine böyle mi olurlardı, yoksa YağmurKanatlar gibi mutlu ve kibar bir kabile mi olurlardı? O kadar korkunç bir yere yerleşmeleri onların suçu değil. Başka bir yerde yaşasalardı iyi ejderler olabilirlerdi... Yani en azından daha iyi.”

“Belki de,” dedi Starflight. “Aslında belki... Bence iyi bir ejder olmak nerede olduğunla ve seni kimin yetiştirdiğiyle değil, verdiğin kararlarla ilgili. GeceKanatlar, YağmurKanatlar’ı kaçırp onlara işkence etmeyi seçti. Bu yüzden onlar adına pek üzüleliyorum doğrusu.”

“Haklısın,” dedi Fatespeaker. Uçuş boyunca hiç alışılmadık bir şekilde bir daha hiç konuşmadı.

Turuncu YağmurKanat ikisini Starflight’ın rüyasındaki ağaç evin aynısına götürdü. İçeri güneş ışığı ve temiz hava girebilsin diye duvarlar yarı açıktı. Gerçek hayatta önünde hiç parşömen yoktu ama Glory yine de çalışma masasında oturuyordu. Ormanda olan bitenler kraliçeye bildiriyor gibi görünen yeşilin farklı tonlarındaki üç minik Yağmur-Kanat önüne dizilmişti.

Starflight’ın geldiğini gören Glory kanatlarını açtı.

“Starflight!” diye bağırdı sevinçle. Kolunu çimdikledi. “Rüya görmüyorum. Gerçekten buradasın!”

Starflight, Glory’nin yanına kondu. “Fatespeaker’la kaçmanın bir yolunu bulduk. Bu arada bu, Fatespeaker. Seni uyarmamız gerekiyordu,” dedi. Gözü etraftaki ağaçlara kayd. “Sunny nerede?”

“Ya bir sınıf yavru ejdere okumayı öğretiyordur ya da Webs’in doktorlarına yardım ediyordur,” dedi Glory pençelerini sallayarak. “Beni uyarmanız gereken konu ne?”

“Bu gece yarısı GeceKanatlar ormana saldırmayı planlıyor,” dedi Starflight. “Nereye kaybolduğumu ve neden gittiğimi anlarsa daha erken de gelebilirler.”

Glory yavaşça yere oturdu. “Bu gece mi?” Pençelerini başına koydu. “Bana hemen Mangrove’u getirin,” dedi, küçük YağmurKanatlar’dan birine. “Ve sen, Grandeur’u bul.” İki de başlarını sallayıp aceleyle uçarak uzaklaştılar.

“Savunma için birkaç fikrim var,” dedi Starflight.

“Umarım bu fikirlerden biri onlardan önce davranıp

GeceKanatlar'a saldırmaktır," dedi Glory. "Çünkü benim planım bu." Başını pencereye çevirip güneşe doğru baktı. "Bir saat içinde ordumu toparlayabilirim. Elbette. YağmurKanatlar'ı düzene sokmak, hiç problem değil. Yüz kelebeği düz bir çizgi üzerinde uçurmaya çalışmak gibi."

"Starflight?"

Gözünün ucuyla altın sarısı parlayan pulları gördüğü an, Starflight tüm bedenini bir sevinç kapladığını hissetti ve arkasına dönünce Sunny'yle karşılaştı.

Sunny altın sarısı kanatlarını açtı ve Starflight kanatlarını dolayıp ona sarıldı. Bir an da olsa, kendini ait olduğu yerde hissetti.

“İyi olduğuna çok sevindim!” dedi ve geri çekilip yaralarına baktı. “Tam Webs’e bakarken bir GökKanat geldi ve doktorlara kaktüs özünü nasıl kullanmaları gerektiğini gösterirken birileri onu iki GeceKanat’ın getirdiğini söyledi. Hemen aklıma sen geldin. Seni aramak istediğimi; ama Glory’nin buna izin vermediğini bilmeni istiyorum.” Yeni kraliçeye bakıp suratını buruşturdu.

“Glory haklıydı. Orası çok tehlikeli bir yer,” dedi Starflight.

“Aman, ne fark eder? Son zamanlarda her yer tehlikeli olmadı mı?” dedi Sunny. “İşte bu yüzden seni kurtarmalıydık. Elbette çok endişelenmedim; çünkü daha birlikte kehaneti gerçekleştireceğiz, değil mi? Ve bak, kurtulmuşsun işte. Gerçekten çok etkileyici.”

Starflight suratındaki sırtışın biraz aptalca olduğunu düşünüyordu ama yine de kendini alamıyordu.

“Peki adın ne?” diye araya girdi Fatespeaker boğazını temizleyerek. Starflight’a iyice yanaşırken kanadına çarptı.

“Ben Sunny,” dedi küçük KumKanat. Başını eğip Fatespeaker’a baktı. “Gümüş rengi pullarının yerini çok beğendim. Bu tam bir bilezik gibi görünüyor. Kendi mücevherlerinle doğmuşsun gibi.”

Fatespeaker’ın kanatları biraz olsun esnedi. Parlak pullarına bakmak için pençelerini uzattı. “Hiç öyle düşünmemiştim. Ben de tam senin pullarının renginin güzelliğinden bahsedecektim. Daha önce tanıştığım KumKanatlar solgun ve cansız görünüyordu.”

“Tuhaf olduğumu biliyorum,” dedi Sunny. “Sen yedek GeceKanat’sın, değil mi? Glory, Starflight’ın senin hakkında çok iyi şeyler söylediğinden bahsetti.” Fatespeaker’ın mutlu bakışları Starflight’ı rahatsız etti. “Barış Pençeleri kampında büyümek nasıldı?”

“Çok tuhaftı,” dedi Fatespeaker. Kanatlarını büküp Sunny’ye doğru eğildi. “Kimse bizi bulamasın diye sürekli yer değiştiriyorduk. Herkes barıştan bahsediyordu, ama tek yaptığımız askerlerden kaçıp kehanetin gerçekleşmesini beklemektir.”

“Ama farklı kabilelerden ejderlerle yaşamak güzel bir deneyim olsa gerek,” dedi Sunny parlayan gözlerle. “Ejderlerin hem farklı hem de ortak noktalarını görme şansını bulabilirsin.”

“Ben de öyle düşünüyordum!” dedi Fatespeaker. “Tek GeceKanat ben olduğumdan en çok hangi kabileye benzediğimi düşünüyordum. Ama...”

“... hepsine benzeyen bir yönün olduğunu fark ettin,” dedi Sunny.

“Aynen öyle!”

“Peki,” diye araya girdi Glory. “Ne kadar harika ejderler olsanız da, ya gidip ruh ikizinizi başka yerde aramanız ya da benimle savaş planı yapmanız gerek.”

“Savaş planı,” dedi Fatespeaker ve Sunny aynı anda.

Glory, Starflight’a tuhaf bir bakış atınca Starflight nedenini bilmesede rahatsızca kıpırdanmaya başladı. Fatespeaker ve Sunny’nin iyi anlaşması hoşuna gitmişti ama bir yandan da tedirgin olmuştu.

Neyse ki tam o an Starflight’ın Kinkajou’un rüyasına girdiğinde gördüğü zarif ve yaşlı ejderle Mangrove geldi.

“Bu toplantıyı tünelde yapalım,” dedi Glory. “Tsunami ve Clay’in tavsiyelerine de ihtiyacım var.” Kanatlarını açıp balkondan ağaçların arasına süzüldü.

Hemen ardından Fatespeaker ve Sunny konuşmaya devam ederek yola çıktı. Ardından da saldırıya odaklanmaya çalışan Starflight. Henüz güneş ışığını ve temiz havayı hissedeli birkaç dakika olmuştu; ama şimdiden GeceKanat Adası’nda yaşadıklarına inanamıyordu. Bu gece bir grup öfkeli askerin burayı yerle bir etmeye çalışacağına da.

Tüneli görebildikleri ama seslerinin duyulmayacağı kadar uzak bir noktada toplanınca, Glory, Starflight’a konsey odasında duyduğu her şeyi anlattırdı.

“Yani en azından bazıları bizden korkuyor,” dedi Glory.

“Birçoğu diyebiliriz,” dedi Starflight. “Daha önce saldırmamalarının ve YağmurKanatlar’ı kaçırp incelemelerinin tek sebebi bu. Zehrinizden korkuyorlar.”

Glory dişlerini gösterip tısladı. “Korkmalılar da.”

“Seninkinden korksunlar,” dedi Tsunami. “Ama diğer ejderler... Ölüm kalım meselesi bile olsa başka ejderlere zehir atacaklarından pek emin değilim. Hayatları boyunca zehirlerini bir silah olarak kullanmamayı öğrenmişler. Ben elimden geleni yaptım ama üç günde tüm kabilenin yaşam tarzını değiştirmek elbette kolay değil.”

“Biliyorum,” dedi Glory etrafta gezinmeye başladı.

“Bunu yapmamız gerektiğinden de emin değilim,” diye araya girdi Sunny. “Yaşam tarzlarını seviyorum.”

“Ben yapabilirim,” dedi Grandeur. “Yani kabilemi kurtarmak için ejderlere zehir atabilirim. Ama diğerlerinin bu konuda sorun yaşayacağı konusuna katılıyorum.” Mangrove’a baktı.

“Denerim,” dedi. “Orchid için. Gerçekten hâlâ hayatta mı?” diye sordu Starflight’a.

“Ve seni bekliyor,” dedi Fatespeaker. “Starflight onu aradığını söyleyince o da sen gelene kadar dayanabileceğini söyledi.”

Mangroveu’nun pullarında hafif bir pembelik belirdi.

“Önce bizim saldırmamız konusunda biraz endişeliyim,” dedi Clay. Hepimiz tünelden aynı anda geçmeliyiz. Eğer zekilerse, bizi orada bekleyip tek tek ele geçirebilirler. Ama eğer burada onların saldırmasını beklersek, aynısını biz yapabiliriz. Daha avantajlı bir konumda oluruz.”

“Ormanıma girmelerini istemiyorum,” dedi Glory. “Kaybedeceklerini anladıkları an burayı ateşe verirler. Üstelik YağmurKanatlar’ı kurtarmak için oraya gitmemiz gerek. Saldırıyı püskürtsek bile bir noktada adaya gitmemiz

gerek. Kaynaklarımızı boşa harcamış oluruz. Hayır, önce biz gidelim. Tek yapmamız gereken girişteki korumaları atlatmanın bir yolunu bulmak.”

“Bir fikrim var,” dedi Sunny.

“Pullarınızın rengini değiştirebilirsiniz,” dedi Tsunami aynı anda. Hepiniz kamufle olursanız tünelden geçen YağmurKanatlar’ı göremezler. Belki sonra biz çıkıp saldırarak onları şaşırtabiliriz.”

“Bilemiyorum,” dedi Starflight. “Morrowseer kaçtığı-mı anladıktan sonra tüneldeki tüm korumalar tetikte olacak.”

“Bence iyi bir fikir,” dedi Sunny. “Yani benimki.”

“Öne en cesur YağmurKanatlar’ı koymalıyız,” dedi Glory. “Tsunami, eğitimlerdeki gözlemlerine göre bana bir liste yapmanı istiyorum.”

Tsunami alaycı bir tavırla sırıttı. “Cesur ejderler listesi sanki biraz fazla gibi. Daha az uykucu ejderler listesi yapabilirim ama.”

“Kimse bir kraliçeyle halkıyla ilgili böyle konuşamaz,” dedi Glory kibirli bir kraliçe taklidi yaparak ve sonra normal tonuna geri döndü. “Neyse, bence YağmurKanatlar sizi şaşırtacak. Kısa sürede tek tek hepsiyle tanıştım ve gö-ründüklerinden çok daha derin bir karaktere sahipler.”

“Benim fikrimi dinlemek isteyen yok mu?” diye sordu Sunny.

“Ben,” dedi Starflight; ama Glory çoktan Mangrove’la konuşmaya başlamıştı.

“Olabilecek kazaları önlemek için her bölükte kan bağı

olan YağmurKanatlar'ı bir araya getirmeliyiz. Sunny'nin kan bağı olan ejderleri not aldığını biliyorum. Bölükleri oluştururken onun listesine bakmayı unutmayın."

Sunny'nin eğilip Clay'in kulağına bir şey fısıldadığını gören Starflight bir an kıskançlık krizine girdi. Bazen Sunny ve Clay'in hep birlikte olduğunu, Sunny'nin Çamur-Kanat'a hepsinden daha fazla güvendiğini düşünüyordu. Ama Starflight, Clay'e hiç benzemiyordu. Ve aslına bakılacak olursa, o da Clay'e kendinden daha fazla güveniyordu.

"Onları GeceKanat ateşine nasıl hazırlayacağımı bilmiyorum," dedi Tsunami biraz çaresizce. "Bu ejderlerden birçoğu hiç ateş görmemiş. Muhtemelen parlak ve güzel olduğunu düşünüp dokunmaya çalışacaklar."

Glory kuyruğunu kıvrıp ağaçların arasından gökyüzüne baktı. Starflight yüzündeki ifadeden YağmurKanatlar'ın nasıl öleceklerini düşündüğünü anladı. Bundan kaçış yoktu. Bir anda koca bir kabilenin kraliçesi olmak zaten zordu. Ama hazırlıksız ejderleri savaşa sürüklemek hiçbirinin yaşamadığı, yaşamak da istemeyeceği bir şeydi.

Yeni bir savaş başlatmak değil, savaşı durdurmak istiyorduk.

Zırhlı, öfkeli, vahşi, çaresiz ve mutsuz GeceKanatlar karşısındayız. YağmurKanatlar'ın hiç şansı var mı? Bugün hepsi ölecek mi?

Biz henüz çok gençiz. Kimseyi ölüme sürüklememeliyiz.

Ama ne yaparsak yapalım bunun önüne geçemeyiz. Başka şansımız yok.

Glory, "Hatırladığım kadarıyla adanın haritasını çıkarmaya çalıştın," dedi Starflight'a. "Hatırladığın tüm ayrıntıları eklemeni istiyorum. Sanırım birkaç bölük direkt mağalara gidip hapsedilen YağmurKanatlar'ı kurtarmalı."

“Kraliçe Splendor kalede,” dedi Starflight. “Deathbringer’ın zindanı da.”

“Ah,” dedi Glory. Aniden pulları birkaç kez renk değiştirdi. “O zaman bir bölük de oraya gitmeli. Tsunami bu bölüğün başına geçebilir...”

“BAYILTICI İĞNELER!” diye birden bağırdı Clay. Herkes aniden yerinden sıçradı.

Glory ona baktı. “Ne?”

“Ormana ilk geldiğimizde YağmurKanatlar’ın kullandığı bayıltıcı iğnelerden bahsediyorum,” dedi Clay. Sunny’yi dürttü. “Sunny, doktorlarda yüzlerce iğne olduğunu söylüyor. YağmurKanatlar iğneleri çok sık kullanıyor. Vurulmadan birbirlerine yaklaşmaya çalışarak oynadıkları bir oyun var.”

“Evet!” dedi Mangrove kuyruğunu sallayarak. “Ve siz beşiniz gibi ormanda gelen yabancı ejderleri vurmak için geziniyoruz. Daha eğlenceli oluyor.”

“İğnelerin atıldığı borudan tüm YağmurKanatlar’da var,” dedi Sunny. “Yanlarına taşıyabilecekleri kadar iğne alıp dövüşmek yerine iğnelerini kullansınlar.”

“İşte bu!” Glory kanatlarını açtı; mosmor pullarının arasında heyecandan altın sarısı çizgiler belirmişti. “YağmurKanatlar kesinlikle böyle dövüşmeli!”

“Sunny’nin fikriydi,” dedi Clay başıyla KumKanat’ı göstererek.

“Hiç kayıp vermeden bunu başarabiliriz,” dedi Glory sevinçle. Clay ve Sunny, siz tüm YağmurKanatlar’ı silahlandırmakla görevlisiniz. Bulabildiğiniz tüm bayıltıcı iğne-

leri toplayın. Mangrove, Grandeur, köydekilere söylemenin zamanı geldi. Savaşmak isteyen herkes bir saat içinde nehrin kıyısında buluşsun. Hava kararmadan yola düşeceğiz.” Diğerleri uzaklaşırken Starflight’a döndü. “Hadi haritayı bir gözden geçirelim. Bana tüm bildiklerini anlat.”

Tsunami, koyu renkli bir meyveyle çizilmiş GeceKanat adasının harita taslağını açtı.

Savaş geliyor. Korkmanın hiç sırası değil, dedi Starflight kendine haritaya bakarken. Şu an Pyrrhia’daki en korkak ejder gibi davranamazsın. Unutma, tüm ünlü savaşların anlatıldığı tüm tarihi parşömenleri okudun. Bu bilgileri kullan.

Gerçekten bu kehanete ait olduğunu gösterme vakti.

İki saat sonra Kraliçe Glory'nin ordusu savaşa hazırды.

Güneş ağaçların ardında yavaşça batmaya başlamıştı. Hava kararmaya yakındı.

Starflight pençelerini nehrin yanındaki çamura gömüp korkusunu yatıştırmaya çalışıyordu. Etrafta sıkıntı verici bir kıpırdanma vardı; çünkü toplanan ejderlerin çoğu dik-katli bir şekilde kamufle olmuştu. Starflight sürekli boş-lukta birilerine çarpıyordu.

Tsunami savaştan önce moral konuşması yapabilmek için tüm YağmurKanatlar'ı susturmaya çalışıyordu. *Ejder-leri susturmanın bu kadar zor olması savaşın geleceği açısından pek iyiye işaret değil*, diye düşündü Starflight telaşla.

"Starflight," dedi Glory yanına belirerek. Koyu yeşil pullarında yer yer endişeden mavinin açık tonları beliri-yordu. "İyi misin?"

"Sanırım," dedi Starflight. Pençelerini kıpırdattı. "Ger-ginim."

"Burada kalmak ister misin?" diye sordu yavaşça. "Git-mek istemezsen anlayışla karşılarım."

"Hayır!" dedi Starflight. "Yani, gitmeliyim. Burada ka-

lamam.” YağmurKanatlar’ın boyunlarındaki ufak çantalara bayıltıcı iğnelerden dolduran Sunny’ye baktı. Sunny’nin hiçbir silahı yoktu. Zehri, kamufle olabilme yeteneği, Clay’inki gibi ateş geçirmez pulları ve hatta tüm KumKanatlar’da olan zehirli iğnesi bile... Onu asla tek başına savaşa göndermezdi. Arkadaşları kendisini tehlikeye atarken o kaçacak mıydı? Böyle bir karar verirse Sunny onu nasıl severdi? “Korkmayacağıma söz veriyorum.”

“Korkman normal,” dedi Glory. “Ben korkuyorum. Korkmamak için ya çılgın olmak ya da Tsunami olmak gerek. Gerçi ikisi aynı şey sayılır. Sadece bu duyguyu bir kenara itip yapman gerekeni yapmalısın. Gitmek isteyip istemediğini sormamın sebebi senin kabilenle savaşacak olmamızdı. Eğer bunu yapmak istemiyorsan anlayışla karşılarım.”

“Onlar benim kabilem değil,” dedi Starflight. “Sensin. Sen, Sunny, Tsunami ve Clay.”

“Ah, seni aptal,” dedi; ama kanat uçları birden pembeleşti. Starflight, söylemese de Glory’nin de aynı histe olduğunun farkındaydı. “Peki,” dedi omzuna vurarak. Glory dokunmayı ve dokunulmayı pek sevmediğinden bu ondan hiç beklenilmedik bir davranıştı. “Hadi gidip dünyayı değiştirelim.”

Tünelin girişine gidip kuyruğunu sallayarak ilk sırada olması gereken ejderleri çağırdı. Hepsi toplaşıp kraliçenin emirlerini dinledi.

Starflight’ın gözleri yine Sunny’yi arıyordu.

Bugün ölebilirim.

Ya hiç öğrenemezse?

Ya hislerimi ona söyleyemeden ölürsem?

Yüzünü batan güneşe çevirdi. GeceKanat askerlerini kandırmıştı. GeceKanat adasından kaçmıştı. Bir ejdere iki kelime söylemeyi elbette becerebilirdi.

Tekrar başını eğdiğinde, Sunny'nin tam önünde olduğunu fark etti. Kalbi duracak gibiydi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Starflight'a silkinerek. "Kehaneti düşün. Savaşı bitirmek için hayatta kalmamız gerek, değil mi? Yani bugün ölemeyiz. Bunu düşünmek senin de içini rahatlatmıyor mu?"

"Keşke bu kadar iyimser olabilsem," dedi.

"Bu iyimserlik değil," diye karşı çıktı. "Bu inanç. Burada olmamızın bir sebebi var. Bugün yapacaklarımız da bunun bir parçası. Ama dahası da var. Tüm görevleri yerine getirmek için bugün hayatta kalmayı başarmalıyız." Sunny'nin gülümsemesiyle Starflight pullarında şimşekler çakıyor gibi hissediyordu.

"Sunny," dedi çekinerek. "Şey... Uzun süredir sana söylemek istediğim bir şey var."

"Dinliyorum," dedi Sunny başını eğerek.

Diğer tarafta Glory kanatlarını açıp herkesi susturmaya çalışıyordu. Ya şimdi söyleyecekti ya da hislerini sonsuza dek kalbine gömecekti.

"Seni seviyorum," dedi.

Sunny gözlerini kırptı. Sonra birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı. "Ben... ben de seni seviyorum, Starflight."

"Hayır," dedi Starflight. "Yani... Hep seni düşünüyö-

rum ve senin yanında olmak istiyorum ve yanında değilken çok üzülüyorum. Her hareketimde, ‘Sunny olsa ne yapmamı isterdi?’ diye düşünüyorum. Ve beni her yönümle kabul edip seven tek ejderin sen olduğunu düşünüyorum.” Sonra birden tedirgin olup Glory’nin yanında dikelip kocaman gözlerle YağmurKanat kraliçesini dinleyen Fatespeaker’a baktı. Ama ikisi aynı değildi.

“Ve sana şunu söylemek zorundayım,” diye devam etti aceleyle. “Bugün ikimizden birine bir şey olursa... Sana bir şey olursa bir daha nasıl nefes alacağımı ve nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.”

“Ah, Starflight, kes şunu,” dedi Sunny telaşla. “Bu... şimdi... böyleyken... bu durumdayken ne söyleyebilirim?” Çaresizce kanatlarını açıp etraftaki YağmurKanatlar’ı gösterdi.

“Dert etme,” dedi Starflight samimi bir ifadeyle. “Bir şey söylemene gerek yok. Sadece her ihtimale karşı bilmeni istedim.”

Sunny bu fikri hiç doğru bulmuyormuş gibi yüzünü buruşturdu; ama Starflight kuyruğunu onunkine dolayıp başını eğdi ve çamura batan pençelerine baktı.

“Kendine dikkat edeceğine söz ver,” dedi.

“Bu savaşta pek etkin bir görevim yok,” dedi öfkeyle. “Asıl sen kendine dikkat edeceğine söz ver.”

Ağzını açıp kapattı; keşke gerçekten söz verebilseydi.

“Aynen öyle,” dedi Sunny. “Bu yüzden parşömenlerden alınmış cümleler kurmayı bırak ve en yakın zamanda tekrar görüşeceğimizi söyle. Tamam mı?”

“En yakın zamanda tekrar görüşeceğiz,” dedi Starflight. Bir an için de olsa Sunny’nin kararlılığını sayesinde bu söz-
lere inanmıştı.

“Bol şans. Benim için de bir GeceKanat vur,” dedi Starflight uzaklaşırken. O sırada Sunny, Starflight’ı çekip hızlıca sarıldı. Starflight hemen ardından kendini sersemlemiş bir şekilde Glory’ye doğru yürürken buldu.

Başardım. Ona söyledim. Ve dünya başıma yıkılmadı.

YağmurKanat kraliçesi bir kez daha kanatlarını açınca tüm ejderler nihayet sustu.

“Konuşma yapmayı sevmediğimi biliyorsunuz,” dedi Glory. “Bu yüzden kısa keseceğim. YağmurKanat kardeşlerimizi kurtarıp ormanın güvenliğini sağlayacağız. Ve tüm bunları gerçek bir YağmurKanat gibi başaracağız. Bugün hepiniz benim kahramanımsınız. Ve üç ay aşkına, lütfen tünelden geçerken konuşmayın, hapsirmeyin ve sakın uyuyakalmayın, anlaştık mı?”

Yanındaki ejdere döndü. Starflight, Glory’nin kardeşi Jambu’yu tanımakta biraz zorlanmıştı; pulları her zamanki böğürtlen rengi değil, tünel duvarlarıyla uyumlu, gölgeli siyah tonlarındaydı. Görünüşe bakılırsa en iyi atıcılardan biriydi ve deliğe en önde girmeye gönüllü olmuştu. Starflight bunu cesur olduğundan mı, yoksa neyle karşılaşacağını bilmediğinden mi yaptığını bilmiyordu. Ama şu an ikisi aynı kapıya çıkıyordu.

Jambu deliğe zıplayıp içeri girdi; hemen ardından da Glory, Mangrove, Liana, Grandeur ve silahlı üç YağmurKanat daha onu takip etti.

Plana göre, hemen ardından Starflight ve Fatespeaker'ın girmesi gerekiyordu. Böylece korumalar bayıldıktan hemen sonra YağmurKanatlar'ı hapishanelere ve kaleye götürebileceklerdi. Starflight derin bir nefes alıp Sunny'yle göz göze gelme ümidiyle arkasına baktı.

Güneşte pullar parlayan Sunny, onu izliyordu.

Başarabilirim.

Starflight deliğe girdikten sonra hiç vakit kaybetmeden onu takip eden Fatespeaker, neredeyse kuyruğuna basıyordu. İkisi de hiçbir şey söylemedi; ama Fatespeaker'ın arkasında olduğunu bilmek Starflight'a güven veriyordu.

Tünel boğucuydu ve içeride tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Öndeki YağmurKanatlar sandığından çok daha dikkatli hareket ediyordu. Ne kadar yolları kaldığını kestiremiyor-
du; mükemmel bir gece görüşüne sahip olsa da Starflight burada gölgeleri ayırt edemiyordu. Tünel aşağı doğru eğilince, gümüş rengi pullarını saklamak için dikkatlice kanatlarını bükerek hızlıca sürünmeye başladı.

Önden gelen bir *zut* sesi içitti. Sonra bir tane daha. Sesler gitgide sıklaştı. Fırlatılan bayıltıcı iğnelerle kimse fark edip alarmı çalmadan tüm korumaların bayılmış olmasını diliyordu.

Sonra YağmurKanatlar teker teker mağaraya girdi ve Starflight bir ateşin yandığını gördü. Bir süre sonra tünel-
den çıktı ve pençelerine sürten kayaların sıcaklığını hissetti.

Dokuz GeceKanat birden uyuyakalmış gibi yerde yatıyordu. Göğüsleri sakince inip kalkıyordu; mızrakları da zararsızca yerde duruyordu.

Glory, Mangrove'a dönüp mızrakları gösterdi. Starflight'ın anlamadığı ama Mangrove'u hemen harekete geçiren bir işaret yaptı. Mangrove mağaradaki tüm mızrakları toplayıp hâlâ tünelden gelmekte olan ejderlere dağıttı. GeceKanatlar'dan uzaklaştırılıp ormanda iyi bir yere saklanana dek mızraklar pençeden pençeye ilerledi.

GeceKanatlar hâlâ çok tehlikeli. Pençelerini, ateşlerini ve dişlerini alamayız. Ama GeceKanat pençelerinden bir silah eksiltmenin bir zararı dokunmaz tabii.

Jambu ve Grandeur çoktan ilerlemişti; Starflight dikkatle dinleyince mağara girişindeki korumaları bayıltan iğnelerin sesini işitebiliyordu.

Bu ne kadar daha işe yarayacaktı? Kimse fark etmeden kaç GeceKanat'ı bayıltabilirlerdi? Biri alarmı duyduktan ne kadar süre sonra YağmurKanatlar ölmeye başlayacaktı?

"Etraf temiz." Grandeur'un tüneldeki fısıltısı, yaprak hışırtısına benziyordu.

Glory mağarada kamufle olabilmek için pullarını gri, kırmızı ve siyaha dönüştürdü. Starflight onu göremiyordu; ama kanatlarının hafifçe ona değdiği hissetti. Artık yolu o gösterecekti.

Başını çevirip ormana giden tünele baktı. Tsunami, Clay ve Sunny'nin ilk bölükte görünmemesi gerekiyordu. Mavi, kahverengi ya da altın sarısı pullar görenler tünelin işgal edildiğini anlar ve GeceKanatlar hemen peşlerine düşerdi. Bu yüzden gerçek çatışma başlayana dek saklanmaları gerekiyordu. Starflight bir yandan Sunny güvende olduğu için rahattı; ama diğer yandan da en önde onun

yerine Tsunami ya da Clay olsa kendini çok daha iyi hissedirdi.

Ama en mantıklı yol bu.

Yere yığılmış GeceKanatlar'ın üzerinden atlayarak Fatespeaker'la tünelde ilerlediler. Aşağıdaki siyah kumsala vuran okyanus dalgalarının sesini işitiyordu. Gökyüzü, volkanın kırmızı ışığıyla aydınlanan ve şimşeklerle yanıp sönen kara bulutla her zamankinden daha kapalıydı.

Ormandaki açık ve sıcak havadan sonra, ada çok daha puslu ve karanlık geliyordu. Starflight mağaradan çıktığı an, zeminin pençeleri altında titrediğini hissedip durdu.

Rahatsızlık verici, diye düşündü.

"Kâbus gibi bir yer," diye fısıldadı Grandeur.

"Sandığımdan çok daha kötü," dedi Jambu. "Burada nasıl yaşanır ki?"

Glory, "Sen bunu taşı," dedi ve mızraklardan birini Starflight'a verdi. "İhtiyacımız olabilir ve senin pençelerinin arasında o kadar tuhaf durmuyor. Ben tutarsam havada tek başına uçuyor gibi olur."

Starflight başını salladı ama mızrağın ağırlığına pek alışmamıştı. Mızrağı bir GeceKanat'a karşı kullanmaktan çok kendi gözünü çıkaracak gibi duruyordu. Havaya kaldırıırken kendinden mümkün olduğu kadar uzak tutmaya çalıştı.

"Bizi önce esirlerin hapsedildiği mağaralara götür," dedi Glory arkadan. "Mangrove ve diğerleri esirleri serbest bırakırken biz de kaleye gideriz."

"Sen de mi geleceksin?" dedi Starflight. Onu göreme-

mek tuhaftı; boşlukla konuşuyor gibi hissediyordu. “En tehlikeli kısmı burası. Kraliçe olarak kendini koruman gerekmez mi? Splendor’a başka birini gönderebilirsin.” Kanatlarını eğerek mağaranın ve lav nehrinin olduğu bölgeye yöneldi.

Yanında uçan görünmez ejderlerden gelen hava akımlarını hissedebiliyordu. Peşinde kaç YağmurKanat olduğunu bilmiyordu; ama GeceKanatlar’ın kanat seslerinden şüphelenip harekete geçmesinden korkuyordu. Ortalarda yalnız birkaç GeceKanat vardı. Birkaç tane kalenin balkonunda, birkaç tane de mağara girişlerinde görüyordu. Starflight diğer ejderlerin bu akşamki saldırıyı planladığını düşünüyordu.

“Girmek istemediği tehlikeye başkalarını atan kraliçelerden olmayacağım,” dedi Glory. “Splendor’la baş etmedi için başka birini göndersem de, Battlewinner’la kendim yüzleşmeliyim.”

Starflight şaşırıp kaldı. “Battlewinner mı?” dedi. “Sence bu iyi bir fikir mi?”

“Diplomatik ilişkiler sürdürmemi öneren sen değil miydin?” dedi Glory.

Evet ama bu GeceKanatlar’ı tanımadan önceydi.

“Yapmamız gereken en önemli şey esirleri kurtarmak,” dedi. “Ama eğer onu bir şekilde tehdit edebilirsem, sırrını açıklayacağımı söylersem, belki bizimle uğraşmaktan ve ormanı ele geçirmekten vazgeçebilir.”

“Bundan pek emin değilim,” dedi Fatespeaker. “GeceKanatlar ormana yerleşmeyi gerçekten çok istiyor.”

“Yazık,” dedi Glory.

“Şşşt,” dedi Starflight. İlk mağaraya yaklaşıyorlardı. Başını öne eğdi ve yanından geçen bir YağmurKanat’ın esintisini hissetti. Bir süre sonra iki koruma şaşırarak hemen boyunlarına yapıştı ve sonra yavaşça yere yığıldı.

“Mağaralar nehrin çevresinde olduğu için şanslıyız,” dedi Starflight gökyüzünde dönerken. “Mağaradaki korumalar diğerlerini göremeden bayılıyor.”

Sonra yandaki, onun yanındaki ve onun yanındaki mağaranın korumasının da yere yığıldığını gördü. YağmurKanatlar, Glory’nin ormanda verdiği emirleri uygulayarak etrafa yayılıyordu. YağmurKanatlar ikili gruplar hâlinde renk değiştirip mağaralara girerken ara sıra pulları ve dışlarındaki parıltılar görünüyordu.

Glory, “Orchid’i bu mağaralardan birinde gördüğünü söylemiştin,” dedi Fatespeaker’a. “Hangisi olduğunu hatırlıyor musun?”

Fatespeaker başını sallayıp kaleye yakın olan mağaralardan birine yöneldi. Yaklaşınca, iki koruma gökyüzüne baktı. Gördükleri yalnız iki yavru GeceKanat da olsa, biri ters giden bir şeyler olduğunu sezmiş gibi suratını astı. Koruma tüm kabileyi ayağa kaldıracak alarmla uzanırken Starflight’in kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Sonra Starflight yan taraftan *zut* sesini işitti ve iki koruma da yere yığıldı.

“Ucuz atlattık,” dedi Starflight. Bir süre sonra kendi kendine konuşmadığını fark etti. Aşağıda, iki koruma kenara çekilmişti ve yere konar konmaz mağaranın arka tarafına gelen pençe seslerini işitti.

“Bunu görmek istiyorum,” diye fısıldadı Fatespeaker ve içeri girdi. Starflight tam içeri girdiği a Mangrove, Orchid’le karşılaştı. Pulları bir anda kahverengiden pembeye dönüştüverdi.

Orchid çenesini saran metal banda rağmen sevinçle bağırdı. Mangrove içeri atlayıp kanatlarını sıkıca Orchid’e doladı ve kuyruğunu onunkine sardı.

“Buradayım,” dedi. “Asla vazgeçmedim; senden asla vazgeçmem.”

Orchid konuşmadı; ama pullarındaki gül rengi her şeyi anlatıyordu.

“Hadi hızlıca buradan kaçalım,” dedi Glory. Eğer hepsi duvara bu şekilde kelepçelendiyse biraz uğraşmamız gerekecek. Starflight, mızrağı bana ver.”

Starflight mızrağı uzatınca mızrak birden kendiliğinden hareket etti. Glory’ye benzeyen gölge Orchid’e yaklaşıp dikkatli bir şekilde mızrağın sivri uçlarını ağzındaki bandın kilidine soktu.

“Liana, Grandeur, dikkatle izliyor musunuz?” diye sordu Glory.

“Evet,” dedi havadan iki ses. Starflight bir an yerinden sıçradı. Yanlarında iki YağmurKanat daha olduğunun farkında değildi.

“Kilitleri böyle açacaksınız,” dedi Glory mızrağı çevirirken. Ağzılık yere düşünce Glory diğer zincirleri çözme-ye koyuldu.

Orchid, “Nereye kaybolduğumu umursamamandan korkuyordum,” dedi Mangrove’a. “Hayatına devam edip başka birini bulursun diye...”

“Asla, asla, asla,” dedi Mangrove öfkeyle.

“Yerin sallandığını hissediyor musunuz?” diye sordu Orchid.

“Sanırım benim yüzümden,” dedi Mangrove titreyen pençelerini göstererek. “İçimdeki tüm mutluluk dışarı çıkmak istiyor gibi.”

Aslında gerçek bir deprem olduğuna eminim, diye düşündü Starflight. Yerdeki sarsıntıyı o da pençelerinde hissetmişti.

“Bitti,” dedi Glory ve mızrağı diğer YağmurKanat’a verirken yine kendiliğinden havada hareket etmiş gibi göründü. Orchid silkinip zincirleri gevşetti ve kanatlarını açarken pembe bir gün ışığı huzmesi gibi sevinçle parladı.

“Orchid, bu yeni kraliçemiz Glory,” dedi Mangrove. “Seni onun sayesinde bulduk. Bu kadar ejder buraya gelmeye o ikna etti.”

“Aslında her şey Mangrove’un sayesinde oldu,” dedi Glory. “Kaybolduğunu fark eden ve bu konuda ısrarcı davranan kendisiydi. Buraya bir orduyla gelmeseydik, seni kurtarmaya tek başına gelirdi.”

“Teşekkürler, majesteleri,” dedi Orchid hafifçe eğilerek.

Starflight, “Çok tuhaf,” diye fısıldadı Fatespeaker’a. “Arkadaşıma majesteleri denmesi yani.”

“Böyle bir saldırının lideri olduğunu görmek de eminim çok tuhaftır,” dedi Fatespeaker.

“Grandeur, Lina, GeceKanat kılığına girin, korumaların mızraklarını alın ve diğer mağaralara gidin,” dedi Glory. “Esirlerin nasıl kurtarılacağını herkese öğretin.

Mümkün olduğunca hızlı davranın. Sonra herkesi tünele geri sokun. En önemli şey on dört esiri ormana geri götürebilmek. Mangrove, Orchid'le birkaç dakika pullarınızın eski hâline dönmesini bekledikten sonra siz de ormana dönebilirsiniz.”

“Ben de seninle gelmeliyim,” dedi Mangrove. “Eğer kaleye gideceksen, yanınızda birileri daha olması gerek.”

“Var zaten,” dedi Glory. *Umarım benden bahsetmiyordur,* diye düşündü Starflight korkuya kapılarak. “Ama ikinizi bir araya getirebilmek için çok uğraştık, bu yüzden gidip biraz mutluluğun tadını çıkarın. İhtiyacımız olursa size haber verimiz.”

Mangrove ve Orchid eğilerek Glory'yi selamladı.

Starflight omzuna değen kanatlar üzerine arkasında döndü ve kanatların tünelden lav nehrine doğru ilerleyen Glory'ye ait olduğunu fark etti.

“Hadi, Starflight,” dedi karanlığın arasından. “Hadi gidip GeceKanat kraliçesiyle konuşalım.”

Kaleye uçarken etrafta tuhaf bir sessizlik vardı. Hava boğuk, kül ve dumanla kaplıydı. Starflight'ın burnu ve boğazı eskisinden de fazla acıyordu ve ara sıra arkasındaki Glory ve Fatespeaker'ın öksürdüğünü işitiyordu.

Yanan gözlerini ovuşturup önündeki kaleye bakarak GeceKanat ordusunun nerede toplanacağını düşündü. Kraliçe Battlewinner lavdan ayrılamadığından orduyu ne gözden geçirebilir ne de yönetebilirdi.

Starflight'ın yokluğu henüz fark edilmemiş miydi? Eğer öyleyse, en azından Morrowseer Flame'e bakmaya gittiğinde onun ortadan kaybolduğunu fark etmiş olmalıydı. Acaba nasıl tepki vermişti?

Belki de Flame'in anakaraya uçmaya çalıştığını sanmıştır, diye düşündü Starflight. Kalenin koridorlarında Morrowseer'la karşılaşma düşüncesi kulağa pek hoş gelmiyordu.

“Lütfen yanımızda görünmez bir ordunun olduğunu söyle,” dedi Starflight.

“Senin görünmez ordun benim,” dedi Glory neşeyle.

“Ben ciddiylim,” dedi Starflight. “Oraya üçümüz tek başımıza gitmemeliyiz.”

“Bir şey soracağım,” dedi Glory. “Zindanlar nasıl açılıyor? Mızraklar kapıları da açıyor mu, yoksa anahtar mı gerekiyor?”

Starflight bir süre gözlerini kapatıp zindanları gözünün önüne getirmeye çalıştı. “Sanırım anahtar gerek,” dedi.

“O zaman ilk önce kraliçeye gidelim,” dedi Glory. “Anahtarların nerede olduğunu bize söyleyin.”

Starflight, Battlewinner’ın üzerinde baskı kurmayı hayal bile edemiyordu ama Glory ondan daha ikna ediciydi. Özellikle kraliçe olduktan sonra ikna kabiliyeti daha da gelişmişti. Konsey odasına en yakın girişe yöneldi.

Üçü koridorda sessizce yürüyordu. Birkaç odadan sesler geliyordu; Starflight durup konuşulanları dinlemek istiyordu ama vakti yoktu. Geçerken birkaç konuşmaya kulak misafiri oldu. Birileri kimlerin zırhını ortaklaşa giymek zorunda kalacağını tartışıyordu. Biri daha önce katıldığı bir savaştan bahsediyordu. Birileri de YağmurKanatlar’ı öldürmenin ÇamurKanatlar’ı öldürmekten çok daha kolay olacağını söylüyordu.

Orman sınırında karşılaştıkları ölü ÇamurKanatlar akından tamamen çıkıp gitmişti. *GeceKanatlar onları neden öldürsün ki?* diye kendine sorarken aklına olası bir yanıt geldi: *ÇamurKanatlar’ı ormandan uzaklaştırmak için. Eğer ormanda korkunç bir canavar olduğuna ve oraya gitmenin çok tehlikeli olduğuna inanırlarsa, ormanı işgal etmeye yeltenmezler. Orman da GeceKanatlar’a kalır.*

Uluyan maymunların sebebi de bu. Jambu, maymunların önceden normal sesler çıkardığını ama sonra birden ölü

ejderler gibi ıgık atmaya başladığını söylemişti. *Eminim bunun sorumlusu babamdır. ıgıkları ÇamurKanatlar'ı korkutsun diye maymunlara bir Şey yapmıŐtır.*

GeceKanatlar hepsini ormana yerleŐme planını gerçekleŐtirmek için yapmıştı. Starflight i çekip haritaya baktı ve Battlewinner'in sığınacağına giden gizli girişin olduğun odaya yöneldi. GeceKanatlar'ın başka gidecek yeri olsaydı... Ama zaten tüm Pyrrhia'yı dolaşıp bir sebepten tüm leş yiyici mağaralarını yık mıŐlardı. YaŐayabilecekleri başka bir yer olsaydı, Şimdiye dek elbette bulmuŐlardı.

"Biri geliyor," diye fısıldadı Glory. Hemen ardından Starflight pençe seslerini ve GeceKanatlar'ın o berbat nefes kokusunu duydu.

Fatespeaker haritanın bulunduğu odaya girdi; fakat haritanın ucunu kaldırıp tünele giremeden yabancı bir ejderin pulları kapıya srtld ve arkalarına dönünce Greatness'la karşılaştılar.

Yer bir kez daha titredi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu GeceKanat prensesi. Elmas kolyesi, sanki taktığını unutup onunla yatmış gibi yamulmuştu. Dumandan etkilenip kızaran gzlelerinden yorgunluk akıyordu. "Neden diğerlerinin yanında değilsiniz?"

"Biz... kaybolduk?" diyerek Şansını denedi Starflight.

Greatness gözlerini kısıp ikisine baktı. "Ah, siz iki kk kehanet ejderisiniz. Morrowseer sabah öfkeyle sizi arıyordu. Dinleyin, ona söylediğim gibi, kehanet önemli ama bu savaşı kazanmamız daha da önemli. Bu yüzden

savaşa tüm kabile katılacak. Diğerleri toplantı salonunda. Tüneli takip edip dördüncü sapaktan sola dönünce yolun yarımını geçmiş olacaksınız. Oradan da birileri size yolu gösterebilir.

“Peki sen?” diye sordu Fatespeaker. “Sen neden orada değilsin?”

“İlk önce kraliçeyle konuşacağım,” dedi Greatness. Farında olmada haritaya baktı.

“Aslında,” dedi havadaki Glory, ve, “hepimiz kraliçeyle konuşacağız,” diye devam etti. Greatness birden kaskatı kesilip kanatlarını içine çekti; Glory pullarının rengini değiştirip pençeleriyle GeceKanat’ın şah damarına bastırdı.

“Sakin yardım çağırmaya kalkma,” dedi Glory. “Senin bildiğin YağmurKanatlar’dan değilim. Şu an zehrim tam gözlerini isabet almış durumda ve zehrimi kullanmak konusunda hiçbir çekincem yok.”

“Tehlikeli olanlardan,” diye fısıldadı Greatness.

“Evet,” dedi Glory. “Şimdi hep birlikte tünelden geçip kraliçenin yanına gidiyoruz ve yolu sen gösteriyorsun. Dişlerimin hemen arkanda olduğunu sakın unutma.”

Greatness birkaç kez başını sallayıp gözlerini kırptırdı. Hızla haritaya ilerleyip tünele girdi. Kanat seslerinden Glory’nin hemen arkasında olduğunu fark edebiliyordu; Fatespeaker ve Starflight da ikisinin arkasındaydı.

Starflight yerin her zamankinden daha sıcak olduğunu fark etti. Yürürken dağ biz kez daha sallandı.

“Şey,” dedi Starflight. Bu korkunç fikri kafasından bir türlü atamıyordu. “Volkanın patlama ihtimali yok, değil mi?”

Önden giden ve karanlıkta belli belirsiz görünen Greatness durup arkasına döndü. “Patlamaması gerek,” dedi. “Bilim adamlarımız büyük bir patlamaya en az iki yıl olduğunu öngörüyor.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorlar?” diye sordu Fatespeaker? “Yoksa geleceği gören birileri mi söyledi?”

Greatness yanıt vermeden dönüp yürümeye devam etti.

Starflight bir sarsıntı daha hissetti. “Bu durum hiç hoşuma gitmiyor,” diye fısıldadı Fatespeaker’a. “Volkanlar hakkında pek bir bilgim yok ama böyle sarsılmalarının kötüye işaret olduğundan eminim.”

“Zavallı GeceKanatlar,” dedi Fatespeaker yavaşça.

“Hımm,” dedi Starflight. “Buradan bir an önce gitmezsek o zavallılar biz olacağız.”

Bir anda kraliçenin mağarasının bulunduğu dönemece vardılar. Kraliçe Battlewinner kaynaklan lav kazanının içinde oturuyordu. Etraftaki kırmızılığı yansıtan öfkeli gözlerle onlara baktı.

Starflight mağaranın en ucunda bir başka ejderin daha olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Ejder, babasıydı. Bilim adamı, yerdeki metal yığınıyla titizlikle ilgileniyordu. Bir süre sonra Starflight o metalleri laboratuvarında gördüğünü anımsadı. Parçalar birleşince pulları ve metal arasında biraz boşluk kalan bir zırh gibi görünüyordu.

Lav, diye düşündü. Battlewinner ormana lavla girmeyi planlıyor. Mastermind taşınabilir bir lav makinesi yapmaya çalışıyordu. Birden nasıl bir sistem kurduğunu anlamaya koyuldu. Ama volkandan uzaklaşan lav nasıl sıcak kalabilir?

Metal lavı gerçekten taşıyabilir mi? Bir taraftan babasının kraliçeyi görmediği konusunda yalan söylediğini de fark etti. Bu sırrı bilen birkaç ejderden biri olmalıydı.

Diğerleri içeri girerken Mastermind başını kaldırıp Starflight'la göz göze geldi. Dikkati dağıldığından irkilmiş gibi görünüyordu. Sanki daha önemli bir şeyle uğraşıyor-muş gibi. Bir süre sonra oğluna hiçbir şey söylemeden işi-nin başına döndü.

Battlewinner, "Seni aptal," diye hırladı Greatness'a. Greatness başını öne eğdi.

"Hazırlıklar nasıl gidiyor?" diye tısladı GeceKanat.

"Herkes toplanıyor," dedi Greatness. "Ama anne, tek başıma onları savaşta yönetemem. Saldırıyı erteleyemez miyiz? Mastermind zırhının hazır olmadığını..."

"Hazır olacak," diye tısladı Battlewinner. "Bu gece."

"Sanmıyorum," dedi Mastermind endişeyle. Kuyruk için tasarlanan metal parçayı yere düşürünce aniden geri çekildi. "Majesteler, neden sizin de gitmeni gerektiğini anlamıyorum. Bunun sizin üzerinizde işe yarayacağından emin olmak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Her şeyi olması gerektiği gibi yapmalıyız," diye hırladı Battlewinner. "Ben gitmezsem ormanı istediğim gibi işgal edemezsiniz." Greatness'a aşağılayıcı bir bakış attı.

"Haklısın," dedi Greatness boynundaki kolyeyle oynayarak. "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Bu yüzden seninle konuşmaya geliyordum ve..."

"Ve sonra benimle karşılaştı," dedi Glory.

Glory'nin pullarının rengi yavaşça koyu maviye dönü-

şürken Mastermind çılgılık attı. Bu puslu ve karanlık mağarada o kadar asil duruyordu ki, diğerleri gözlerini ondan alamıyordu. “Daha doğrusu, pençelerimle karşılaştı.” Pençelerini sıkıp gözlerini kısarak Kraliçe Battlewinner’a baktı.

“Sen kimsin?” diye homurdandı kraliçe.

“YağmurKanat kraliçesi Glory. “Sizi mahvetmeden önce sana son bir şans vermeye geldim.”

Lavdaki kraliçe kendini tutamayıp güldü; gülerken canının yandığı her hâlden belli oluyordu. Bir süre durdu, boynunu tuttu ve sonra tüm bedenini lava batırıp tekrar dışarı çıktı.

“Komikmiş,” dedi en sonunda.

“O kadar da komik değil,” dedi Glory. “BuzKanat saldırısından sonra yaşamının zor olduğunu düşünüyorsan, YağmurKanat zehrini tadana dek bekle. Korkarım lav banyosu zehrin etkisini geçirmez.

Ters ters Glory’ye bakan Battlewinner’ın burnundan duman çıkardı.

“Ah, üç ay aşkına,” dedi Greatness korkarak. “Ne istiyorsun?”

“Esir aldığımız ejderleri geri götürüyoruz,” dedi Glory. “Ormana bir daha asla gelmeyeceksiniz. YağmurKanatlar’ı sonsuza dek rahat bırakacaksınız. İki krallık arasındaki tüneli yok edeceğiz. İşgal planını iptal edeceksiniz ve biz de önümüzdeki on iki nesil boyunca bir daha hiçbir GeceKanat’ın kokusuna bile rastlamayacağız.”

Starflight birkaç kez boğazını temizlerken kraliçe göz-

lerini ona çevirdi. “Bir de, kehanet ejderlerine müdahale etmeyi bırakacaksınız. Hem yedek hem de gerçek kehanet ejderlerinden bahsediyorum. Kendi kararları doğrultusunda savaşı sonlandırıp dünyayı kurtaracaklar.”

“Asla,” diye tısladı Kraliçe Battlewinner. “Asla.”

“Asla ne demek?” dedi Glory. “Pek bir şansın olduğunu sanmıyorum.”

“Bir şansım var,” dedi Battlewinner. “Senin ölmen.”

Glory öfkeyle dişlerini GeceKanat kraliçesine gösterdi ama Greatness âdeti yalvaran bir sesle araya girdi.

“Lütfen dinle. Bizi korkunç bir sona sürüklüyorsun,” diye haykırdı. “Volkan sadece geleceğimizi tehdit etmiyor, aynı zamanda gücümüzü elimizden alıyor, doğal özelliklerimizi değiştiriyor, beslenmemizi olumsuz etkiliyor, yumurta ve ejder üretimimizi azaltıyor. Kabilenin nesli tükeniyor. Yeni bir yuva bulmamız gerek.”

“Ama bizimkini alamayacaksınız, sizi katiller,” dedi Glory öfkeyle.

“Neden?” diye sordu Mastermind şaşkınlıkla.

“Çünkü orada yaşayan bir kabile var.” Glory’nin pul-ları yer yer turuncuya ve kırmızıya dönüşüyordu. Hemen bastırmayı başarsa da, ara ara öfkesine hâkim olamıyordu. “Eğer benim YağmurKanatlar’ıma zarar vermeye kalkarsanız, buna pişman olursunuz.”

“Bekleyin,” dedi Starflight. Birden kafası çalışmaya başladı. Aklına yeni bir fikir gelmişti. “Bekleyin... Belki uzlaşmanın bir yolu vardır. Glory bir düşünsene. Yağmur-

Kanatlar sürekli ormanın epey geniş olduğunu söylüyor. GeceKanatlar'ın ormanın bir bölgesine kendi köylerini inşa etmelerine izin verebiliriz. Ama ancak seni kraliçeleri olarak kabul ederlerse.”

Şaşkınlıktan bir süre kimse konuşamadı.

“Ne?” diye gürledi Battlewinner.

Glory başını eğip Starflight'a baktı. İsteksiz görünüyordu ama bir yandan da bu fikir merakını uyandırmıştı.

“Bir düşün,” dedi Starflight. “GeceKanatlar'ın yeni, güvenli ve huzurlu bir yuvası olacak. Tek yapmaları gereken vahşeti ve acımasızlığı bırakıp sana itaat etmeleri. GeceKanatlar'ı da tıpkı YağmurKanatlar gibi harika bir şekilde yönetebilirsin.”

“Hımm,” dedi Glory. “Bana hep işe yaramaz ve tembel diyen bir kabileyi yönetmek ilginç bir deneyim olabilir.”

“Asla!” diye bağırdı Battlewinner. Sonra durup tekrar öksürmeye başladı.

Starflight yerin bir kez daha sarsıldığını fark etti. Sarsıntı bu sefer çok daha şiddetliydi.

“YağmurKanatlar'a asla boyun eğmeyiz,” diye hırladı Battlewinner.

“Anne, aslına bakacak olursak mantıklı bir plan,” dedi Greatness biraz gerilerek.

Battlewinner ağzından buz püskürttü. Lava isabet eden buz eriyip yok oldu. “Zaten hiçbir zaman kraliçe olmak istemedin,” diye çıkıştı. “Senden utanıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Greatness. “Kraliçe olmak korkunç bir şey.”

Battlewinner tekrar uzun ve derince tısladı. Starflight başka bir ses daha duyduğunu fark etti. Yükselen ve yaklaşan bir gürleme sesi gibi.

“Peki ya gerçek kraliçemiz ne olacak?” diye sordu Mastermind.

Starflight Battlewinner’ın gözlerinin derinlerindeki buz mavisi noktaya baktı. “Sanırım kraliçe ormana gele-meyeceğinin farkında. Hiçbir şey orada hayatta kalmasını sağlayamaz. Burada, GeceKanatlar’ın yuvasıyla birlikte yok olacak. Eğer kabilesinin yaşamasını istiyorsa, onları Kraliçe Glory’ye teslim etmesi gerek.”

Kuyruğunu sallayan Battlewinner lavları dışarı, pençelerinin yakınlarına sıçratıyordu. “Onların kraliçesi benim, ben,” diye bağırdı.

“Bir saniye, Starflight,” dedi Glory. “Bu konuda henüz bir anlaşmaya varmadık. GeceKanatlar’a ormanda nasıl güvenebiliriz ki? Kabilemizdeki ejderleri kaçırıp işkence ettiler. Onları nasıl affederiz? Onları yakınımızda görmek istemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Bu teklifi kabul edebileceğimi sanmıyorum.

Kaçırıp işkence etmekten bahsedince, Mastermind kendini kötü hissetti. Arkasına dönüp pençeleri arasındaki zırha baktı.

“Kabul edebilirsin,” dedi Greatness çaresizce. “Bize bir şans ver, lütfen! Daha iyi olacağımıza söz veriyorum.”

“Senden utanıyorum,” diye hırladı Battlewinner.

Starflight, “Bu kararı sen vermeyeceksin,” dedi GeceKanat kraliçesine. Ve o an kraliçeyle konuşurken sesinin

titremediğini fark etti. Kendini iyi hissediyordu. Korkusunu yenmişti. “Burada kapana kısılmış durumdasın. Biz şu an Greatness’la işbirliği yamaya çalışıyoruz.” GeceKanat prensesine döndü. “Hadi, gidip bu konuyu başka bir yerde konuşalım.”

“Hayır,” diye gürledi Battlewinner. “Bunu yapamazsınız. İzin vermiyorum.” Kazanın kenarlarını tutup kendini lavdan dışarı doğru itince Starflight dehşete kapıldı. Arka pençeleriyle kazana tutundu, kanatlarını açtı ve eriyen damlaları odanın etrafına saçtı. Onlara bakıp kafasını ileri geri oynatıyordu. Morrowseer kadar büyüktü ve kuyruğundan, pullarından ve pençelerinden akan lavlarla parlayarak etrafa korku saçıyordu.

“Anne, dur,” diye haykırdı Greatness.

“Majesteleri!” diye bağırdı Mastermind. “Dışarı çıkmazsınız. Durun! Deneyim henüz...” Telaşla zırhını tırmalamaya başladı.

“Kabilemin güvenini sağlayacağım,” diye tısladı kraliçe. Sert bir adıma attı; ama sonrasındaki sarsıntıların kraliçeden gelmediği kesindi. Şiddetli bir deprem oluyordu. Starflight duvarların parçalanmaya başladığını fark etti.

“Buradan hemen gitmemiz gerek,” dedi Glory’ye.

Kraliçe Battlewinner, Glory ve Starflight’a doğru bir adım atıp durdu ve tekrar boynunu tuttu. Acı ve boğuk bir sesle tıslayıp bir adım daha attı. Dilini dışarı çıkarıp soktukten sonra titremeye başladı. Kraliçe etrafa bakarken, Starflight gözbebeklerinden hızla yayılan buz mavisini fark etti.

“Anne!” diye bağırdı Greatness. “Lava gir!” Annesinin kanadını çekiştirmeye çalıştı. Mastermind da diğer tarafa geçip kraliçenin bacaklarına elindeki metal parçalardan sarmaya başladı. Starflight zırh işe yarasa bile, artık çok geç olduğunu fark etmişti.

Acı bir çığlıkla, Battleground kızını ve Mastermind’ı bir kanara fırlatıp Glory’ye doğru ilerledi. Glory bir adım geçi kaçtı; ama sonra GeceKanat kraliçesi önünde yere yığıldı. Bacakları şiddetle titriyordu. Kanatları kaskatı kesilmişti. Kuyruğu öne arkaya hareket ediyordu. Buz, boynundan başlayıp hızla tüm bedenini sarmaya başladı.

Buz, bedenine karşı bu yarışı hızla kazanırken Battleground’ın her yerinden lav sırıyordu. Hıçkırarak ağlayan Greatness duvara yaslanıp kraliçeden mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştı. Starflight başka bir yöne bakmaya çalıştı ama yapamadı. Fatespeaker’ın yüzünü boynuna gömdüğünü fark etti.

GeceKanat kraliçesinin önce boynu, sonra göğsü, kulaqları, kanatları, burnu ve pençeleri dondu. Dakikalar içinde ejderin tüm bedeni buzla kaplanmıştı. Öfkeyle haykırarak hayatına son vermek istemiş gibi ağzı açık bir şekilde donmuştu; ama artık çok geçti.

Greatness ve Mastermind şaşkınlık ve korkuyla kraliçeye bakakaldı.

Sonra ada dev bir ejder yürüyor gibi sallanmaya başladı ve Starflight dehşete kapıldı.

Volkan patlamak üzereydi.

“Artık gitmeliyiz,” dedi Starflight. Glory’yi tutup kapıya itti. O da önündeki Fatespeaker’ı aceleyle yakaladı ve hep birlikte tünelden aşağı kaçtılar.

“Bekleyin!” Koşarken Greatness’ın bağırışını duydu; ama Fatespeaker durmaya çalışınca Starflight onu iteledi. Şu an iki kabile arasında önemli kararlar alma vakti değildi. Arkalarından pençe sesleri geliyordu; Greatness onlarla patlamak üzere olan bir volkanın tam ortasında değil, başka bir yerde konuşmalıydı.

Starflight’ın boynuzlarına takılan harita, dışarı çıkarken duvardan ayrılıp yırtıldı. Starflight öne doğru yuvarlanıp haritayı başından atıp pençelerinde toplamaya çalıştı. Düşünmeden kolunun altına alıp haritayla kapıya yöneldi.

“Zindanlar ne tarafta?” diye bağırdı Glory.

“Vaktimiz yok!” diye bağırdı Starflight. Glory volkanın sarsıntısını hissedemiyor muydu? Dört bir yandan kül yağıyor, kalenin duvarları şimşek gibi çatlıyordu.

“Deathbringer’ı burada bırakamayız!” Glory, Fatespeaker’ı kavradı. “Yolu göster. Ben kendim giderim. Starflight, git buradan. Herkesi adadan çıkar.”

Deathbringer mı? Starflight ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. GeceKanat katilini kurtarmanın Glory'nin planları arasında olduğunu bile bilmiyordu. Meğer volkanın patlama tehlikesini göze alacak kadar önemli bir görevmiş.

Fatespeaker zindanların bulunduğu yönü işaret etti ve Glory daha fazla açıklama yapmadan hemen havalandı.

Ama onu tek başına gönderemem! Starflight'ın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Eski hazne odasındaki GeceKanat iskeletlerini anımsadı; lavın yok ettiği ve kafataslarıyla kaplı eski ormanı düşündü. Volkan, sanki duvardan üzerine gelmeye çalışıyormuş gibi sıcaklığını hissediyordu.

Tek istediği buradan bir an önce tünele uçup kendini ormanın güvenli kollarına atmaktı.

Ama Glory ne gideceği yeri ne de gidince ne yapacağını biliyordu.

Arkasına dönünce Greatness'ın orada olduğunu gördü. Pençelerini sıkarak prenses perişan görünüyordu. "Zindanın anahtarları nerede?" diye bağıdı Starflight.

"Şey... hımm... Zindana giden merdivenlerdeki kömür deliklerinin birinde saklı," dedi. "Volkan konusunda yapabileceğimiz bir şey var mı? Her şey bitti mi? Hepimiz ölecek miyiz?"

Evet. "Hâlâ kurtulabiliriz," dedi Starflight. Sakin görmeye çalışıyordu. "Fatespeaker'ı toplantı salonuna götür ve tüm GeceKanatlar'a şartlarımızı açıkla. Kraliçe Glory'ye bağlılık yemini ederlerse, onları ormana almayı düşüneceğiz. Kabul eden herkesi bir an önce ormana gönder. Kabul etmeyenlere acilen anakaraya uçmaları gerektiğini söyle.

Volkan patlatıp lav ve duman kilometrelerce ötesini kaplamadan buradan gitmeleri gerek.”

“Ama Glory henüz evet demedi,” dedi Fatespeaker.

“Konuşup onu ikna edeceğim,” diye söz verdi. “Hadi, hemen git.” Fatespeaker’a kısaca sarılıp pullarını pullarında hissettikten sonra Glory’nin peşine düştü.

Glory’yi bir sonraki dönemde nereye gideceğine karar veremez bir hâlde buldu.

“Bu taraftan,” diye seslendi. Önüne geçip zindana giden merdivenlere doğru ilerledi.

Konuşacak vakit yoktu ve volkanın gürültüsü olası bir konuşmayı bölecek şiddetteydi. Aşağı indikçe sıcaklık ve ses artıyor, duvarlar daha çok sarsılıyordu.

Burada öleceğiz, diye düşündü Starflight kendinden emin bir şekilde.

Merdivenlerdeki tüm oyuklara bakıp pençesiyle hepsini birden çok kez yokladı. Sonunda, en sondaki oyukta kancadan sallanan ağır ve metal bir şey hissetti ve çektiği an anahtarlar pençesine düştü.

Zindanda Splendor kanatlarını başının üzerine koymuş tır tır titriyordu.

“Sakin ol,” dedi Starflight parmaklıkların ardından anahtarları tek tek denerken. “Biz geldik; sizi kurtaracağız. Yuvanıza döneceksiniz.”

Splendor başını kaldırıp gözlerini kırptırdı. Pulları parlak yeşildi ve yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Starflight etrafına bakınca Glory’nin çoktan ilerlediğini fark etti. Deathbringer’ın kafesinin önünde parmaklıkla-

rı tutuyordu. Deathbringer uzanıp Glory'nin pençelerini tuttu bakışlarıyla ona teşekkür etti. Bu bakış elbette Starflight'ın çözmeye vakti olmadığı daha derin anlamlar da ifade ediyordu.

En sonunda kilit döndü ve kapı açıldı. Splendor sendeleyerek ona doğru yürüdü.

Starflight, "Burada bekle," dedi aceleyle Deathbringer'in kapısına giderken.

"Neden gitmiyoruz?" diye acıyla bağırdı Splendor.

Glory anahtarları alıp denemeye başladı. Pençelerinin korkudan mı titrediğini, yoksa dağ sürekli sallandığı için mi öyle göründüğünü anlamak zordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Deathbringer gözlerini Glory'den ayırmadan.

"Öyle mi?" dedi Glory gözlerini anahtardan ayırmadan. "O zaman daha kolay kaçabilirim; sana bol şans."

Starflight başını kaldırıp tavanda oluşan çatlaklara baktı. Deathbringer'in kafesinin üzerinde bir işaret gördü. Aynı işaret anahtarlardan birinde de vardı.

"Bunu dene," dedi uzanıp anahtarları Glory'den alırken. İşaretli anahtarı kilide sokup çevirince kapı açıldı.

İkisi hızla hücreye girerken Deathbringer zincirlerini çekiştirdi. Splendor da yeşil kanatlarını heyecanla çırparak arkalarından yetiştirdi.

"Duvarlardan bir şey geliyor," diye bağırdı. "Hepimiz ölçeceğiz!"

Starflight zindanın girişinde bakınca duvardaki çatlakların arasından parlayan lavları gördü.

“Haklı,” dedi sessizce Glory’ye.

Glory, “Siz ikiniz gidin,” dedi Deathbringer’in zincirlerine ve anahtarlara odaklanarak. “Biz hemen arkanızdan geleceğiz.”

“Hadi, hadi!” diye bağırdı Splendor.

“Yalnız bir dakika daha,” dedi Starflight. Glory anahtarları denerken nefesini tutuyordu.

“Artık bekleyecek vakit kalmadı,” diye haykırdı Splendor. “Lavların arasında eriyip öleceğiz!”

Şiddetli bir sarsıntı hepsini yere savurdu. Glory ayağa kalkıp son anahtarı Deathbringer’in zincirinde denedi.

“İşte bu!” diye bağırdı yere düşerken. “Hadi!” Deathbringer’ı kolundan yakalayıp çekti. Arkalarına Starflight ve Splendor’u alarak zindanın çıkışına doğru ilerlediler.

Dağ o kadar şiddetli sallanıyordu ki, artık koşmak çok zordu. Starflight sürekli duvarlara ve diğer ejderlere çarpıyordu. Önündeki merdivenlere odaklanmaya çalıştı.

“Ayağına dikkat et,” dedi Deathbringer. Oyuklardan düşen kömürler basamaklara yuvarlanmıştı. Glory birkaç tanesini kuyruğuyla önünden çekti. Kısa dokunuşlar bile pullarını yakmaya yetmişti.

Tepeden düşen kaya parçalarından korunmak için başlarını kanatlarıyla koruyarak kıza merdivenleri çıktılar. Starflight kömürlerden birine basıp acıyla inledi. Sonsuz sayıda merdiven varmış, günelerdir tırmanıyorlarmış gibi hissediyorlardı. En sonunda üst kata çıkmayı başardılar.

“Bu taraftan!” Deathbringer, Starflight’ın daha önce hiç kullanmadığı bir yola yöneldi.

Konser odasının olduğu taraftan bir gürültü yükseldi ve ardından Starflight bir ejderin çığlığını işitti. Splendor'ı önüne aldı. Glory bile yemyeşil olmuştu; bu kadar korkarken YağmurKanatlar'dan hiçbirini saklayamıyordu. Deatbringer'in ardından koşup kalenin labirentinde dönüp gökyüzüne ulaşıtlar. Volkanı sarmış kül ve duman bulutuna yani.

Glory, "Nefes almamaya çalış," dedi Splendor'a. "Tünele çok uzak değiliz."

Starflight kanatlarını açıp gökyüzüne yükseldi. Aşağıdaki lav nehrinin her zamankinden daha hızlı ve daha geniş olduğunu fark etti. Sahilde toplanan ejderlerin bazılarının dövüştüğünü de görebiliyordu.

"Onları ormana götürmeliyiz, dedi Glory'ye öksürerek. "Yoksa tüm GeceKanat kabilesi bugün yok olacak."

"Hak ediyorlar," dedi Glory; ama yüzünden böyle bir şeye onun da müsaade etmeyeceğini fark etti.

Volkandan çıkan kaya parçaları havaya fırlayıp patlama etkisiyle yere çarpıyordu. Bir tanesi Starflight'ın kanadının o kadar yakınına düştü ki, tüm sıcaklığını pullarında hissetti.

Glory havada süzülürken mağaraları inceledi. "Umarım tüm YağmurKanatlar'ım geri dönebilmiştir."

Starflight kendini bile şaşırtan bir karar verdi; ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere. "Sen ormana git, diğerlerini kontrol et ve onları olacıklara karşı hazırla," dedi. "Ben GeceKanatlar'ı toplayıp getireceğim."

Glory şaşkınlıkla ona baktı ama fikrine karşı gelmedi.

“Mızraklarımızı, dişlerimizi ve bayıltıcı iğnelerimizi hazırlayacağız,” dedi. “Siz ikiniz, benimle gelin.” Kuyruğunu Deathbringer ve Splendor’a doğru salladı. Mağaranın girişine doğru iniş yaparken Starflight onları izledi. İki yarı kamufle olmuş yeşil YağmurKanat girişte onları karşıladı.

Starflight mağaranın girişinde havada uçuşan bir sürü mızrak görüyordu. O sırada YağmurKanatlar’ın hiçbir GeceKanat’ın geçmesine izin vermediğini düşündü. Fatespeaker ve Greatness’ı bu görev için göndermişti ama YağmurKanatlar onları tanımıyordu ve onlara güvenmek için hiçbir sebepleri yoktu.

Ama onu dinlerlerdi. Eğer GeceKanatlar’ı Glory’nin kraliçeliğine ikna edebilirse... Eğer onları hiçbir sorun yaşamadan ormana götürebilirse...

Ama eğer başaramazsa...

Plan, birçok noktada hata verip başarısız olabilirdi. YağmurKanatlar panikleyip Glory engel olmaya çalışsa da gelmez GeceKanatlar’a saldırabilirdi. Ya da GeceKanatlar ormana girebilmek adına yalan söyleyip sonra YağmurKanatlar’a saldırabilirdi.

Volkandan gelen bir diğer patlamayla etrafa sivri kayalar savruldu. Bir tanesi pullarına saplanırken Starflight derin bir acı hissetti.

Endişelenecek vakit yok, diye düşündü. Kanatlarını kıvrıp sahile uçtu. Ya şimdi hep birlikte kaçarsınız ya da hepimiz ölürüz.

Tüm kabile sahilde toplanmış gibiydi. Starflight geniş bir daire çizip kalabalığı incelerken Greatness ve Starflight'ın bir sütunun üzerinde kanatlarını sallayarak diğerlerinin dikkatini çekmeye çalıştığını fark etti.

“Geçmemize asla izin vermeyecekler!” diye bağırdı yaralı bir GeceKanat. “Ormanı zorla işgal etmeliyiz!”

“Onlarla savaşımayız,” diye bağırdı bir diğerti. “Tüm adaya sızdılar, korumalarımızı ele geçirdiler, esirleri serbest bıraktılar ve geldiklerini bile fark etmedik. Tünele adım atar atmaz bizi öldürürler.”

Volkandan gelen bir diğerti patlamanın üzerine siyah Gecekanatlar'ın çoğu acıyla yere yığıldı.

“Beni dinleyin!” diye bağırdı Starflight. Greatness'ın üzerine doğru uçuştı. “Güvenle kaçmanın bir yolu var. Glory'yi kraliçe olarak kabul ederseniz YağmurKanatlar'ın size merhamet göstereceğine dair söz veriyorum.”

“Nasıl olur da bir YağmurKanat kabilemizin lideri olabilir ki?” diye bağırdı bir ses. Starflight bu sesin kardeşinden geldiğini fark etti. Fierceteeth Kanatlarını açıp pençelerini ona doğru salladı.

“Kraliçe Battlewinner’dan daha iyi yönetebilir,” dedi Starflight. “Çünkü kendisi öldü.”

Tüm kabileyi derin bir sessizlik kapladı. Söylediklerine hiçbirini inanmamış gibiydi. Starflight, kollarında onlarca parşömenle kıpırdanıp duran Mastermind’ı gördü. Ve sonra nihayet arkasında durup ters ters ona bakan Morrowseer’ı fark etti. Dev ejderin bakışları Starflight’ı tepeden tırnağa korkutmaya yetti.

“Ama Greatness...” dedi GeceKanatlar’dan biri dil ucuyla.

“Bu planı çoktan kabul ettim,” diye seslendi Greatness. “Kabilenin hayatta kalmasının tek yolu bu.”

“Glory size iyi bakacak,” dedi Starflight. “Adil bir kraliçe olacak ve burada kapana kısılip kalmaktansa ormanda güvende olacaksınız.”

Duman o kadar yoğunlaştı ki, artık önlerindeki ejderleri görmekte zorluk çekiyorlardı. Gri küller tüm pullarını ve kumsalı kaplamıştı.

Volkan bir kez daha şiddetle gürlledi.

“Ben kabul ediyorum,” dedi Mightyclaws kalabalığın arasından. “Buradan daha iyi olacağı kesin.”

“Hepimizi öldürmeyeceklerini nereden biliyoruz?” diye sordu başka bir ejder.

“Ona güveniyorum,” dedi Greatness.

“Hepinizi öldürecek olan şeyi söyleyeyim,” dedi Fatespeaker ve işaret ederek, “bu volkan,” diye ekledi. “Hadi, buradan gidelim! Kraliçe Glory çok yaşa!” Havalanıp tünele uçtu.

“Kraliçe Glory!” diye bağırdı Mightyclaws havalanırken.

“Kraliçe Glory!” diye bağırdı bir diğer ejder. Bir başkası ve ardından bir başkası daha aynı şekilde bağırdı.

Starflight, Glory’nin bu sahneyi görmüş olmasını diliyordu. Başına gelen en tuhaf şey bu olmalıydı: en üstün olarak görülen kabile, en işe yaramaz olarak bilinen kabileye boyun eğiyordu.

Köşeye ilerleyince YağmurKanatlar’ın gitmiş olduğunu fark etti. Yalnız Clay, Tsunami ve Sunny kalmıştı. Onları görünce biraz daha derin nefes alabildiğini hissetti.

Tsunami, “Umarım ne yaptığının farkındasıdır,” dedi Starflight’a yanına konarken. “Bu korkunç bir plan. GeceKanatlar’a güvenemeyiz.”

“Bence zekice bir plan,” dedi Sunny samimi bir ifadeyle. “Benze çok zeki bir ejdersin. Bence dünyanın en iyi fikri bu.”

Starflight ilk kez bu fikre Sunny’nin nasıl tepki vereceğini düşünmemişti bile. Utangaç bir ifadeyle ona gülümsedi. Bilmeden de olsa onu sevindirecek bir şey yapmak onu mutlu etti.

“Acele etsek iyi olur,” dedi Clay havaya turuncu kıvılcımlar saçan dağı göstererek. “Hadi, hemen,” diye seslendi. Yaklaşan GeceKanatlar’a pençesini uzattı.

Köşeye ilk Mightyclaws geldi. “Kraliçe Glory!” diye bağıırıp tünele girdi. Starflight deliğe girip gözden kayboluşunu uzaktan izledi.

Sırada en az Mightyclaws kadar acele eden Greatness

vardı. Kısa bir süre Starflight'ın yanında durdu, kanatlarını tünele soktu, korku dolu gözlerle volkana baktı. "Kraliçe olmak zorunda olmadığımı çok sevindim," diye fısıldayıp gözden kayboldu.

Herkesin güvenliğini sağlamaktansa tüm kabileden önce kaçmak, diye düşündü Starflight. GeceKanatlar, Greatness'ın asla kraliçe olmayacağına sevinmeli.

Bir grup GeceKanat ilerlerken Starflight geri çekildi.

"Yeni kraliçemize!" diye bağıırıyordu birkaçı.

"Kraliçe Glory!"

"Bu hiç doğru değil," diye söylendi bazıları.

"Ne kadar çok yiyecek olduğunu düşünsene!" dedi bir başkası.

"Ve ormanın kokusu... Hiç oraya gittin mi?" dedi biri. Havası, suyu, ışığı mükemmel."

"Nihayet hindistan cevizinin tadına bakabileceksin," dedi bir ejder diğerine.

"Gerçek ağaçlar," diye fısıldıyordu birkaç ejder aralarında. "Gerçek güneş ışığı! Gerçek mangolar!"

Starflight dış tarafta duran arkadaşlarına ulaşana dek siyah ejderleri iteledi. Gökyüzü koyu bulutlarla kaplıydı ve havadan kar gibi gri kül yağıyordu. Sarsıntılar daha da şiddetlenmişti. Dev bir ejder okyanustan onlara doğru geliyor gibiydi.

Tsunami, "Geçerken hepsine 'Kraliçe Glory' dedirtiyoruz," dedi GeceKanatlar'dan birinin kuyruğunu tutarak. "Hey, söylesene."

"Kraliçe Glory," diye homurdandı ejder. Starflight, bu ejderin babasının asistanı Strongwings olduğunu fark etti.

“Bir kez daha, bu kez daha içten,” dedi Tsunami. “Ya da bu konuyu volkanla görüşebilirsiniz.”

Volkan bir kez daha gürledi.

“Kraliçe Glory!” diye bağırdı Strongwings yüksek sesle.

“Böyle daha iyi,” dedi Tsunami ejderi serbest bırakırken.

Starflight onca siyah ejderin arasında bir kahverengi ejder görünce irkildi ve bir an Clay olduğunu düşündü. Fakat Clay yanındaydı. Sonra birden kendini suçlu hissetti ve o sabah erkenden avlanmaya gitmiş olan Ochre’yi anımsadı. Sanki aradan haftalar geçmiş gibiydi. *Onu burada bırakabilirdim. Onu aramak aklıma bile gelmedi.*

“Hey,” dedi Ochre. Köşeye gelip başını Starflight’a doğru salladı. “Neler olup bittiğini bilmiyorum ama herkes gidiyor gibi duruyor. Sanki herkesin acelesi var gibi. Ve birileri bu tarafta muzların olduğunu söyledi.”

“Diğerlerinin peşinden tünele gir,” dedi Starflight. “Sonra her şeyi anlatırız.”

Ochre sorun çıkarmadı. Bir süre sonra o da ormana giden yolda gözden kayboldu.

“Starflight, bu ejder seninle konuşmak istiyor,” dedi Clay.

“Ah,” dedi Starflight babasının gözlerine bakarak. “Clay, bu Mastermind. Benim babam.”

Hâlâ kucağında onlarca parşömen olan siyah, çelimsiz ejder korkudan yerinde duramıyordu. Starflight’ın pençelerini tutmaya çalışırken birkaç parşömeni düşürüp tekrar topladı. “Bu birleşme durumunda sanırım yeni dostları-

mız benden nefret edecek. Sen bu konuda ne düşünüyorsun? Sence korkmalı mıyım? Benim orada yaşamama izin verirler mi? Yaptığım onca şeyden sonra? Korkarım bana karşı kin besleyecekler.”

Starflight babasının güvenebileceği bir yalan duymak istediğini fark etti ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. “Muhtemelen senden nefret edecekler,” dedi. “Bence haklılar, sence de öyle değil mi?”

“Ama,” diye söylendi Mastermind parşömenlerden birini pençeleri arasında çevirirken. “Ama bilim... verilen emirler ve...”

“Bahane üretme,” dedi Starflight. “Oraya gidince, kraliçeye üzgün olduğunu söyle ve sana vereceği cezayı sorgulamadan kabul et.

“Ya da hiç gelme,” dedi Tsunami arkasından. “Şansını okyanusta deneyebilirsin.” Başıyla okyanusu işaret etti.

Mastermind, volkan şiddetle gürlerken hızla yanından geçen GeceKanatlar’ı izlerken telaşla kuyruğunu salladı.

“Özür dileyeceğim,” dedi derince nefes alarak. “Yaşasın yeni kraliçemiz,” diye ekledi Tsunami’ye bakarak.

“Peki, geç,” dedi Tsunami geri çekilerek.

“Bu sende kalsın,” diye araya girdi Starflight. Hâlâ leş yiyici mağaralarını göstere haritanın yanında olduğunu fark etti. Kâğıt parçasını babasının kucağındaki parşömenlerin arasına soktu ve Mastermind hızla tünele girdi.

Sunny, “Dağdan kaçmaya çalışırken sen de böyleydin,” dedi Starflight’ın yanına zıplayarak. “Parşömenleri almaya çalışmıştın.”

“Umarım başka hiç ortak yanımız yoktur,” dedi Starflight kuyruğunu sallayarak.

“Umudunu kaybetme,” dedi Sunny. Starflight, yeryüzünde Mastermind’in yaptıklarını affedecek tek ejderin Sunny olduğunu düşündü.

“Gençler,” dedi Tsunami yavaşça. “Kalan son GeceKanat’ın kim olduğuna bakın.”

Starflight kim olduğunu tahmin ederek arkasına döndü.

Son birkaç GeceKanat da, “Yeni kraliçemiz! Kraliçe Glory!” diye bağırarak tünele girdi. Ve sonra dört ejder Morrowseer’la karşı karşıya kaldı.

Tıpkı dağın altında onunla tanıştıkları gün olduğu gibi, korkutucu ve öfkeli bir ifadeyle üstlerine çöktü.

GeceKanatlar diğer kabilelerden üstündür. Starflight, Morrowseer’ın gizli toplantıdaki sözlerini hatırladı. Diğerlerinin sana lider gibi davranmasını istiyorsan sen de bir lider gibi davranmalısın. Kimsenin zayıf noktalarını görmesine izin verme. Tüm zayıf noktalarının üstesinden gel.

Starflight hayatı boyunca hep zayıflıklarını ön plana çıkarmıştı. Ama bugün yaptıklarından sonra o kadar da işe yaramaz ve güçsüz bir ejder olmadığını düşünmeye başlamıştı.

“Bu plan işe yaramayacak,” diye homurdandı Morrowseer. “GeceKanatlar asla başka kabileden bir ejdere boyun eğmez. Hele bir YağmurKanat’a asla. Güvenliğimizi sağladığımız an size saldıracağız.”

“O zaman buraya geri dönersiniz,” dedi Tsunami. “Ya da ölürsünüz. Benim için hiç fark etmez.”

“Sizi biz yarattık,” diye hırladı Morrowseer. “Kehanet ejderleri bizim sayemizde önem kazandı. Sizi kolayca alt edebiliriz.”

“Hayır, edemezsiniz,” dedi Sunny. “Gerçekleştirmemiz gereken bir kehanet var ve bunu hiçbir şekilde engelleyemezsin.”

Morrowseer kakhaha attı. “Engellemek mi?” dedi. “Zaten yirmi yıldır ben de kehanetin gerçekleşmesi için uğraşıyorum.”

“Kehanetler böyle işlemez,” diye üsteledi Sunny. “Onları istediğin gibi şekillendiremezsin. Kaderde ne varsa o olacak.”

Volkan havaya lav püskürttü ve yer o kadar şiddetli sallandı ki, tüm ejderler ayakta durabilmek için duvarlara tutunmak zorunda kaldı.

“Tam aksine, ben kehaneti istediğim gibi değiştirebilirim,” dedi sakince. “Çünkü kehaneti uyduran kişi benim.”

Yer hiç durmadan sarsılmaya başladı. Starflight bir an yer ortadan ikiye yarılacak gibi hissetti. Volkan bir kez daha gürlledi ve tekrar akan lav tepeden aşağı süzölmeye başladı.

Morrowseer'ın yüzü volkanın turuncu ışığıyla parladı. Yüzündeki acımasızlık daha da belirginleşmişti.

“Ne?” dedi Tsunami.

Kehanet gerçek değil. Starflight bu sözlere bir türlü anlam veremiyordu. Bu sözleri kendi dünyasına yerleştiremiyor-
du. *Kehanet ejderleri gerçek değil.*

“Bu doğru değil,” diye bağırdı Sunny. “Bunu bize kötölük olsun diye söylüyorsun.”

Volkan, aynı anda kuyruğuna basılan yirmi ejder gibi gürlledi.

“Ah, tamamen doğru,” diye homurdandı Morrowseer. “Son patlamayla ormanın bir bölümü yok olduktan sonra Kraliçe Battlewinner'la yazdık. Yakın zamanda yeni topraklara yerleşmemiz gerekeceğini biliyorduk ve amacımıza ulaşmak için kehaneti yazdık.”

“Nasıl?” diye sordu Starflight kehaneti aklından geçirerek. “Kehanetin GeceKanatlar'ın yaşadığı yerle ne ilgisi var?”

“Amacımız kehanet ejderlerini kontrol edebilmektir,” dedi Morrowseer. “Kehanete doğal olarak grubun lideri olacak gir GeceKanat koyarak. İlk problemimiz senin başarısızlığınla doğdu. Sonra kendimize kraliçe adaylarından birini seçtik. Bizim savaşa sonradan katılmamız dengeleri bozduğundan GeceKanatlar’ın katıldığı grup daha güçlü olacak ve savaşı kazanacaktı.”

“Ve seçtiğiniz kraliçe de ormanı işgal etmenize yardım edecekti,” dedi Starflight. “Her şey GeceKanatlar üzerine kurulu; ama kimsenin fark edemeyeceği bir şekilde planlanmış. *Işık saçmak için karanlık doğacak.* GeceKanatlar’dan bahsediyor.”

“Aynen öyle. Kehanetin en önemli kısmı, çok kesin şeyler yazılmamasıydı,” dedi Morrowseer. Arkasında, volkandan kopkoyu dumanlar çıkıyordu. “Gerisi de yalan dolaşıp işte.”

“Hayır!” Sunny’nin cılgılığıyla diğerleri neredeyse yerinden sıçrayacaktı. “Kehanet gerçek! Biz savaşı sonlandırmak için doğduk. Savaşı sonlandırıp herkesi kurtarmak için!”

“Korkarım hayır,” dedi Morrowseer umursamazca. “Sıradan ejderlersiniz işte.”

“İnanamıyorum,” dedi Clay. “Demek bu yüzden sürekli bu kadar sıradan hissediyordum.”

“Ama sen sıradan değilsin,” dedi Sunny ağlamaklı bir sesle. Starflight onu hiç bu kadar üzgün görmemişti. Ona bir adım yaklaştı, kanatlarını açtı; ama Sunny onu itti. “Peki ya kırmızı ÇamurKanat yumurtası? Peki ya benim çölde terk edilmiş yumurtam?”

“Yumurtaların görünüşüyle ilgili bilimsel kurallar var,”

dedi Morrowseer. “Bunları inceleyip bilimle ilgisi olmayan alt sınıf ejderleri etkilemek için kehanetlerimizde kullanıyoruz. KumKanat için böyle bir plan kurmayı düşündük; ama sonra senin yumurtanın zaten orada olduğunu gördük. Tesadüf işte.”

“Hayır, tesadüf değil, kaderdi,” dedi Sunny hıçkırarak.

Tsunami, “Bir yandan dünyadaki en korkunç ejdersin,” dedi Morrowseer’a. “Ama diğer yandan da, Sunny bunun ne demek olduğunu bir düşün. Kendi hayatımızı yaşayabiliriz. Bizim için kurgulanmış bir planı uygulamak zorunda değiliz. Artık özgürüz.”

“Ama ben savaşı bitirmek istiyorum!” diye bağırdı Sunny. “Tüm ejderler kehanete inanıyor. Bize inanıyorlar! Vazgeçersek onları kim kurtaracak?”

“Hiç kimse,” dedi Morrowseer. “Hiçbir anlamı kalmadı. GeceKanatlar ormana girdi bile. Bu yüzden savaşa katılmanın bir anlamı yok. Savaş nesillerce devam edecek ve her gün yüzlerce ejder ölecek. Hepsi onları kurtarmaları beklenen ejderlere ne olduğunu düşünecek ve başaramadığınızı anlayacaklar.”

Sunny hıçkırarak ağlarken arkasına döndü, Starflight’ın yanından geçti, tünele girip ormana doğru gözden kayboldu.

Morrowseer peşinden gidecekmiş gibi bir adım attı ama Starflight yolunu kesti.

“Bizimle ormana gelemezsin,” dedi. Sesi en az yer kadar titriyordu.

Clay ve Tsunami de yanına geldi. “Evet,” dedi Tsunami. “Glory’ye bağlılık yemini ediyor gibi görünsen de,

senin bir yalancı olduğunu biliyoruz. Artık sana hiçbir konuda güvenemeyiz.”

“Gitmelisin,” dedi Clay. “Var gücünle okyanusu uç. Volkan patlamadan önce belki karaya ulaşabilirsin.”

“Umurumuzda değil tabii,” diye ekledi Tsunami.

Morrowseer bu söylenenlere hiç inanmışa benzemiyordu. “Peki beni kim durduracak? Siz üçünüz mü?”

“Evet,” dedi Starflight.

“Bir de ben varım,” dedi Fatespeaker Starflight’ın arkasından. Yanına gelirken kuyruğunun onunkine sürttüğünü hissetti.

Dev GeceKanat kakhaha attı. “Öldürmek istediğim tüm ejderler burada,” dedi. “Hepsi bir arada.”

Ağzını açıp şiddete ateş püskürttü.

Ve tam o sırada volkan patladı.

Starflight’ın ne daha önce gördüğü ne de hayal edebildiği bir patlamaydı. Yer, tersine dönüp dağın üst kısmını yıkarak havaya yüz ejder boyuna ulaşan ateş, kaya, kül ve ölü fırlatıp sonra ejderlerin uçarak yetişemeyeceği bir hızla hepsini tekrar yere savuruyor gibiydi.

“Koşun!” diye bağırdı Starflight. Dönüp önündeki Fatespeaker’ı itti. Arkasında Tsunami ve Clay’le hızla tünele koştu. Morrowseer sert adımlarla arkalarından geliyordu ama onu durduracak zaman yoktu.

Delişe ilk Fatespeaker girdi. Hemen ardından Starflight kendini dönüp Tsunami’yi içeri sokarken buldu.

Mağaranın girişindeyken bir ateş topunun onlara doğru gelip tüm tüneli parlak turuncu alevlerle doldurduğunu gördü. Morrowseer’in bedeni bir an ateşin içinde belir-

di ve sonra dev GeceKanat aniden patlamaya karışıp yok oldu.

Hemen sonra Starflight'ın pulları lava düşmüş gibi yanmaya başladı. Gözlerinden ateş çıkıyor gibiydi; acıyla inleyerek iki gözünü de kapattı.

Ve sonra kanatlarının birinin etrafına sarıldığını gördü. Gelen Clay'di. Clay ve ateşe dayanıklı kanatları.

ÇamurKanat onu kaldırdı, tüm bedeniyle sardı ve tünele soktu.

Ateş de peşimizden gelecek mi? diye düşündü Starflight. Animus büyüleri nasıl işliyor? Ormana geçebilecek miyiz yoksa ateş ormana kadar ilerler mi?

Pullarına dökülen yağmur az da olsa canını yakarken pençelerinin kollarına sarılı olduğunu fark etti. Yüzüne ıslak yapraklar değiyordu ve ormandaki tembel hayvan, kurbağa, böcek sesleri eşliğinde yüzlerce ejderin konuştuğunu işitiyordu. Pençelerinin arasında Sunny'ninkileri hissetti; gözleri kapalı olsa da, kör olsa da her durumda ona ait olduğunu anlayacağı o bilindik sıcaklığı hissetti. Bir an Sunny ona eğilip fısıldadı. Ama neden sesi Fatespeaker'ın sesine benziyordu? "Starflight. Çok cesursun."

Ve sonra sıcaklık yok oldu. Her şeyin hayal ürünü olup olmadığını merak ediyordu ve sonra birden acı tüm bedenini sardı. Bağıramayacak kadar çok acı çekiyordu.

Boğazına bir şey battı ve, *bayıltıcı iğne, iyi fikir*, diye düşündü. Sonra acı, endişe, Sunny, Fatespeaker, kehanet hakkındaki gerçekler, volkan paniği, her şey sona erdi ve Starflight, GeceKanat pulları kadar karanlık bir dünyaya adım attı.

SONSÖZ

Kar hızla yağarken kar taneleri dondurucu rüzgârla havada uçuşuyordu.

Kendini battaniyeye sarmış, havaya ateş püskürtmeye çalışan bir KumKanat kalesinin kapısında belirdi.

“Lü... lütfen, içeri girebilir miyiz?” dedi yanındaki uzun ce beyaz ejdere.

“Hayır,” dedi Kraliçe Glacier. “Ortak bir karara varana dek hiç kimseye güvenemeyiz.” Buz mavisi gözlerini havadan gelebilecek tehditlere dikkat kesilmiş, konuşulanları duyamayacak uzaklıktaki BuzKanat askerlerine çevirdi. Buzla kaplı kanat ve boynuzları parlıyordu. Kuyruğunun sivri ucu buz sarkıtları kadar soğuk ve keskindi.

Blaze iç çekti. “Sen bir karara varana dek yani.”

“Senden gelen fikirlere her zaman açığım,” dedi Glacier sakince. KumKanat’ın BuzKanat kraliçesine ne olumlu ne olumsuz bir teklifte bulunamayacağını farkındaydı.

“Boynum ağrıyor.” Blaze ayağını yere vurup boynundaki bandajı çekti. “Ah. Sence izi kalacak mı? İzi kalırsa gerçekten deliye dönerim.”

“Duyduklarını anladığından emin misin?” diye sordu

Glacier. “GeceKanatlar, Blister’ı seçti ve kehanet ejderlerini de Blister’ı seçmeye zorluyorlar.”

“Evet, duydum,” dedi Blaze. “Ama daha da önemlisi, GeceKanat’ın birinin beni öldürmeye çalışması! Onu öldüreceksiniz, değil mi?”

“Gerekirse hepsini öldüreceğiz,” dedi Glacier. “GeceKanatlar’ın ortadan kaldırılması fikrine karşı değilim. Ama kehanet ejderleri konusunda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor.”

“İyi ejderlere benziyorlardı,” dedi Blaze pençelerini ovuşturup ısınmaya çalışarak. “Bazılarının tipi biraz tuhaftı. Hâlâ o YağmurKanat’ın neden onlarla olduğunu anlamıyorum. Üstelik biraz fazla güzel bir ejderdi. Ortalama güzelliği her zaman tercih ederim. Fazla güzel ejderler sinirimi bozuyor.”

“Kesinlikle,” dedi Glacier söylediklerini dinler gibi yaparken. “Blister’ı seçtiklerini kimseye söylememelerini istiyoruz. Bu durum ejderlerimizin moralini bozabilir.”

“Ama benimle tanıştıktan sonra onu seçmeleri imkânsız!” dedi Blaze. “Benim ne kadar mükemmel biri olduğumu ve harika bir kraliçe olacağımı gördükten sonra! Beni seçeceklerine eminim.”

“Hımm,” dedi Glacier gönülsüzce. Blaze’in ikna kabiliyetine ve baş döndürücü güzelliğine onun kadar inancı yoktu. Blaze’le işbirliği KumKanat’ın kraliçe olma ihtimalinden çok BuzKanatlar’a vaat edilen topraklara dayanıyordu.

“Şey,” dedi Glacier. “Her ihtimale karşı diğer tarafı seç-

melerini önlemek için sanırım bu ejderleri ele geçirmemiz gerekecek. Onlarla yüz yüze konuşmak istiyorum.”

“Peki, tamam,” dedi Blaze şiddetle titreyerek. “Görünüşlerini tarif edip bana söyledikleri her şeyi sana anlatacağım. Ama lütfen bunu içeride yapabilir miyiz?”

Glacier düşünceli bir hâlde başıyla onaylarken Blaze kapıya yöneldi.

BuzKanat kraliçesi tüm ipuçlarını birleştirip çözüm üretme konusunda ustaydı. Kehanet ejderlerini bulmalıydı. Kimi seçmeyi düşündüklerini öğrenmek için onlarla konuşmalıydı.

Ama elbette eğer ejderler yanlış kişiyi seçmeye niyetliyse... Böyle büyük bir savaşta ölen birkaç ejder araya kaynayabilirdi.

Yılana benzeyen bir gölge tıslayarak karanlıkta ilerliyordu.

Dağın eteklerindeki gizli bir vadide, çoğu siyah perdelerle kaplı pencerelerden belli belirsiz bir ateş yükseliyordu.

Blister gözlerini kısıp leş yiycilerin mağarasına doğru baktı. Acaba Morrowseer neden cılız, sürekli bağırان, iki ayaklı yaratıklarla dolu mağarayı umursayacağını düşünüyordu? Aç değildi. Kulübelerini yakıp kül etmek bile istemiyordu. Çok kızgındı.

Duyduğu kanat sesleri üzerine kraliçe zehirli kuyruğunu saldırıya hazırlayıp arkasına döndü.

Ama gelen ne bir düşmen ne de Morrowseer'dı. Barış

Pençeleri'nin korkak DenizKanat lideriydi. Yanında biri vardı. İkisi konarken kraliçe gözlerini kısıp onlara baktı.”

“Geç kaldığım için üzgünüm, Kraliçe Blister,” dedi Nautilus eğilip selam vererek.

“Morrowseer nerede?” dedi Blister.

“Şey... bilmiyorum,” diye kekeledi. “Şimdiye dek gelmiş olması gerekirdi. Barış Pençeleri kampındaki yedek ejderleri götürdüğünden beri onu görmedim. Ama bu gece burada sizinle buluşması gerektiğini biliyordum ve ben de onunla konuşmak istiyordum.” Omuzlarını dikip olduğundan daha korkusuz görünmeye çalıştı.

“Burada değil,” dedi Blister. “Bu kim?”

Nautilus yavru ejderi öne çıkarıp tek kanadını omzuna attı. Yanında bodur, yeşil ve titreyen bir başka DenizKanat vardı.

“Oğlum,” dedi Nautilus yavaşça. Ejderin başını okşadı. “Squid. Morrowseer onu dağlarda ölüme terk etmiş ama şans eseri casuslarımızdan biri bulmuş.” Gökyüzündeki iki dolunayın ışığında gözleri parlıyordu.

“GeceKanatlar’dan nefret ediyorum,” diye söylendi Squid.

“Ben de,” dedi Blister. Morrowseer’la yaptığı anlaşma onu hep rahatsız etmişti. Sürekli kendi belirlediği yerde ve zamanda toplantılar düzenliyor ve kraliçenin onunla iletişime geçmesine izin vermiyordu. GeceKanatlar’la işbirliği içinde olduğundan ve kehanet ejderlerini kontrol ettiğinden ona katlanıyordu. Ama şimdiye kadar ona verilen sözlerin hiçbirini yerine getirilmemişti.

Üstelik neredeyse onun tarafında olan herkesi kaybediyor gibi görünüyordu. Bin Pul Koyu'nda saklanan küçük KumKanat grubu elbette ona sadıktı. Onların her adımlarını izliyor, her fikirlerini dikkatle takip ediyordu. Her birini özel ajanı olduğuna ikna etmiş ve hepsinden grubun diğer üyeleri hakkında bilgi edinmişti. Başkaldırmanın ve zayıflığın cezası ölümdü.

Ama DenizKanatlar'la yıllar önce yaptığı anlaşma eriyen buz parçaları gibi pençelerinin arasından kayıp gitmişti. Yaz Sarayı yıkıldıktan sonra Kraliçe Coral kabilesiyle sualtındaki gizli saraya gitmişti ve o zamandan beri kraliçeyi ve diğer DenizKanatlar'ı gören olmamıştı. Blister saldırılarından sonra hemen her gün Yaz Sarayı'na gitmişti; ama hiçbir mesaj, olan biteni ona anlatacak hiçbir ejder ve DenizKanat kraliçesinden gelen hiçbir özür parşömeni bulamamıştı.

Morrowseer gelmezse ne yapacaktı? GeceKanat adasının yeri konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ona haber göndermesi imkânsızdı. İşbirliğinden haberdar olan ve iletişime geçebileceği başka hiçbir GeceKanat yoktu.

Belki de leş yiyicilerin mağarasını ateşe vermek iyi bir fikir olabilirdi.

Nautilus kanatlarını Squid'e sarıp oturdu. Karanlıkta parlayan pulları, oğluna gizli bir şeyler anlatmaya çalışır gibi yanıp sönüyordu.

"Eğer Morrowseer gelmezse," dedi Blister, ve, "kimin hatası olduğu konusunda güçlü tahminlerim var," diye ekledi.

İki DenizKanat da şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Kehanet ejderleri,” diye tısladı. “Bu sıska değil. Gerçek kehanet ejderleri. Onları hapseden ejderlerden kaçtıklarından beri başımıza dert açmaktan başka hiçbir şey yapmadılar.”

Nautilus irkildi. “Biz onlara gardiyan diyoruz. Ama haklısın. Ejderler gittikleri her yeri alt üst etti.”

“Yanlış ejdere çattılar,” diye hırladı Blister. Öç alma hırsıyla pençelerini bükerek leş yiyicilerin mağarasına öfkeyle baktı. “Onları yakalayacağım. Onları bir elime geçirirsem, kehaneti falan dinlemeyip hepsini öldüreceğim.”

Bir bölük KumKanat avluya iniş yaparken kumlara vuran güneş etrafı yakıp kavuruyordu. Duvarlardaki kesilmiş kafalar her zamankinden daha keskin kokuyordu. Burn derin bir nefes aldı. Çürüyen leş kokusunu seviyordu; ama bunu her yaptığında askerlerinin yüzünde beliren korku dolu bakışları daha çok seviyordu.

Toplantı salonundan çıkan bir ejder önündeki sıcak taşlara doğru yöneldi. Kanatlarındaki siyah elmas desenleri ona hep Blister’ı anımsattığından her gördüğünde erkek kardeşine dik dik bakmaktan kendini alamıyordu. Ama kardeşi bu duruma artık alışmıştı.

“Seni yarından önce beklemiyordum,” dedi Smolder. Çatallı dilini uzattı.

Burn ona bakıp gözlerini kısıtı ve bekledi.

Smolder bir süre sonra tekrar söze girdi. “Majesteleri. Sizi yarından önce beklemiyordum, majesteleri.”

Sesindeki alaycı ifade Burn’ün pek hoşuna gitmese de,

askerlerinin karşısında bir şey söyleyemezdi. Bu konuyu onunla daha sonra, pençelerini pullarına geçirip özür dileyebileceği bir yerde özel olarak konuşacaktı.

“Misafirimiz nasıl?” diye sordu Burn. Kuyruğunu sallayarak askerleri görmezden geldi.

“Hâlâ burada bulunmaktan hiç hoşnut değil,” dedi. “Onu daha boş bir odaya alsan iyi edersin. Koleksiyonunun ulaşabildiği parçalarını mahvetti.”

Burn tısladı. “Nankör şey.”

“Kehanet ejderlerinden haber var mı?” diye sordu Smolder toplantı salonuna ilerlerken.

“Yine ortadan kayboldular,” dedi Burn. “Gök Krallığı’nda kuzeydeki birliğin bulunduğu bölgeyi yakıp oradaki tüm GökKanat askerlerini öldürdükleri hakkında bir söylendi var. Kraliçe Scarlet’in yaptıklarına karşı öç almış olabilirler.”

Smolder kanatlarını büküp Burn’e baktı. “Sence bu mümkün mü?”

“Ejderleri hiç tanımıyorum,” dedi. “Arenada kimseyi öldürecek adar vahşi durmuyorlardı. Ama sonra Scarlet’e saldırdılar. Yani göründüklerinden daha tehlikeliler.” Odanın ortasındaki üzeri yiyeceklerle kaplı uzun masaya gelince durdu. “Sadece onları sevmediğimi biliyorum,” diye mırıldandı. “Keşke doğmadan önce hepsinin yumurtasına pençemi geçirseydim.” Ölü bir şahin kapıp DenizKanat’ı ve o hain YağmurKanat’ı düşünerek tek ısırtıkta kafasını kopardı.

“Ruby’yle işler pek iyi gitmiyor mu?” diye sordu Smolder.

“Sözde yeni GökKanat kraliçesi sıkıcı bir tip,” diye hırladı Burn. “Benim tarafımda çatışmalara katılmadan önce Gök Krallığı’ndaki düzeni ve tahtının istikrarını sağlamak istiyor. Annesinden daha da zorlu biri ve verilen emirleri yerine getirmiyor. Haftalardır tatmin edici bir sonuçla karşılaşmadık. Ondan kurtulmayı planlıyorum.”

“Sinir bozucu biri gibi.” Smolder önünde çektiği hurmalardan ikisini ağzına attı.

“Evet. Gerçekten bir şeyleri öldürmem gerek. Uzun zamandır hiçbir ejderin boğazını kesmedim.”

Kardeşi fark ettirmeden birkaç adım yana kaymaya çalıştı ama hareketleri Burn’ün gözünden kaçmamıştı. “Elinde tuttuğun esiri unutma.”

“Hayır, hayır,” dedi Burn. “Kraliçe Scarlet bizim misafirimiz. En azından şimdilik. İşime ne kadar yarayacağına karar verince fikrimi değiştirebilirim.” Dışarıdaki etrafı yakıp kavuran güneşe baktı. “Hayır, aklımda başka biri var. Aslında beş tane.”

“Elbette,” dedi kardeşi başını eğerek. “Ama önce onları bulman gerek.”

“Ah, bulacağım,” dedi. “Kafalarını duvarlarımda çivilediğimde sonunda herkes şu harika kehanet ejderlerinden bahsetmekten vazgeçecek.” Hırlayarak dişlerini gösterirken burnundan dumanlar yükseliyordu. “Çok yakında bu kehanet saçmalığının kökünü kurutacağız, buraya yazıyorum.”

